„Neizghání mi-a zis cândva că răul e o boală. (...) E o boală fizică, reală, aproape ca una infecțioasă. Și că te poți molipsi de rău, dacă răul ajunge în tine. Și, odată intrat în tine, te controlează. Te face să comiți tot felul de fapte oribile. Să distrugi ceea ce ai iubit cândva. Să rănești oameni pe care, altfel, n-ai vrea să-i rănești și, în cele din urmă, să-i ucizi.“

ARMADA

Rebecca Roanhorse este o scriitoare americană premiată cu Nebula, Hugo şi Locus pentru proză scurtă. Povestirile ei pot fi citite în reviste precum *New Sun*, *Apex Magazine, The Mythic Dream* şi în diverse antologii. A publicat articole în *Uncanny Magazine* şi *Strange Horizons. Calea fulgerului (Trail of Lightning)* a fost recompensat cu Premiul Locus (2019) pentru roman de debut şi a fost nominalizat la premiile Nebula (2018), Hugo (2019) şi World Fantasy (2019).

REBECCA ROANHORSE

CALEA FULGERULUI

Traducere din limba engleză de
IONELA CHIRILĂ

ARMADA

Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Roanhorse, Rebecca
Calea fulgerului / Rebecca Roanhorse; trad. din lb. engleză: Ionela Chirilă. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978–606–43–0615–9
I. Chirilă, Ionela (trad.)
821.111

Rebecca Roanhorse
TRAIL OF LIGHTNING
@2018 by Rebecca Roanhorse
Published by arrangement with Saga Press, An Imprint of Simon & Schuster Children’s Publishing Division.
All rights reserved.

© Nemira, 2020
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA

Tiparul este executat la tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără

acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978–606–43–0615–9

Cuprins

1.....12

2.....20

3.....32

4.....36

5.....56

6.....59

7.....63

8.....75

9.....91

10.....109

11.....117

12.....119

13.....133

14.....140

15.....149

16.....162

17.....166

18.....173

19.....181

20.....194

21.....208

22.....212

23.....226

24.....230

25.....243

26.....248

27.....254

28.....264

29.....280

30.....294

31.....303

32.....313

33.....314

34.....329

35.....335

36.....343

37.....355

38.....362

MULŢUMIRI.....364

Pentru inima mea shí*, Michael.*
N-aş fi putut face asta fără tine.

1

Monstrul a fost aici. Îi simt mirosul.

Duhoarea lui e un amestec de sudoare acră de pe urma efortului fizic, putoare râncedă scursă de pe carnea nespălată a carnivorului şi încă ceva, dar

nu-mi dau seama ce anume. Întinează aerul serii, emanaţia lui e mai mult decât un miros, e ceva mult mai profund, mai animalic. Mă tulbură, îmi trezeşte instinctele, făcându-le să urle a avertizare. Broboane de transpiraţie îmi înfloresc pe frunte. Le şterg cu dosul palmei.

Simt în nări şi mirosul copilei pe care a furat-o. Mirosul ei e mai uşor, mai curat. Nevinovat. Îmi miroase ca şi cum ar fi vie sau ca şi cum ar fi fost vie când a trecut pe aici. Dar acum ar putea mirosi altfel.

Uşa spre Sala Capitulară din Lukachukai se leagănă deschisă. O femeie, cel mai probabil mama fetiţei, stă cu chipul împietrit, într-un scaun vechi, pliant, din metal îndoit, în faţa unei săli mici de şedinţe. E flancată de un bărbat între două vârste, cu o pălărie Silver Belly pe cap, şi de un adolescent care arată cu câţiva ani mai mic decât mine, îmbrăcat în pantaloni de uniformă militară. Băiatul ţine mâna femeii şi-i vorbeşte în şoaptă la ureche.

Mai tot oraşul Lukachukai s-a înfiinţat acolo. Ca să ofere sprijin sau din pură curiozitate ori pentru că oamenii au fost atraşi de spectacolul durerii. Stau adunaţi în grupuri de câte doi sau trei, gheboşaţi în aceleaşi scaune jerpelite, nişte adunături ursuze, respirând aerul stătut pe care ferestrele zăvorâte şi aglomeraţia trupurilor în spaţiul strâmt îl fac înăbuşitor. Sunt toţi localnici, din triburile navajo, sau diné, cum ne numim noi înşine, ai căror strămoşi au trăit la poalele munţilor Chuska mai multe generaţii decât au locuit

bilagáanas pe continent şi care încă pot depăna poveşti despre rudele lor bătute sau ucise în Pelerinaj ori în internatele pentru indieni, cum s-a întâmplat anul trecut, oameni care probabil n-au păşit niciodată în afara rezervaţiei, nici măcar pe vremurile alea, când nu era nimic mai mult decât o văgăună uitată de lume, în coasta Statelor Unite, şi nu dezvoltată în stilul dinétah, cum e azi. Aceşti diné cunosc poveştile străvechi cântate de *hataałii*, legendele din vremuri de demult despre monştri şi despre eroii care i-au răpus, chiar înainte ca monştrii să păşească afară din tărâmul legendelor şi să-i smulgă pe copiii satului din paturile lor. Şi acum caută un erou în mine.

Numai că eu nu am stofă de erou. Eu sunt mai degrabă ultima şansă, măsura de urgenţă de după apocalipsă. Eu sunt omul pe care îl angajezi când eroii deja s-au întors acasă în saci de morgă.

Mocasinii mei nu fac niciun zgomot când înaintez pe podeaua din gresie crăpată ca să ajung în faţa mamei. Apariţia mea amuţeşte orice şuşotit, iar capetele încep să se întoarcă în direcţia mea. E clar că reputaţia mea a ajuns prin partea locului şi nu toate privirile sunt prietenoase. Câţiva băieţi, care trebuie să fie prietenii adolescentului, se foiesc pe lângă peretele din fundul sălii. Chicotesc zgomotos, urmărindu-mă cu privirea, dar nimeni nu se deranjează să le ceară să-şi ţină gura. Îi ignor şi-mi spun că nu-mi pasă. Că sunt aici să-mi fac treaba şi să-mi iau răsplata şi că n-are nicio importanţă ce cred cei din Lukachukai despre mine. Dar am minţit întotdeauna îngrozitor de

prost.

Mama fetei are o singură întrebare pentru mine.

— Poţi s-o salvezi?

Dacă pot? Asta e întrebarea adevărată, nu-i aşa? La ce sunt bune toate însuşirile mele, puterea mea de clan, dacă n-o pot salva?

— Pot s-o găsesc, îi răspund.

Şi da, chiar pot, fără îndoială. Dar a o salva şi a o găsi sunt două lucruri total diferite. Mama simte asta, aşa că închide ochii şi îşi întoarce faţa de la mine.

Bărbatul cu pălăria de cowboy îşi drege vocea şi se ridică de pe scaun. Poartă blugi Levi’s care probabil că, în urmă cu zece ani, îi veneau bine, dar care acum, intraţi la apă, îi lasă burta să se reverse peste centură. O cămaşă la fel de strâmtă, tot de cowboy, îi acoperă burdihanul care începe să îmbătrânească. Privirea ochilor lui injectaţi îmi spune că deja o jeleşte pe fată. Că poate nici el nu prea crede că ar putea fi salvată.

Mi-o prezintă pe mamă, mi-l prezintă pe băiat, apoi se prezintă şi el. Numele mic, numele de familie, apoi clanurile, aşa cum se cuvine. El e unchiul fetei dispărute, iar băiatul e fratele ei. Sunt toţi din familia Begay, un nume la fel de comun aici precum e Smith pentru *bilagáanas*. Dar clanul lui, cu legăturile ancestrale care îl fac un diné şi care decid obligaţiile noastre ca neamuri, îmi este necunoscut.

El se opreşte, aşteaptă să-mi spun şi eu numele şi clanul, pentru ca el şi ceilalţi să ştie de

unde să mă ia în lumea lor mică, să-şi dea seama care sunt legăturile dintre noi şi ce *k'é* mi-ar putea datora. Sau ce *k'é* le-aş putea datora eu. Dar nu-i fac pe plac. N-am fost niciodată o mare adeptă a tradiţiilor şi e mai bine pentru toată lumea dacă rămânem nişte străini.

În cele din urmă, cel mai vârstnic Begay dă din cap, pricepând că n-am nicio înclinaţie spre manierele elegante diné, şi arată spre traista de pânză de la picioarele lui.

— Asta e tot ce avem de oferit, îmi zice.

Mâinile îi tremură în timp ce vorbeşte, ceea ce mă face să cred că e un mincinos la fel de prost ca mine, dar îşi ridică bărbia sfidător, căscând ochii sub borul larg al pălăriei.

Fac un pas înainte şi mă las pe vine să mă uit în traistă, calculând rapid în minte. Bijuteriile din argint sunt frumoase – mărgele, brăţări vechi, ştanţate, câteva coliere cu detalii în formă de floare –, chiar dacă turcoazul nu-i de calitate, lipsindu-i nervurile fine care fac pietrele să valoreze mult pe piaţă. Pot să schimb argintul pe bunuri în bazarul din Tse Bonito, dar turcoazele sunt inutile, nimic mai mult decât nişte pietre albastre drăguţe.

— Turcoazul e de rahat, îi zic.

Se aude un geamăt puternic şi fratele îşi împinge scaunul în spate. Picioarele de metal scrâşnesc pe gresie în semn de protest. Îşi încrucişează braţele cu dezgust într-un gest teatral.

Îl ignor şi-mi îndrept privirea iar spre unchi.

— Poate ar trebui să găsiţi pe altcineva. Ogarii Legii sau Băieţii Însetaţi.

El scutură din cap, momentul lui de bravadă încheindu-se sub povara opţiunilor limitate.

— Am încercat. N-a venit nimeni. N-am fi trimis un alergător dacă n-am fi fost…

Disperaţi. Nu trebuie s-o spună. Pricep şi aşa.

Alergătorul era un puşti pe motocicletă. Scund şi îndesat, termenul fiind deci oarecum impropriu, dar purta o pereche de Nike veche, cu scotch înfăşurat cu grijă, în straturi groase, în jurul degetului mare de la picior şi în jurul cusăturilor de la călcâie, ca să le întărească, aşa că, în fond, ce ştiu eu? Stătea în curtea mea, cu motorul la ralanti, întărâtându-mi câinii. M-am dus la uşă să-i zic să se care dracului. Nu mă mai ocupam cu vânătoarea de monştri. Dar mi-a spus că oamenii din Lukachukai aveau nevoie de ajutor, că nimeni altcineva nu voia să vină, că era vorba de o fetiţă şi că, în plus, erau dispuşi să plătească. I-am replicat că nu e problema mea, dar puştiul insista şi, cinstit vorbind, eram interesată. Tot ce-am făcut în ultimele nouă luni a fost să mă holbez la pereţii rulotei mele, aşa că de ce nu? Prin urmare, când puştiul a refuzat să plece, m-am hotărât să merg la Lukachukai să văd ce vor. Dar acum încep să regret. În lunile de izolare autoimpusă, am uitat cât de mult urăsc mulţimea de oameni şi cât de mult mă urăşte mulţimea pe mine.

Unchiul întinde mâinile, implorându-mă din priviri când cuvintele nu-i mai servesc la nimic.

— Am crezut că, odată ce vei vedea…

Şi am văzut. Dar consider că familia Begay nu-mi spune tot adevărul. Poate că nu vor să plătească pentru că sunt femeie.

Sau poate pentru că nu sunt El.

— Ce porcărie! zice fratele cu voce tare, iar tonul lui provocator trimite un fior de nelinişte în rândurile mulţimii adunate acolo. Ce poate ea să facă şi noi nu putem? adaugă el, făcând un gest atotcuprinzător spre gaşca lui de prieteni de lângă perete. Puterile de clan? Nici măcar nu vrea să ne spună care e clanul ei. Ucenica lui Neizghání? Nu avem altă dovadă decât cuvântul ei.

Când aud numele lui Neizghání, inima începe să-mi bată mai repede şi nodul din gât mă împiedică să respir. Mă forţez să înghit, să alung suferinţa familiară, durerea abandonului. Jalnicul fior al dorinţei. N-am mai reprezentat nimic pentru Neizghání de foarte mult timp.

— Nu e doar cuvântul ei, îi răspunde unchiul. Toată lumea o spune.

— Toată lumea? Toată lumea spune că nu e întreagă la cap. Că nu e cum se cuvine după regulile navajo. Asta susţin toţi.

Un murmur străbate mulţimea care s-a apucat, fără îndoială, să-şi compare impresiile despre felurile în care sunt eu anapoda. Dar unchiul îi calmează pe toţi, făcându-le semn cu mâinile.

— E singura care a venit. Ce vreţi să fac eu? S-o alung? S-o las pe sora voastră să stea acolo, noaptea, cu chestia aia care a luat-o?

— Trimite-mă pe mine! strigă fratele.

— Nu! Nu ai ce căuta pe munte după lăsarea

nopţii. Monştrii…

Ochii îi strălucesc când se uită la mine, persoana pe care e dispus s-o trimită pe munte după lăsarea întunericului. Dar pe chipul lui nu se citeşte nici urmă de confuzie. În definitiv, mă plăteşte să-mi risc viaţa, deşi trocul e unul foarte prost pentru mine. Nepotul îi e rudă şi o cu totul altă problemă.

— Deja l-am pierdut pe unul dintre noi, încheie el cu glas stins.

Pentru o clipă, băiatul pare că vrea să-şi sfideze unchiul, apoi surprinde privirea mamei lui şi umerii îi cad. Oftează adânc şi se trânteşte pe scaun.

— Nu mi-e frică, mormăie el, ca o ultimă răbufnire.

Dar nu e adevărat. În ciuda hainelor militare, e doar gura de el şi a renunţat destul de rapid. Le arunc o privire băieţilor de lângă perete. S-au potolit, se uită în toate direcţiile, numai spre prietenul lor nu. Îmi dau seama imediat că e mai mic cu câţiva ani decât estimasem iniţial.

Îmi las ochii să se îndrepte spre fereastra închisă cu scânduri, dincolo de care soarele apune rapid. Dacă aş fi avut un ceas, aş fi avut grijă ca toată lumea să mă vadă verificându-l.

— Mie mi se pare că toate astea mă fac să irosesc lumina soarelui, le zic. Plătiţi-mi cât am cerut şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba, sau nu mă plătiţi şi lăsaţi-mă să mă întorc acasă. Pentru mine e acelaşi lucru, adaug, apoi mă opresc, înainte să mă uit înspre mamă. Dar s-ar putea să nu fie

acelaşi lucru pentru fiica voastră.

Băiatul tresare. Simt o uşoară împunsătură de plăcere privindu-l cum roşeşte de ruşine, înainte ca o voce să despice aerul apăsător.

— Deţii puterile unui clan?

Sunt primele cuvinte pe care le rosteşte mama de când m-a întrebat dacă pot să-i găsesc fata. Pare tulburată de propria izbucnire şi ridică mâinile să-şi acopere gura. Dar se opreşte înainte să ducă gestul la capăt, îşi lasă mâinile în poală, prinde între degete ţesătura fustei lungi, apoi continuă pe un ton scăzut:

— Asemenea lui, Ucigaşului de Monştri. Umblă vorba că e adevărat. Că el te-a învăţat. Că eşti… ca el.

Nu sunt ca Neizghání, nu. El e Ucigaşul de Monştri din legendă, un nemuritor născut din doi Divini. Eu sunt om, o fată cu cinci degete. Nu sunt nici tocmai normală, nu sunt ca fratele fetei şi ca prietenii lui. Dacă m-ar fi întrebat ceilalţi, băiatul sau unchiul, aş fi refuzat să răspund. Dar nu pot să nu-i răspund unei mame îndurerate.

— *Honágháahnii*, născută pentru *k'aahanáanii*.

Doar primele mele două clanuri, dar e suficient.

Murmurele de neîncredere ale mulţimii au devenit ostilitate exprimată sonor şi unul dintre băieţi îmi aruncă nişte cuvinte pline de răutate.

Mama se ridică în picioare, cu spatele drept, şi reduce mulţimea la tăcere cu o căutătură aprigă. Privirea ei are ceva sălbatic, aprins, ce-mi stârneşte simpatia, în ciuda eforturilor mele de a

nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

— Avem mai multe de dat, zice ea.

Unchiul se porneşte să protesteze, dar ea i-o retează scurt, vocea ei fiind din ce în ce mai puternică, autoritară.

— Avem mai multe de oferit. Vom plăti. Găseşte-o doar. Găseşte-mi fata.

Şi ăsta e momentul în care rolul meu începe.

Îmi îndrept umerii, mişcând arma de foc care stă în tocul de pe spate. Din obişnuinţă, îmi duc mâna spre centura cu gloanţe de la brâu şi spre cuţitul de vânătoare Böker de la şold. Vârfurile degetelor pipăie cuţitele de aruncat, îndesate în legătorile mocasinilor mei, argint în dreapta, obsidian în stânga. Pun traista pe umăr şi fac stânga-mprejur, cu paşi silenţioşi, mişcându-mă prin mulţimea tăcută. Ţin capul plecat, mâinile pe lângă corp şi privesc drept înainte. Împing uşa şi ies din sufocanta Sală Capitulară chiar în clipa în care fratele strigă în urma mea:

— Şi dacă nu te mai întorci?

Nu mă deranjez să-i răspund. Dacă nu mă mai întorc, cei din Lukachukai vor avea probleme mult mai mari decât o fată dispărută.

2

Urc pe munte de mai bine de o oră, luându-mă după urmele uşor de desluşit, crengi rupte şi iarbă lucioasă, fără ca prada să-mi fi picat sub ochi. Îmi văd în continuare de drum, sigură de calea pe care am ales-o. Şi, pentru o clipă, pierdută în

frumuseţea lumii scăldate în lumina apusului şi în ritmul propriei respiraţii, uit că am venit aici să omor.

Pădurea mă înconjoară. Pini şi molizi acoperă munţii înalţi ai deşertului, adăpostind hârciogi mici, şoareci şi păsări de noapte. Pinii parfumează aerul, acele lor căzute scârţâind uşor sub tălpile mele. În jur insectele zboară fericite în aerul răcoros, bâzâindu-mi pe lângă urechi, atrase de transpiraţia mea. E multă frumuseţe aici, un calm pe care îl savurez. O să savurez la fel de bine şi sângele vărsat, dar echilibrul dintre pământ, vieţuitoare şi sinele meu mi se pare real. Mi se pare corect.

Soarele apune, luna răsare şi noaptea se lasă peste fire ca un giulgiu greu. Copacii devin umbre, fiinţele din jur dispar din faţa prădătorilor nopţii şi insectele îşi iau zborul. Plăcerea mea se estompează odată cu lumina zilei.

Merg în continuare, până când duhoarea descompunerii devine atât de puternică, încât mă copleşeşte. Groaza, ca o intuiţie neagră, se adună în stomac, spunându-mi că sunt, probabil, destul de aproape. Îmi înghit frica, am gura uscată şi amară, dar merg mai departe. Îmi pipăi armele, pentru siguranţă.

Surprind cu privirea o străfulgerare de lumină drept în faţa mea, pe cărare, şi mă tentează să mă apropii. Mă aplec şi mă duc într-acolo, ca să văd mai bine. Un foc tremură, trimiţând limbi roşietice în toate direcţiile, pe fundalul copacilor înalţi. Flăcările încearcă din răsputeri să se înalţe, dar la baza lor e doar o grămadă de găteje aruncate într-

o groapă prea puţin adâncă, lemne menite să ardă rapid, dar prost alese pentru asta.

O iau spre sud, ca să ajung cumva în contra vântului şi la est de tabără. Îmi încarc puşca cu gloanţe pline cu polen de porumb şi pulbere de obsidian, ambele sacre pentru diné. Muniţie făcută anume pentru ucis monştrii din speciile *yee naaldlǫǫshii* şi *ch'íįdii,* dar bune şi pentru ceilalţi monştri care şi-au găsit cuib în Dinétah. Dacă mă înşel şi monstrul ăsta e dintr-o specie umană ceva mai comună, muniţia pe care o am va funcţiona de minune şi în cazul lui. O gaură în inimă e o gaură în inimă, indiferent cu ce-a fost făcută.

Găsesc un loc potrivit, frunzişul oferindu-mi o acoperire bună, fără să-mi incomodeze vederea spre tabără, şi-mi fixez arma la umăr. Privesc în josul ţevii. Ce văd îmi întoarce stomacul pe dos.

Monstrul arată ca un bărbat, dar eu ştiu bine că nu e. Zace întins pe un sac de dormit albastru, sub un pavilion improvizat din prelată groasă prinsă de doi molizi, cu sfoară groasă de cort. Trupul lui o ascunde pe fată, dar, deşi n-o văd, o aud. Îi aud gemetele înăbuşite în timp ce gura lui se mişcă pe gâtul ei, iar ea îl imploră să se oprească.

Dar el nu se opreşte.

Furia îmi inundă trupul şi-mi înceţoşează vederea, încerc să mă lupt cu un val de amintiri. Din străfundurile memoriei, apar senzaţia unui trup care îl ţintuieşte pe al meu la pământ, sângele gros, înecăcios, care-mi umple gura, degete puternice care mă apucă de ţeastă şi mă izbesc cu

capul de podea. În nări stăruie un miros greu ce n-ar trebui să existe.

Amintirea trece prin mine ca un fior, îmi face mâinile nesigure. Mă forţez să-mi revin. Să-mi spun că nu e decât o amintire şi că nu mă mai poate răni – monstrul care mi-a făcut asta e mort. Eu l-am omorât.

O clipă încă sper că Neizghání va alerga în sus, pe munte, cu sabia de foc deasupra capului, să rezolve situaţia. Ba chiar stau locului o secundă, să văd dacă nu cumva chiar aşa se va întâmpla. Dar… nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu. Singură.

Ridic iar arma, o pun la umăr. Păşesc înainte, concentrându-mă la ce se află în faţa mea. Calc apăsat pe o creangă. Creanga se rupe cu un zgomot care se propagă în noaptea altfel liniştită.

Îl aştept să se mişte, să trag fără oprelişti. Nicio şansă.

Cu ochii încă la spinarea monstrului, mă întind şi culeg un bolovan de jos. Îl arunc cu forţă într-un oţetar din depărtare. Piatra se izbeşte de trunchiul copacului cu o bufnitură. Strâng arma, cu degetul pe trăgaci.

Tot nimic, iar ţipetele fetei se înteţesc, devin mai chinuite.

La dracu’ cu toate! Lovesc cu patul puştii în copacul pe care îl folosesc drept pavăză şi urlu:

— Hei, tu! Ăla de colo!

El îşi îndreaptă spinarea, răsuceşte brusc capul când în dreapta, când în stânga, căutându-mă în noapte. Se uită în lumina focului şi orbeşte pe moment.

Înghit fierea care mi s-a urcat în gât. Gura lui e acoperită de sânge. Şi-a înfipt colţii în gâtul ei. Ticălosul ăsta o mănâncă de-a dreptul.

Trag. Gloanţele îi sfâşie pieptul. Se clatină, dar nu cade. Sângele apare întâi în picături, strălucind ud în lumina focului, apoi începe să curgă şiroaie. Număr descrescător de la zece. Zece secunde şi trupul uman pierde suficient sânge cât să cadă la pământ ca un sac. Ştiu că are doar formă umană, sper totuşi că se aplică regula: eu supravieţuiesc zece secunde şi câştig.

E înalt, lat în umeri şi mătăhălos. Nici nu e de mirare că a reuşit să care fata pe munte kilometri întregi. În lumina pâlpâitoare a focului ce se stinge, nu văd prea multe detalii. Forma e umană, dar cu umflături cioturoase pe spinare, umeri şi şolduri, ca nişte tumori de mari dimensiuni. Braţele sunt prea lungi, ating pământul. Pielea e atât de străvezie, că aproape străluceşte. Iar acum poartă frumos şi o gaură însângerată în piept.

Reîncarc şi trag din nou, de data asta zburându-i o bucată din umăr. Carne şi aşchii de os o împroaşcă pe fată, care se retrage în patru labe.

Monstrul e încă în picioare şi urlă la mine ca un urs rănit, înfuriat.

— Fugi! îi strig fetei, înaintând spre el.

Şase, cinci, patru şi el abia dacă ezită, deşi are o gaură în inimă şi jumătate din braţ lipsă. Şi ştiu că am dat de dracu’.

— Cazi! rostesc în şoaptă. Cazi!

Îşi strecoară una dintre labele masive, ca de animal, sub sacul de dormit şi scoate de acolo un

topor lung, înspăimântător, menit să taie copaci şi să spargă ferestrele fetiţelor. N-am nicio îndoială că mă poate felia frumuşel, fără nicio problemă. Dar n-am de gând să-i dau ocazia.

Cu o mişcare bine exersată, bag arma în teaca de pe spate şi-mi scot Bökerul. Cincisprezece centimetri de oţel încovoiat, bine echilibrat pentru o lovitură precum cea de macetă. Dar, până să atac eu, el face stânga-mprejur spre fată, o ridică, o aruncă pe umăr şi o ia la sănătoasa.

— Rahat!

Mă iau după el, chinuindu-mă să pun la loc cuţitul de vânătoare şi să scot un cuţit mic, rapid, ascuns în mocasini. Arunc cu viteza fulgerului lama de obsidian care zboară drept, fără să se învârtă, aruncată cu măiestrie. Monstrul urlă şi se poticneşte, aproape scapă fata, care ţipă cuprinsă de groază. Dar continuă să alerge. Mai rapid decât ar trebui cu un cuţit în picior. Mai rapid decât ai crede când te uiţi la el. Dispărând curând în pădurea întunecată. Aşa că fac singurul lucru pe care îl pot face. Îl urmăresc.

Şi, odată cu nevoia mea, vine şi *honágháahnii*. Ca o undă de foc sălbatic prin vene, trezindu-mi muşchii, transformându-mă în ceva mai mult decât sunt de obicei. Vederea îmi devine mai ageră. Plămânii îşi măresc capacitatea. Şi încep să zbor, uşoară-n picioare, abia atingând pământul. Mă feresc de copaci din instinct, sar peste crengile căzute şi tufişurile dese. Mă apropii de monstru mult prea rapid, respir sacadat la interval de milisecunde. Mă pregătesc, alergând cu paşi mici şi

iuţi, apoi mă arunc în spatele lui lat.

Pic peste el şi ne prăvălim toţi trei la pământ. Fata îi zboară din braţe, iar el aterizează cu mutra în pământ. Trupul lui mare îmi amortizează căderea, oferindu-mi un avantaj de o secundă pe care îl şi valorific. Mă rostogolesc şi ţâşnesc în picioare, scoţându-mi în acelaşi timp cuţitul. Când se ridică monstrul, sunt deja pregătită.

Ochii îi sclipesc, uitându-se când la fată, când la cuţitul meu. Copila stă cu faţa în jos, nemişcată. Poate e deja moartă, nu sunt sigură. Monstrul îşi plimbă privirea de la mine la ea şi îşi linge buzele când ochii i se opresc asupra fetei.

Reped cuţitul spre gâtul lui, încă sub influenţa puterii *honágháahnii*, dar el ridică iute un braţ, blocându-mă. Mă repoziţionez, învârtindu-mă, înainte să înfig cuţitul, agilă ca o felină, şi-i invadez spaţiul intim, protejat. Îi implânt cuţitul în stomac şi spintec. Din nou. Apoi, a treia oară. Cu forţă, rapid şi fără milă, aşa cum am fost învăţată. Mâinile încep să-mi alunece din cauza sângelui. Duhoarea maţelor lui e atât de puternică, încât mă copleşeşte, ochii încep să-mi lăcrimeze şi să se tulbure, dar nu mă opresc. Nu mă opresc între lovituri ca să văd dacă funcţionează. Aştept doar ca trupul lui să cadă.

N-am eu norocul ăsta, căci braţe imense mă cuprind şi mă strâng cu forţă. Patul puştii mi se înfige adânc în spinare. Mă chinui să respir. Umărul începe să mă ardă, iar el strânge şi mai tare, încercând din răsputeri să mă muşte prin haina de piele.

Urlu, un urlet animalic, şi încep să mă zvârcolesc în braţele lui masive. Panica mi se răspândeşte în valuri în oase şi văd stele verzi explodând în jur. El strânge şi mai aprig. Îmi molfăie umărul ca un câine osul. Încă mai am Bökerul în mâna dreaptă. În disperare de cauză, mut cuţitul în stânga, eliberându-mi mâna dreaptă. Şi, cu toată forţa de care mai dispun, mă proptesc în gâtul lui cu lama cuţitului. Lovesc prost şi neîndemânatic, dar eficient. Îmi dă drumul cu un muget de durere. Mă azvârle cât colo. Zbor câţiva metri, dând înnebunită din mâini şi din picioare.

Mă izbesc de pământ. Durerea din trup mă trimite în agonie. Nu reuşesc să-mi recapăt suflul şi umărul îmi zvâcneşte, dar mă străduiesc să mă ridic în picioare, punând cu chiu, cu vai cuţitul între noi.

Dar nu mai e nevoie. El se clatină, încercând stângaci să apese pe gât, ca să-şi ţină la un loc tendoanele şi carnea, şi-mi dau seama că i-am retezat capul. Mă uit cu uimire cum se rostogoleşte la pământ.

Mort.

Monstrul e mort.

Cad în genunchi, epuizată. Căci *honágháahnii* îţi şi ia înapoi ce-ţi dă şi până şi felul limitat în care mi-am folosit puterile de clan m-a lăsat fără vlagă. Inima îmi bate în piept ca o tobă. Vuietul furtunii mi se izbeşte de timpane şi tremur din toţi rărunchii într-un mod absolut ridicol. Întregul trup mi se înfioară, în timp ce adrenalina îmi dispare din muşchi.

Urlu exaltată, obscen de euforică. Cunosc această efuziune. *K'aahanáanii*, puterea mea de clan, o dorinţă de a vărsa sânge care se manifestă cu fiecare omor. Vina şi groaza mă inundă şi încerc cu mintea să resping forţa *k'aahanáanii*, dar nu poate fi negată, câtă vreme sunt acoperită de sângele duşmanului meu, iar trupul lui zace neînsufleţit la picioarele mele. Ascult cum vocea mi se întoarce prin ecouri răspândite printre copaci şi aştept ca perversitatea puterii mele ucigaşe să dispară.

O vreme, nu aud decât zgomotul propriei respiraţii. Foşnetul docil al vântului printre copaci.

De pantalonii mei strâmţi şi năclăiţi de sânge, s-au prins noroi şi pietre care-mi înţeapă fără milă genunchii când mă târăsc să-mi recuperez cuţitele. Le şterg pe amândouă cât pot de bine şi bag în teacă lama din obsidian.

Mă folosesc de Böker să ciopârţesc ce-a mai rămas din gâtul monstrului, până când capul se desprinde complet de trup. Nu ştiu precis ce fel de monstru am ucis adineauri, dar ştiu că i-a luat mult prea mult să moară şi asta mă face să am mare grijă. Decapitarea e cam singura modalitate de a mă asigura că n-o să se ridice în secunda în care mă răsucesc pe călcâie.

Aud un foşnet în spatele meu.

Mă întorc prea rapid şi capul începe să-mi zvâcnească de durere. Dacă e încă un monstru, nu mai sunt în stare să lupt.

E fata. Am uitat complet de fată.

S-a chinuit să se ridice, sprijinindu-se cu

spatele de trunchiul golaş al unui copac. Cămaşa ei de noapte e sfâşiată şi murdară. Părul îi atârnă în şuviţe încărcate de sânge închegat. Arată fantomatic. Acum îi văd şi rana, sângele negru, albeaţa oaselor şi a tendoanelor dezvelită în locul unde dinţii monstrului au sfâşiat carnea. Mă cutremur o clipă, apoi mă întreb cum de mai e vie. Monstrul nu doar că a muşcat-o. A încercat să-i rupă gâtul cu totul.

Fata încearcă să vorbească, gura i se mişcă, dar rana e atât de mare, că nu poate scoate un sunet. Ochii îi sunt căscaţi şi înceţoşaţi. Nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani. Şi, uitându-mă la rana aia, instinctul îmi zice că n-o să apuce treisprezece.

Mă duc la ea, mă las pe vine, ca să o pot privi direct în ochi. Seamănă cu mine în multe privinţe. Acelaşi păr negru, aceeaşi piele măslinie şi faţă mare, colţuroasă.

Încă am Bökerul în mână, dar îl ţin lipit de pământ, să nu-l vadă.

— Monstrul te-a atins, îi zic blând şi arăt spre rană.

Ochii i se învârt, încearcă să vadă rana sângerândă de la gât.

— Ştii ce înseamnă asta?

Nu poate să scoată mai mult de un sunet înăbuşit, plin de durere.

Neizgháni mi-a zis cândva că răul e o boală. Mi-a zis că o vedea în oameni, ca pe o pată. Că *bilagáanas* greşiseră şi că răul nu e doar un concept spiritual oarecare sau că stă în faptele

unui om rău. E o boală fizică, reală, aproape ca una infecţioasă. Şi că te poţi molipsi de rău, dacă răul ajunge în tine. Şi, odată intrat în tine, te controlează. Te face să comiţi tot felul de fapte oribile. Să distrugi ceea ce ai iubit cândva. Să răneşti oameni pe care, altfel, n-ai vrea să-i răneşti şi, în cele din urmă, să-i ucizi. Şi dacă se întâmplă, rişti să devii un monstru, ca toţi ceilalţi.

Mi-a mai zis că şi eu am un rău în mine, că sunt întinată de ceea ce mi s-a întâmplat în noaptea în care m-a găsit. Şi că boala asta se manifestă sub formă de *k'aahanáanii* şi că mă face puternică, iar la nevoie, rea şi dură dincolo de raţiune. Dar calea pe care am pornit-o nu e una sănătoasă. Trebuie să fiu atentă să nu las sămânţa răului să crească în mine, să n-o hrănesc dacă nu e necesar. Căci soarta mea nu e încă hotărâtă. Aş putea fi un vânător de monştri sau un monstru în sine.

Când mi-a spus-o, am râs şi nu l-am crezut. I-am replicat că sună mai curând a superstiţie, a poveşti de-ale bătrânilor. Nici nu conta că stăteam de vorbă cu un nemuritor. Dar adevărul e că mă scotea din minţi, pur şi simplu. Pentru că ştiam de ce-mi explica toate astea.

La momentul respectiv, stăteam într-un câmp de cadavre, el, cu ochii pe mine, dar cu privirea distantă şi de nepătruns, precum cele mai îndepărtate colţuri ale universului. Îmi ştergeam Bökerul de haina unui mort. Dar curbura buzelor lui Neizghání şi unghiul sprâncenelor lui dese îmi transmiseseră exact ce gândea.

A doua zi de dimineaţă, nu mai era. Nu sunt sigură de ce el, Ucigaşul de Monştri, nu m-a omorât, dacă avea convingerea că eram pe cale să devin un monstru. Poate că toţi anii ăia petrecuţi ca ucenică au însemnat ceva. Poate că, în ultimele clipe, a avut dubii. Dar aici, faţă în faţă cu copila asta, care nu e foarte diferită de mine, amintirea mă loveşte ca un pumn în stomac.

Mă gândesc să-i ţin predica pe care mi-a ţinut-o mie Neizghání, dar nu sunt crudă, doar cinstită. I-o spun simplu:

— Înseamnă că eşti infectată.

Plânsetul ei devine şi mai jalnic.

— Chiar dacă supravieţuieşti, infecţia se va înrăutăţi. Va trebui să lupţi împotriva ei cu toată fiinţa. Te va mânca pe dinăuntru, te va poseda, îi zic, înghiţind în sec, încercând să-mi dreg vocea. Ţi-am cunoscut familia. Pe cei din târg. Par oameni de treabă.

Cu dosul palmei, îmi şterg nasul, care începe brusc să mă mănânce.

Fata se leagănă sprijinită de copac, dar nu mă scapă din ochi.

— Vor încerca să-ţi spună ce vrei să auzi. Vor încerca să rezolve problema. Să te repare. Dar nu vor înţelege. Pentru că ceea ce ţi s-a întâmplat ţie nu poate fi reparat.

N-am mai adresat atât de multe cuvinte unei alte fiinţe umane de luni întregi. Dar acum, că m-am pus pe vorbit, mi se pare necesar ca ea să ştie. Să înţeleagă că nu am încotro decât să fac ceea ce am de gând să fac.

— Infecţia, îi zic. Te va transforma… în altcineva pe dinăuntru. Ceva care va răni oameni. Ceva ce tu nu vrei să fii. *Ceva monstruos*, aş vrea să-i zic. Înţelegi ce-ţi spun?

Ea înghite greu şi, prin carnea sfâşiată, îi văd muşchii gâtului mişcându-se, umezi şi alunecoşi.

Îi fac un semn din cap şi strâng cu putere cuţitul în mână. Vreau să-i spun că-mi pare rău, dar mă gândesc că „închide ochii” e destul.

Închide ochii, tremurând. Îi dau părul la o parte de pe faţă. Îi dezgolesc gâtul.

— Îmi pare rău, îi şoptesc în final.

Şi-mi spun că fata pricepe că o fac pentru ea, chiar dacă nu pare aşa.

Ridic Bökerul.

Capul i se desprinde de pe umeri.

Trupul îi cade pe covorul de frunze al pădurii.

Stomacul mi se strânge ghem, mă chircesc, îmi vine să vomit. Încerc să ignor felul în care cuţitul mi-a devenit dintr-odată greu în mână, ca şi cum n-are ce căuta acolo. Să ignor felul în care mânerul familiar e aspru ca glaspapirul în palmă. Şi nu pot să nu mă întreb de ce, dacă am făcut ce trebuia, am sentimentul că e al naibii de greşit?

Mă îndepărtez de trupul ei, clătinându-mă. Pământul e înţesat de urmele carnajului pe care l-am provocat în doar câteva minute. Mă forţez să văd toate amănuntele. Mirosurile, sângele, cadavrele decapitate. Mi le gravez în memorie. E o imagine de coşmar.

Pădurea din jurul meu e tăcută şi indiferent că mă vede drept monstruoasă sau plină de

compasiune, nu-mi împărtăşeşte judecata. Lemnele golaşe ale focului sfârâie şi trosnesc înainte de a cădea pradă flăcărilor. După câteva clipe, şi flăcările mor, lăsându-mă doar cu întunericul şi cu cenuşa.

3

Nu mă întorc în Lukachukai decât mult după miezul nopţii.

Distrug tabăra improvizată a monstrului, aprinzând pentru puţin timp focul ca să ard tot ce nu poate fi salvat pentru a fi refolosit şi adun cele două capete în doi saci de pânză. Desfac unul dintre gloanţele din puşca mea, vărs câteva fire de polen de porumb în palmă şi apoi le presar peste ambele trupuri, cu o scurtă rugăciune. Nu că aş fi genul care se roagă des, dar bunicul Tah mi-a zis că polenul leagă rămăşiţele trupeşti de pământ. Eu cred că şi tăierea capului e o metodă destul de eficientă, dar cine sunt eu să mă pun cu învăţămintele unui vraci?

Capetele tăiate sunt grele şi le simt umede pe spate, iar drumul lung, prin pădure, în întuneric, cu ele în spinare, e un coşmar. Singurul lucru bun e că sunt singură. Nu sunt animale, nu mai sunt alţi monştri. Surprind cu coada ochiului un coiot urmărindu-mă, o dată sau de două ori, dar păstrează distanţa. Doar o pereche de ochi galbeni, strălucind în întuneric.

Un singur bec fără abajur luminează intrarea în

Sala Capitulară. Ar trebui să-l simt ca pe un far care mă primeşte cu bunăvoinţă înapoi, însă el străluceşte ameninţător şi rece. Uşa din faţă e închisă, baricadată împotriva monştrilor care apar noaptea. Nu ştiu dacă sunt inclusă şi eu printre aceştia, dar lovesc cu putere în uşă, sperând că cineva încă e treaz, aşteptându-mă.

De partea cealaltă se aud zăvoare trase. Un chip iese la iveală. E alergătorul meu, puştiul care a venit la mine azi-dimineaţă cu oferta celor din Lukachukai.

— Unde e toată lumea?

El se uită la mine cu ochii cât cepele şi-mi dau seama că probabil arăt ca de pe altă lume. Îmi dau părul de pe faţă, simţind cum sângele îmi curge pe frunte, şi-i zâmbesc.

— Sunt închişi înăuntru, a zis el. Se tem de monştri.

— Chiar şi fratele?

Gura i se strâmbă.

— Mai ales el.

Rânjesc. Nu sunt singura care n-a fost impresionată de tânărul Begay.

— Tu de ce nu eşti cu ei?

— Eu m-am oferit să rămân. Nu mi-e frică de monştri.

— Nu? îl întreb, aruncând sacii însângeraţi de pe un umăr pe celălalt, auzind sunetul unui os cranian lovindu-se de alt os cranian. De ce nu?

— Ştiam că o să-l omori. Eşti faimoasă.

Pufnesc.

— Faimoasă, ha?

— Iubita Ucigaşului de Monştri.

Gura mi se curbează şi mă încrunt la el.

— Nu sunt iubita lui.

El mă priveşte dezamăgit.

Crede-mă, aşa simt şi eu.

— Ascultă, îi zic, ai ce mi se cuvine?

— Dar tu ai adus obiectul pentru care te plătim?

Puştiul ăsta nu se joacă, vorbeşte scurt şi la obiect. Cobor sacii de pe umăr. I-l prezint pe cel mare şi-l las pe cel mai mic să cadă la pământ.

— Pe ăla să nu-l deschizi, îi zic şi fac un semn din buze arătând spre sacul mic. Ăla e pentru familie. Să aibă ceva de înmormântat.

— N-ai salvat-o?

Nu-i răspund. E prea complicat şi eu sunt prea obosită să mai explic. Deschid sacul mai mare şi îi dau şansa să arunce o privire înăuntru.

Băiatul se uită şi expresia impertinentă i se mai şterge de pe mutră. Înghite în sec.

— Ăsta e…

— Capul monstrului. Îl duc la un vraci pe care îl ştiu în Tse Bonito, ca să-mi spună ce e. Sau ce-a fost.

Băiatul încuviinţează.

— Mişto.

O fi, la vârsta lui, dar pentru mine e orice numai *mişto* nu. Băiatul caută după uşă şi scoate de acolo aceeaşi traistă de pânză Blue Bird pe care am mai văzut-o.

Stau câteva momente să verific ce-i în ea. Aceleaşi bijuterii de argint, aceleaşi rahaturi

turcoaz.

— Pe bune?

— Oh, zice el ca şi cum ar fi uitat. Caută iar după uşă şi scoate două cuverturi. Una pare a fi Pendleton, groasă şi călduroasă, dar nuanţele strălucitoare de albastru, verde şi galben ale săgeţilor din model sunt destul de comune. Însă cealaltă… O recunosc ca fiind o Two Grey Hills, una dintre acele ţesături despre care *nalí* mi-a zis că se găsesc greu şi sunt preţioase, fiindcă nu se prea mai fac în zilele noastre.

Sunt impresionată.

— Plata e considerabilă.

El ridică din umeri, se scobeşte în dinţi. Ochii i se opresc asupra sacului mic, însângerat, dar nu ca şi cum i-ar fi frică de ce e înăuntru. Mai mult din curiozitate.

Păstrez Pendletonul, dar îi dau Two Grey Hills înapoi.

— Să-i spui familiei că suntem chit. Că şi-au ţinut cuvântul şi mi-au plătit.

Plata e plată şi eu nu mă înmoi. Dar nu pot să le iau cuvertura Two Grey Hills, când am capul fetei lor într-un sac.

Iau sub braţ cuvertura ţipătoare, cu o mână ridic de jos traista cu bijuterii şi cu cealaltă apuc sacul cu capul monstrului. Dau să mă îndrept spre camionetă.

— Crezi că mai sunt monştri?

Aud vocea băiatului în spatele meu, uşor chinuită, încărcată mai mult de entuziasm decât de frică.

— N-o să ştiu sigur până n-o să-mi zică vraciul mai multe.

Mai degrabă îl simt decât îl văd întinzându-se după sac.

— Lasă-l acolo.

— E al ei, nu-i aşa? întreabă el, agitat la culme. Al lui Atty?

Nu-i ştiam numele.

Arunc capul monstrului în spatele camionetei, pun pătura şi bijuteriile pe scaunul de lângă mine. Mă uit în oglinda retrovizoare şi-l văd pe băiat stând încă pe vine sub becul aprins, holbându-se la sacul în care se află capul lui Atty.

4

Locuiesc într-o rulotă mare, cu un singur dormitor, pe care am găsit-o acum câteva luni. Proprietarul anterior murise în somn şi nimeni nu mai voia să locuiască în ea. Aşa că a fost o ofertă nemaipomenită, în sensul că a fost gratis. Am parcat-o în Valea de Cristal, pe o parcelă cu arbuşti, cam la o oră sud de Lukachukai. Se află la circa un kilometru de un vechi internat părăsit, de la care se şi trage faima văii, şi chiar dedesubtul intrării în pasul Narbona, singura şosea de acces peste munţii Chuska pe o rază de 80 de kilometri. Trecătoarea în sine poartă numele unui nefericit şef al tribului navajo, Narbona, care, în 1849, s-a dus la nişte negocieri de pace cu armata americană şi a sfârşit împuşcat mortal din cauza unui cal furat şi a unui traducător prost. Aşa pier

pacificatorii.

În toată valea, care se întinde pe aproape 15 kilometri, nu sunt decât vreo douăzeci şi cinci de familii răspândite pe ici, pe colo şi majoritatea s-au înghesuit la popasul de pe autostradă, la vreo şase kilometri de aici. Asta înseamnă că nu am vecini apropiaţi, ceea ce-mi convine de minune. Desigur, a nu avea oameni în jur înseamnă şi că, dacă ai probleme, n-o să vină nimeni să te salveze. În genere, mă salvez foarte bine şi singură, dar chiar şi formidabilii luptătorii diné, cu sânge-rece în vene, au nevoie de ajutor câteodată. Întreabă-l pe Narbona, dacă nu mă crezi.

De aceea am câini. Un trio de corcituri care mă păzesc şi care ţin la distanţă musafirii nepoftiţi – oameni, animale şi orice altceva. Pe primul l-am luat când era pui, după ce mi-am dat seama că Neizghání nu se mai întoarce. Al doilea a fost o căţea care s-a autoinvitat la mine şi n-a mai plecat, iar al treilea e singurul supravieţuitor dintre puii ei – cam ca mine.

Acum mă întâmpină, când intru cu camioneta pe poartă şi trec peste grătarul de protecţie pentru animale. Latră şi se reped la oricine trece de porţi, în afară de mine. Dar pe mine mă ştiu, cunosc sunetul hodorogit al bătrânului Chevrolet pe care l-am făcut să meargă cu orice poşircă acum, că benzina e mai greu de găsit. Îmi cunosc pocnetul roţilor, mai ales al celei din spate, dreapta, unde a sărit un prizon şi se izbeşte de maşină în semn de protest. Îmi aduce aminte că, mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o repar.

Odată ajunsă înăuntru, mă duc în baie şi dezlipesc de pe mine hainele murdare. Sunt atât de pline de sânge şi de carne, că mă gândesc că ar fi mai bine să le arunc, dar le bag în chiuvetă, pun dopul şi las să curgă peste ele puţin din apa mea preţioasă, ca să se înmoaie. Sper că cea mai mare parte din sânge o să iasă de la sine, dar, cu norocul meu, va trebui probabil să frec zdravăn ca să le fac iar bune de purtat. Hainele pe care le au la serviciul de mărfuri al guvernului din Tse Bonito sunt purtabile, dar făcute mai ales din lână nevopsită sau recuperate şi vândute la un preţ care miroase puternic a jaf la drumul mare.

Pornesc generatorul şi-i las timp să încălzească ce-a mai rămas din apa din bazin. Ştiu că e o extravaganţă să fac duş când apa e raţionalizată sever, dar îl fac. Am în păr sânge şi chestii scârboase şi numai un duş fierbinte şi săpunul din yucca pot să mă mai ajute cu ceva. O să rămân fără apă tot restul lunii din cauza asta, pentru că cisterna n-o să-şi facă apariţia decât peste două săptămâni, dar merită. Ba chiar stau şi lâncezesc o vreme în abur şi stărui asupra sângelui închegat de sub unghii. Când termin, cuticulele îmi sunt carne vie, faţa e roşie şi mă ustură la atingere, dar sunt curată.

Iau în calcul să trag un pui de somn, dar mă răzgândesc. Nu pentru că n-aş fi obosită. Sunt epuizată şi mă doare în continuare tot corpul, mai ales umărul din care monstrul a încercat să muşte. Dar vreau să ajung la Tah foarte devreme, ca să-l prind înainte de micul dejun, aşa că nu mai e timp

de dormit.

Pun puşca înapoi în suportul din camionetă, verific dacă mai am în spate căpăţâna monstrului şi pornesc spre sud. Îmi ia o oră încheiată să ajung la casa lui Tah din Tse Bonito. Dau drumul la radio ca să-mi ţină de urât. După Apa Mare, n-a mai rămas decât un singur radio ca lumea în tot Dinétah-ul, un AM bun la toate, care transmite o combinaţie de muzică veche country şi buletine guvernamentale care se vor ştiri. Din când în când, cineva din afara Dinétah-ului reuşeşte să-şi intensifice semnalul suficient încât să se audă dincolo de Zid şi, timp de o săptămână sau două, reuşim să prindem nişte comunicate despre lucrările masive la reţelele de apă de-a lungul nou formatei coaste, care se întinde de la San Antonio la Sioux Falls, sau despre revoltele civile neîntrerupte din New Denver. Dar, în mod obişnuit, Dinétah e la fel de izolată şi de insulară precum era şi înainte de Apa Mare, şi pe majoritatea localnicilor nu pare să-i deranjeze.

Zidul. Consiliul Tribal l-a aprobat când au început primele Războaie Energetice. Cei mai mulţi diné au susţinut construirea Zidului. Noi toţi am crescut cu poveşti care ne-au învăţat că locul nostru e pe pământurile noastre ancestrale, teritoriile din enclava dintre cei Patru Munţi Sacri. Alţii ziceau că Zidul e absurd, că e o încercare paranoică de a controla graniţele, menită eşecului, la fel ca zidul pe care răposatul guvern american a încercat să-l construiască în sud, cu câţiva ani înainte să vină Apa Mare.

Dar Tribul l-a construit chiar şi aşa. Şeful Consiliului, numele lui era Deschene, a scris pentru *Navajo Times* un articol care a băgat spaima în oameni, mai ales după Măcelul de la Câmpie. Oamenii din tribul navajo nu mai erau în siguranţă, a zis el atunci. A invocat fantoma coloniştilor, a destinului evident. Şi n-a greşit. Măcelul a provocat apogeul jafurilor energetice, companiile petroliere au distrus teritorii sacre ca să facă loc conductelor lor, companiile de exploatare a gazului natural au cumpărat tot terenul pe care au putut pune mâna pentru exploatările de gaze de şist, cutremurând pământul, la propriu, cu lăcomia lor. În plus, Federalii au schiţat un soi de plan de dizolvare a teritoriilor din patrimoniul rezervaţiei care le-ar fi permis diverşilor dezvoltatori accesul la Regiunea Indiană, exact cum au făcut în perioada Sfârşitului. De data asta, dezvoltatorii erau multinaţionale cu armate particulare de o mie de ori mai puternice decât coloniştii *bilagáana* iniţiali. Deschene ne-a avertizat că, dacă vrem să rămânem diné, dacă vrem să ne apărăm casele, atunci trebuie să construim zidul.

Fondurile au primit aprobări într-o lună. Temeliile, făcute cu piatră din fiecare munte sacru, au fost aşternute în mai puţin de un an. Oamenii râdeau şi ziceau că n-au mai pomenit ca guvernul tribal să facă ceva într-un răstimp atât de scurt. Şase luni mai târziu, a avut loc cutremurul din Noul Madrid, iar Midwestul s-a prăbuşit. Apoi au început uraganele. Şi zidul lui Deschene a început să li se pară multora de-a dreptul profetic.

Îmi aduc aminte când am văzut zidul prima dată. Mă aşteptasem la ceva tern şi neinteresant. Un munte de beton cenuşiu de cinşpe metri înălţime, cu sârmă ghimpată deasupra, ca într-un film apocaliptic oarecare. Dar uitasem că cei din diné trecuseră deja prin apocalipsa lor în urmă cu mai bine de un secol. Nu ăsta era sfârşitul lor. Ăsta le era ceasul renaşterii.

Se zice că *hataalii* au muncit cot la cot cu echipa de construcţie şi că, pentru fiecare cărămidă, s-a cântat un cântec. Pentru fiecare leaţ, s-a rostit o rugăciune. Iar zidul a căpătat viaţă. Când muncitorii au venit dimineaţa, zidul măsura deja cincisprezece metri. În est, crescuse parcă făcut din cochilie albă. La sud, era turcoaz. În partea din vest, avea unduiri sidefate de scoică, iar la nord, lignit negru ca pana corbului. Era frumos. Era al nostru. Şi eram în siguranţă. Sau, mă rog, în siguranţă faţă de lumea de afară. Dar, câteodată, cei mai răi monştri sunt cei dinăuntru.

Ajung în Tse Bonito când răsăritul soarelui loveşte cu toată forţa în coastă, scăldând oraşul din deşert în aer fierbinte şi uscat. Asta poate pentru că e plasat în centrul unei zone de asfalt în formă de T, unde se întâlnesc cele două autostrăzi principale ale Dinétah-ului. Poate pentru că e înconjurat de costişe din stâncă albă care varsă căldura direct în canionul din Tse Bonito. Sau poate pentru că e făcut, în mare parte, din barăci cu acoperişuri de tablă şi din caravane din metal care absorb căldura ca şi cum numai pentru asta au fost făcute. Sau poate că toate trei la un loc. Indiferent

de motiv, orăşelul închipuit din barăci, rulote şi colibe încropite ale pieilor-roşii se întinde pe vreo patru kilometri, sub necruţătorul cer al deşertului. După standardele Dinétah, e o metropolă prosperă.

Dar nu e cel mai sigur loc din lume. E un tărâm al fărădelegilor, cu excepţia intervenţiilor ocazionale ale Gărzii Civile, care încearcă să menţină ordinea şi legea pe străzi, dar asta nu înseamnă mare lucru. Tse Bonito e în continuare mai degrabă un orăşel de frontieră din Vestul Sălbatic decât orice altceva. O adunătură de cowboy şi indieni, deşi majoritatea sunt diné. Data trecută când am fost aici, am avut mai curând sentimentul că sunt în OK Corral decât la o vânătoare de monştri. Nu pot să zic că mă bucur că m-am întors, chiar dacă am venit să-l văd pe bunicul Tah.

Tah trăieşte în mijlocul târgului. Casa lui e una dintre cele şase colibe împrăştiate prin piaţa aglomerată şi ştiu că, dacă nu-l prind dis-de-dimineaţă, o să se ducă să hălăduiască prin târg, să-şi viziteze vecinii sau să verifice marfa de la magazinul doamnei cu mocasini, la câteva colibe mai încolo, ori să-şi facă cumpărăturile zilnice sau, pur şi simplu, să-şi bage nasul peste tot. Ignorând încăierările ocazionale şi mai preocupat de bârfele cotidiene decât de propria siguranţă. Nu că cineva ar vrea să-i facă vreun rău. E aproape un sfânt pe aici. Bine ştiut şi plăcut, ceea ce mă face să mă întreb de ce-şi pierde vremea cu cineva ca mine, cu o reputaţie îndoielnică. Mă gândesc că, în ochii lui, sunt oarecum demnă de milă, de un an

încoace. Şi, în mod normal, o astfel de chestie m-ar determina să stau departe, cu mândria mea cu tot. Dar Tah e un om de treabă şi încerc să fiu cumsecade cu el ori de câte ori am ocazia. În plus, e singura autoritate în materie de monştri din părţile astea şi am nevoie de ajutorul lui.

Trag camioneta lângă uşa colibei, atentă să nu ocup drumul care într-un ceas va fi plin de oameni şi de praf. O să iau înăuntru cu mine tot ce mi se pare că ar putea fi furat. Apuc cu o mână sacul lipicios în care am capul monstrului şi în cealaltă puşca şi mă îndrept spre intrare.

E genul de intrare tradiţională pe care ai găsi-o în general undeva în afara oraşului, nu într-un loc public atât de aglomerat. Nu tu încuietori, nu tu zăvoare, nimic care să arate a capcană pentru hoţi sau vreo alarmă de vreun fel. Doar un pled prăfuit, alb cu negru, de felul celor pe care le iei ieftin de la serviciul de mărfuri al guvernului şi care acoperă intrarea. Dar ştiu că aparenţele înşală şi rămân la distanţă de prag.

— Tah! strig eu şi apuc sacul mai bine, aruncând în acelaşi timp puşca pe umăr.

Mă pregătesc să mai strig o dată, când o mână cioturoasă trage pledul într-o parte. Ţesătura groasă mătură pământul pârjolit şi ridică rotocoale de praf roşiatic ce dansează în aer.

— Intră, Maggie, zice o voce la fel de cioturoasă şi de bătrână ca mâna respectivă. Intră, fiica mea *shí*.

— *Ahéheé*, bunicule. Îţi mulţumesc.

Bunicul Tah arată la fel ca întotdeauna. Blugi

curaţi lacrimă, de un albastru strălucitor şi cu câteva numere prea mari pentru silueta lui osoasă. La fel se poate spune şi despre tenişii lui, care, în ciuda faptului că s-au demodat cu vreo douăzeci de ani înainte de Apa Mare, arată de parcă i-ar fi scos acum din cutie. Umerii înguşti îi sunt acoperiţi de o cămaşă de cowboy, în carouri roşii şi negre, cu nasturi de sidef strălucitori în lumină. Îşi poartă părul argintiu tăiat scurt, iar faţa îmbătrânită îi e brăzdată de riduri mari, de râs. Dar cel mai mult îmi plac ochii lui. Ageri şi plini de viclenie, ca şi cum urmăreşte ceva mult mai distractiv decât orice ţi-a fost dat ţie vreodată să cunoşti.

Îmi place Tah, chiar îmi place mult şi e singura persoană pe care o pot numi familie. Nu suntem rude de sânge, nici măcar nu suntem din acelaşi clan, dar îmi zice fiică. Şi asta înseamnă ceva.

Mă aplec să trec pe sub pătură şi gura mi se întinde într-un rânjet. Nu pot să mă abţin. Rulota mea e un adăpost simplu. Îşi face treaba, îmi oferă un acoperiş deasupra capului, dar coliba lui Tah o simt ca pe un cămin, parcă aş fi acasă, genul de loc despre care se vorbeşte în poveşti. E o colibă tradiţională – o încăpere mare într-o clădire octogonală, cu pereţi făcuţi din buşteni ciopliţi, legaţi strâns cu funie şi lipiţi cu ciment. În soba din mijlocul încăperii mocneşte un foc, iar aroma puternică de pin este atât de plăcută, că o simt pe vârful limbii. Covoare ţesute în nuanţe calde de roşu şi portocaliu atârnă pe pereţi, printre fotografii în rame vechi, portrete zâmbitoare ale membrilor familiei pe care n-o cunosc, dar pe care o invidiez.

Partea de sud a colibei e ocupată de o canapea ieftină, iar o bucătărie improvizată, cu chiuvetă, câteva dulapuri suspendate şi o masă veche, din melamină, domină partea din vest a încăperii, exact în faţa intrării, situate în stânga. Podeaua e din lut bătătorit, acoperită cu ceea ce par a fi bucăţi de covoare dispuse într-un amalgam de culori. Evident că provin din lucrurile abandonate de cineva, dar fiecare e curat ca lacrima. Patul lui Tah, frumos aranjat, se află lângă peretele sudic. Totul arată ca întotdeauna când vin în vizită, cu excepţia teancului de pături atent aranjate de pe marginea canapelei vechi.

— Stă cineva aici, cu tine? îl întreb eu, cu ochii la pături, amintindu-mi de perioada în care eu însămi am dormit pe canapeaua lui Tah.

— Hmm? mormăie el întrebător, urmărindu-mi privirea. *Aoo'.* Da*.*

Aştept, dar nu mai adaugă nimic.

— Şi…

— Hmm?

Scutur din cap.

— Lasă.

Ştiu că n-o să-mi spună decât atunci când va fi pregătit s-o facă şi poate că oricum nu e treaba mea.

— Ţi-am adus ceva.

— Îl miros de aici, mormăie el.

— Îmi pare rău.

— Ai fost la vânătoare de monştri?

— Mda. Unde vrei să-l las?

Se strâmbă, arătând spre masa de bucătărie.

— Acolo.

— Nu vrei să pun chestia asta pe masă. Crede-mă pe cuvânt.

Tah priveşte în jur.

— Atunci lasă-l lângă uşă. Şi *wóshdęę*... intră, intră, te rog. Am ceva special. Ceva bun de tot!

Lepăd lângă uşă căpăţâna, iar alături aşez puşca.

— Bun, deci ce bunătăţi ai? îl întreb, în timp ce dau o raită prin casă.

— *Gohwééh*!

El rânjeşte şiret, chipul întunecat luminându-i-se când ridică o cutie de tablă cu cel mai minunat lucru din lume. Cafea.

— Cum de-ai pus mâna pe aşa ceva? întreb, uşor şocată.

Cafeaua e scumpă şi greu de găsit. Din fericire, creşte la înălţimi mari. Majoritatea locurilor aflate la înălţimi de peste 1 300 de metri au supravieţuit Apei Mari fără să fi fost prea afectate, dar asta nu înseamnă că infrastructura pe care se baza transportul preţioaselor boabe a scăpat nevătămată. Am auzit poveşti despre cafeaua bună pe care duioşii etiopieni şi cuminţii indonezieni o serveau în magazinele lor speciale, făcute anume pentru băut cafea, dar toate astea au dispărut de multă vreme, dimpreună cu accesul la ţările exotice din care proveneau. Cafeaua ajunge acum pe cărările de munte din Aztlán, dacă reuşeşte să ajungă.

Câteva minute mai târziu, apa fierbe într-un ibric pe plită. Tah pune direct în el câteva linguriţe

cu vârf de cafea măcinată. O porţie generoasă, menită să fie împărţită cu mine. Aroma îmi copleşeşte imediat simţurile şi aproape că încep să torc de mulţumire. Nu-mi aduc aminte când am băut cafea ultima dată. Adevărul e că, în majoritatea zilelor, mă mulţumesc cu o cană de ceai navajo, plantă care creşte sălbatic la mine în curte. Când Tah îmi întinde o cană de metal plină ochi cu lichid negru, dens şi fierbinte, nu aştept să se răcească înainte să iau o gură. E fierbinte ca lava, dar în cel mai bun sens posibil.

Tah mai are un ceaun pe plită din care scoate două porţii mari de *tóschíín* pe care le pune în castroane. Terciul e gros şi gelatinos şi lingura stă dreaptă în el când Tah o înfige în mijloc. Mă întind după lingură, dar el îmi dă peste mână.

— Aşteaptă, aşteaptă!

Chicoteşte şi, cu o mişcare complet caraghioasă, ajunge la unul dintre dulapurile suspendate şi scoate de acolo încă o surpriză. Zahăr. N-am mai văzut zahăr de ani. Miere de salvie, sigur, dar zahăr de trestie, ca pe vremuri, înainte de Apa Mare? Mă uit la el cu gura căscată.

El râde.

— Maggie, o să-ţi intre o muscă în gură, mă avertizează rânjind fericit. Vrei şi tu zahăr în cafea?

Dacă vreau zahăr? Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte gustul cafelei cu zahăr.

— Nu vreau decât în terci, zic eu, hotărâtă să nu mă hazardez. Cafeaua e aşa de bună, că m-ar irita foarte tare dacă zahărul ar strica-o.

El pune o lingură plină de zahăr în terciul meu

de porumb, iar eu amestec şi mănânc. Zahărul îmi explodează pe limbă atât de dulce că mă dor dinţii, în perfectă armonie cu gustul de nucă al porumbului. E minunat.

— De unde ai toate astea?

— Le-am primit.

— Păi, ăsta da, cadou, nu glumă. Cine e prietenul?

— Nu e un prieten. E o rudă. Un nepot.

Ah, misteriosul oaspete.

— E din Burque.

Îl pronunţă „Buur-che” cu un *u* prelung. Cunosc locul. Un oraş la vreo 200 de kilometri la est de Zid. Cândva, înainte de răzmeriţe, se numea Albuquerque, dar acum e doar ce-a mai rămas din el. În parte oraş, în parte, doar un nume. Mi se pare de bun-simţ. Am auzit că e un loc nasol. Un ţinut neprietenos, distrus de curse de maşini şi de baronii locali care deţin controlul asupra rezervelor de apă. Mari probleme cu refugiaţii.

Mai iau încă o lingură plină. Sorb din cafea şi apoi ne concentrăm amândoi asupra micului dejun. Singurul zgomot e cel al lingurilor noastre răzuind marginile castroanelor, iar între timp mai luăm câte o gură de cafea din căni. Pentru prima dată după multă vreme, simt că încep să mă relaxez. Coliba e plăcută şi familiară, iar cafeaua, caldă şi aspră. Pentru o clipă, uit de monştri, de fete moarte şi de rulote însingurate şi totul este perfect.

— Ai vorbit cu Neizghání? mă întreabă Tah.

Şi uite aşa, perfecţiunea se spulberă. Las jos

lingura, s-a dus pofta de mâncare.

— Neizghání s-a cărat. Nu-ţi aminteşti?

— Câtă încăpăţânare! La amândoi. M-am gândit că poate s-a întors la tine de atunci.

Cafeaua şi zahărul mi-au ajuns în sânge mult prea repede, iar mâinile încep să-mi tremure. Cuprind cana în palme şi-mi pironesc privirea pe masa la care stăm. Mă holbez la melamina ieftină care se cojeşte pe la margini şi încerc să-mi dau seama ce-aş putea spune. Nu-mi vine nimic profund în minte, aşa că mă limitez la fapte.

— Tah, a trecut aproape un an. Nu cred că se mai întoarce.

— Nu se mai întoarce? repetă el, pe un ton de îndoială. Eu nu cred aşa ceva. Şi hai să mai zic şi asta despre Neizghání. E o legendă. Ţi-a salvat viaţa când…

Se opreşte, cu vocea stinsă.

Mă joc cu degetul pe marginea cănii de cafea.

Vocea bătrânului e moale, chinuită.

— Îmi pare rău, fiica mea *shí*. Ştiu că nu-ţi place să te gândeşti la noaptea aceea, continuă el, apoi oftează şi soarbe din cafea. Mi-aş dori să mă laşi să rostesc o rugăciune pentru tine.

— Nu.

— Nu e deloc bine… toată moartea asta pe care o duci cu tine. Ceremonia potrivită te-ar putea ajuta să…

— Tah. Te rog.

Tah renunţă.

— Poate Neizghání a păţit ceva.

— Legendarul Ucigaş de Monştri? Nu prea cred.

— Dar n-a zis de ce…?

— Am mai discutat despre asta.

Sub nicio formă n-am cum să-i dezvălui lui Tah avertismentul lui Neizghání de pe Platoul Negru. Chiar dacă, în cele din urmă, mentorul meu n-a mai văzut partea bună din mine, Tah încă o vede şi genul ăsta de încredere e preţios.

— Da, dar…

— Las-o moartă.

— Maggie.

— Tah!

De obicei nu ne ciondănim aşa, dar simt că sunt la capătul răbdării. Sunt epuizată, plină de nelinişti, după vânătoare. E clar că, în ciuda ospitalităţii lui Tah, nu sunt o companie plăcută şi încep să cred că n-a fost o idee bună să vin aici. Mai ales dacă Tah e pornit să vorbească despre Neizghání.

El tace o clipă înainte să-mi răspundă.

— Trebuie să-ţi aduci aminte că Neizghání nu e o fiinţă umană. Nu gândeşte ca noi.

Pufnesc. Asta da subapreciere.

— Ai de gând să-mi spui cândva ce s-a întâmplat pe Platoul Negru?

Cana de cafea tremură între palmele mele, aşa că pun o mână peste ea ca s-o potolesc. Zahărul care încă persistă pe limbă se amărăşte. Mă ridic de la masă şi scutur scurt din cap. Conversaţia s-a încheiat.

Tah mă priveşte, evident curios. Dar nu mă întreabă încă o dată.

— Atât de multe secrete, se lamentează. Nici

familie, nici prieteni, iar acum nu mai vorbeşti nici măcar cu Neizghání? Nu ai pe nimeni, Maggie.

Nu e ca şi cum nu vreau să am prieteni sau familie. Vreau. Le vreau la fel de mult ca toată lumea. Doar că e... complicat. Neizghání era altfel. Un nemuritor. Când eram cu el, nu-mi făceam griji. Dar cu alţii? Fiinţe umane în carne şi oase? Nu cred că vreau să-mi asum responsabilitatea asta.

— Sunt în regulă, reuşesc să-i spun. Te am pe tine şi am câinii.

— Adică doar un moşneag cu care să vorbeşti, iar eu prea mult nu mai am de trăit. Apoi ce-o să faci? Nu e bine cum trăieşti. Singură, fără nicio legătură. Felul diné de a trăi presupune să-ţi stabileşti nişte legături – între tine şi rudele tale, între tine şi lume. Stilul de viaţă diné înseamnă *k'é*, legături de familie, aşa – îşi împreunează mâinile, împletindu-şi degetele, apoi le depărtează, menţinând degetele încleştate –, dar la tine, viaţa e separată de tot.

Îşi desface degetele, mişcându-le libere.

— Nu se poate trăi aşa, zice el, apoi se opreşte, aruncându-mi o privire lungă. Chiar dacă ai câini.

E o discuţie pe care am mai avut-o cu el, dar azi, ţinând cont că n-am dormit deloc şi am o stare de rahat, la care se adaugă şi cofeina cu care nu sunt obişnuită, pur şi simplu nu mă simt în stare de asta.

— Ai de gând să mă ajuţi cu chestia pe care am adus-o sau vrei să bârfim despre Neizghání?

Sună mai dur decât intenţionam, aşa că încerc să zâmbesc, ca să mai înmoi din tăria cuvintelor,

dar zâmbetul aduce a rictus.

El se holbează la mine. Aştept până îşi revine, continuând să zâmbesc prosteşte. Într-un târziu, oftează şi-şi lasă umerii să cadă.

— Atunci hai să-mi arăţi ce mi-ai adus.

— Unde ai găsit asta?

Stăm unul în faţa celuilalt la masa din bucătărie, cu o cană de cafea proaspătă în mână, uitându-ne la căpăţână. Tah a acoperit masa cu o muşama veche şi eu trântesc capul acolo unde mi-a indicat el. E prima dată când îl văd bine, în lumină. Trăsăturile monstrului sunt grosolane, cu ochii şi gura ca nişte tăieturi în carne, ca şi cum chipul i-ar fi fost modelat în lut, iar trăsăturile, săpate de un copil cu un băţ. Nasul e aproape plat, parcă cineva i-a lipit faţa de un perete de granit şi a apăsat cu putere, iar pielea care atârnă pe cap e aproape translucidă, plină de vene şi moale la atingere. Are fruntea neobişnuit de lată şi mandibula mare şi pătrăţoasă, făcându-l să arate la fel de înfricoşător ca atunci când era viu. Fluier încet, analizându-l. Urât mai e!

— La est de Lukachukai, în munţi, îi explic eu. Răpise o fetiţă. L-am prins cam după o oră de urcat pe munte, într-un soi de tabără improvizată, molfăind din gâtul fetei, de parcă ar fi fost mâncare.

Tah se opreşte din treburile lui şi ridică spre mine privirea lui inteligentă şi ageră ca a unui vultur.

— Molfăia?

— Da. Rupea din gâtul ei, de fapt. Cu dinţii.

Tah se foloseşte de toiagul lui ca să-i deschidă gura. Se deschide cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Ciudat, comentez eu. Nu s-a instalat rigor mortis. N-ar trebui ca mandibula să fie ţeapănă?

— Ia uită-te aici, Maggie.

Îmi face semn să mă dau mai aproape, arătând cu băţul spre dinţii monstrului. Mă aplec peste masă. Sunt toţi drepţi, uniformi, ca dinţii falşi de pe vremuri.

— Nu are incisivi, nici canini. Parcă ar fi o gură plină de molari.

— Foarte bizar. De vreme ce era evident carnivor, n-ar trebui să aibă dinţi ascuţiţi?

Asta explică de ce ronţăia din gâtul fetei şi rupea din ea câte puţin. Şi de ce n-a reuşit să sfâşie geaca mea din piele.

— Nu are nici carii, nici nimic?

— De ce contează?

— Un animal adult fără niciun fel de carii? spune Tah şi clatină din cap. Nu se prea întâmplă.

— Ce vrei să zici?

— Nu zic încă nimic, răspunde el şi lasă gura monstrului să se închidă, apoi se întoarce spre un raft din spatele lui şi scoate de acolo un fierăstrău de mână şi o pereche lungă de cleşti. Ia hai să vedem ce are înăuntru.

Mă îndepărtez când se apucă să disece craniul. Nu sunt foarte sensibilă la astfel de chestii. Mă rog, poate că sunt un pic sensibilă. Doar eu i-am retezat capul, dar atunci am fost luată de val. Dintr-un motiv oarecare, îmi vine greu să ascult

acum, la lumina zilei, cum un fierăstrău taie un craniu, în timp ce-mi beau cafeaua mea rară, din Aztlán.

— Vino să te uiţi! mă cheamă Tah.

Mă întorc la masă.

— La ce-ar trebui să mă uit?

— Atrofiere. Anomalii. Boală.

Mă uit mai atent, simţindu-mă oarecum caraghioasă. Nu ştiu nimic despre creieri. Cei pe care îi văd sunt de obicei împrăştiaţi pe pământ sau împroşcaţi pe vreun perete de gloanţele din arma mea. Creierul creaturii arată ca oricare altul, din câte îmi pot da seama.

— Îmi scapă ceva? îl întreb în cele din urmă pe Tah.

— Nu, nu e nimic de văzut. Creierul arată normal.

— Creatura asta nu era normală.

— Te cred pe cuvânt.

— Şi ai văzut ce dinţi ciudaţi are.

— Da, da, zice el, târşâindu-şi picioarele spre chiuvetă. Dă drumul la apă şi-şi spală mâinile cu puţin săpun din rădăcini. Pe mine nu trebuie să mă convingi.

— Nu încerc să te conving.

El ridică din sprâncene, dar nu scoate nicio vorbă. În schimb, se întoarce iar târându-şi picioarele spre chiuvetă şi îşi toarnă un pahar cu apă. Câteodată, când stai de vorbă cu bătrânul e ca şi cum te-ai duce la un confesor. Îmi dă un sentiment de vinovăţie chiar şi când n-am făcut nimic rău.

Mă îndeamnă cu un gest să mă aşez, apoi trage scaunul din faţa mea şi se lasă cu grijă pe el. Aşteaptă o clipă înainte să vorbească.

— Spune-mi ce-ai văzut. Acolo, în pădure. Spune-mi ce-a făcut creatura.

— Ţi-am zis. Încerca s-o mănânce pe fată. L-am împuşcat în inimă, o lovitură curată care ar fi trebuit să-l doboare. Am mai tras încă o dată şi i-am zburat umăru', da' el tot nu se oprea. În final, am ajuns la o luptă cu cuţite. Am câştigat.

— Ţi-a vorbit?

— Să-mi vorbească? Nu prea aveam timp de conversaţie.

— Te întreb dacă folosea cuvinte.

Îmi reamintesc pas cu pas confruntarea, dar nu-mi vine nimic în minte.

— N-am reţinut. Nu, aş zice că nu.

Tah îşi bea apa, privind în gol.

— Zi-mi ce-ai de zis, Tah.

— Cred că nu e bine… deloc.

— Mda. Şi eu cred la fel. Dar de ce nu-mi spui cauza?

— De ce o muşca de gât, Maggie? De ce nu-i căuta inima? Sau abdomenul?

— N-are sens.

— Doar dacă avea vreun motiv, dacă voia ceva anume.

— Ce?

Tah oftează.

— Nu ştiu. Nu există aşa ceva în niciuna dintre poveştile pe care le ştiu eu, monştri care mănâncă din carnea de pe gât.

— Nu crezi că pot fi mai mulţi?

— Mai mulţi astfel de monştri? întreabă el şi dă din umeri.

Se ridică de la masă. Stă în picioare o clipă, apoi se aşază la loc.

— Nu pot spune cu siguranţă, dar creatura asta... Nu cred că monstrul ăsta s-a născut aşa, cred că l-a făcut cineva. Cineva puternic.

— L-a făcut?

Pereţii din jurul meu par să lucească, înceţoşaţi şi lipsiţi de substanţă. Dau vina pe cofeină, dar ştiu că ameţesc din cauza fricii care mă cuprinde brusc.

El mă priveşte cu ochii lui blânzi, înconjuraţi de riduri. Pune o mână pe masă. Cu cealaltă ţine lejer cana veche din tablă albastră. Pe degetul mijlociu are un inel de argint prea mare pentru mâna lui şi care străluceşte vag în lumina artificială.

— N-o să-ţi placă ce-am de zis.

— Deja nu-mi place şi mă stresezi.

— Nu pot să-ţi spun prea multe despre monstru, dar ştiu că tânjeşte după carne de om. Dar nu de foame. Caută ceva, cred. Cum am spus, e ceva putred în toată chestia asta. Şi singura explicaţie e că cineva a creat fiinţa asta, s-a folosit de farmece necurate pentru a o face să fie aşa.

— Vrăjitorie.

Vocea îmi e slabă, chinuită.

— O ştiu. Am mirosit-o la el.

Vrăjitorii diné sunt puternici, bărbaţi şi femei care şi-au vândut sufletul pentru magia neagră prin care iau forma creaturilor nopţii pentru a călători nestingheriţi la adăpostul întunericului,

care poartă podoabe pe care le-au furat de pe mormintele proaspăt săpate. Un vrăjitor a condus haita de monştri care m-a atacat în noaptea în care l-am cunoscut pe Neizghání, fiinţe a căror violenţă încă mă bântuie şi în ziua de azi. Chiar am de gând să stârnesc aşa ceva cu tot dinadinsul? Acum blândeţea din ochii lui începe să aibă şi mai mult sens.

— Nu-i problema mea, să ştii, mormăi în barbă. Mi-am făcut treaba şi mi-am primit răsplata. Dacă mă apuc acu' să-l caut pe vrăjitor sau ce-o fi fost, nimeni n-o să-mi dea nimic pentru asta.

— Maggie, ai venit la mine cu un scop, rosteşte Tah cu blândeţe. Ştiu că ai stat luni în şir în rulota aia aşteptându-l pe Neizghání. Dar a sosit momentul să începi să te mişti şi fără el.

— Nu ştiu ce să zic, Tah. Am puteri de clan, sigur, dar eu nu sunt Neizghání. Nu sunt nemuritoare. Dacă vrăjitorul ăla pune mâna pe mine, mor la fel ca toată lumea. Şi pe bune că nu vreau să mor.

El nu comentează, aşa că vărs tot ce mă deranjează cu adevărat.

— Canibalism. Vrăjitorie. Un pic cam prea familiare toate astea, nu?

Poate că nu prea vorbesc despre noaptea în care l-am cunoscut pe Neizghání, dar el ştie în mare ce s-a întâmplat.

— Te temi?

— Poţi să fii sigur că mă tem, răspund eu şi mă ridic din scaun. Ar trebui să fiu tâmpită să nu mă tem, pornind în misiunea asta de una singură.

— Nu trebuie s-o faci singură, zice el luminându-se la faţă. Ştiu pe cineva care ţi-ar fi un partener nemaipomenit.

5

— Nepotul tău?

Încerc să nu las uimirea să-mi răzbată din voce.

Tah încuviinţează din cap.

— Stă cu mine de la sfârşitul verii. Învaţă Calea Vraciului. E destul de bun la cântece de rugăciune, şi le aduce aminte foarte bine. E bun şi la rugăciunile de protecţie. Şi la vindecare.

Vară? E deja noiembrie. Atât de mult a trecut de când nu l-am mai vizitat pe Tah? Şi ce spune despre mine faptul că nici măcar nu mi-am dat seama?

— Nepotu’ ăsta al tău a vânat vreodată un monstru?

El scutură din cap că nu.

— Dar rugăciunile lui sunt puternice, memoria e bună. Şi e şi deştept. Deştept foc.

— Şi e din Burque?

— Din Burque, confirmă Tah.

— Şi ce caută acu’, aici, în Dinétah?

— Ţi-am zis, învaţă, răspunde bătrânul şi vine mai aproape, parcă ar vrea să-mi împărtăşească un secret, iar eu mă aplec spre el. O să aducă vremurile vechi înapoi. Cunoaşte Ştiinţa Vremii. O să ne ajute. O să-i ajute pe diné. Poate chiar pe toţi oamenii.

— Ştiinţa Vremii?

— Să aducă ploaia. Să terminăm odată cu seceta asta. Poate chiar să şi vindece pământul de pe urma Apei Mari.

Nici nu vrea multe! Şi ce glumă sinistră e asta cu Apa Mare? Poate că restul lumii s-a înecat, dar Dinétah se usucă încet-încet din cauza unei secete care a bătut toate recordurile.

— Şi tu crezi că nepotul tău poate face toate astea?

Dincolo de stereotipul dansului indian al ploii, n-am auzit niciodată de aşa ceva. Dar Tah nu vorbeşte despre cum să faci spectacol de dragul turiştilor, ca odinioară, el vorbeşte despre manipularea unei puteri adevărate. Despre crearea şi menţinerea vieţii. Despre controlarea forţelor naturii. Un fior mă gâdilă în creştet şi mă scarpin gânditoare.

— Nu-i rău ce zici tu, Tah, dar ce legătură are asta cu ajutorul necesar mie pentru a vâna monştri?

— E de vârsta ta. E un bărbat tânăr şi cumsecade.

— Un bărbat cumsecade, repet eu… şi în sfârşit îmi pică fisa. Predica lui de adineaori despre cum stau eu singură, întrebările lui despre Neizgháni. Tah, tu încerci să-mi faci lipeala cumva?

Credeam că bătrânul se referea la un partener cu care să vânez monştri, dar acum îmi pare mai interesat să mă peţească.

Nici măcar nu se jenează.

— Aţi fi buni unul pentru celălalt.

Râd mai tare decât aş fi vrut, dar gândul în sine e absolut ridicol. Eu vorbesc aici despre lupta cu monştrii, şi Tah e îngrijorat de viaţa mea amoroasă.

Tah îmi aruncă o privire urâtă. Crede că râd de el, dar nu e asta. Încerc altă tactică.

— Mi-ai zis că e vindecător, corect?

— Unul bun. Mare Vraci.

— Aşa, Mare Vraci. Bun, atunci nu-l vrei în preajma mea. Eu nu-l pot învăţa decât despre moarte.

El mormăie.

— Dacă te duci să-l înfrunţi pe vrăjitor, nicio armă nu-ţi va fi de folos. Ai nevoie de vrăji puternice şi nepotul meu le ştie.

Bine, deci e posibil să nu vorbească despre viaţa mea amoroasă. Şi are dreptate. Nu mă gândesc cu bucurie la posibilitatea de a lupta cu un vrăjitor suficient de puternic încât să creeze monştri, fără să am la rândul meu acces la vrăji.

— Poate că nici n-ar trebui să pornesc împotriva vrăjitorului ăstuia.

— Maggie, nu-ţi cer decât să te vezi cu el.

— Bine, îi zic, ridicând mâinile învinsă. O să ne întâlnim. Unde e?

Ne uităm amândoi spre canapeaua goală, strânsă. Întind mâinile, într-un gest elocvent.

— Eu nu stau să-l aştept.

— Pe cine să aştepţi? se aude o voce din spatele nostru.

În uşă văd o siluetă conturată de razele soarelui de dimineaţă.

Străinul se reazemă de tocul uşii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, într-o atitudine relaxată. Ochelarii de soare albaştri, cu lentile opace, reflectorizante, îi ascund privirea, iar umbrele mă împiedică să-i observ faţa. E slab, de înălţime medie. Cu vreo doi sau trei centimetri mai scund decât mine, care am 1,80 metri. Probabil de vârsta mea, cu vreun an mai mare sau mai mic.

— Cine eşti? îl întreb şi duc mâna automat spre Bökerul de la şold, în timp ce mijesc ochii, să-l studiez mai bine în lumină.

Tah se ridică.

— El e nepotul meu. Marele Vraci!

6

Se dovedeşte că numele nepotului lui Tah este Kai, nu „Marele Vraci”, şi devine clar foarte repede că eu şi Kai nu vom fi partenerii din visurile lui Tah.

Poate de vină sunt hainele lui. O cămaşă purpurie, încheiată până la gât, băgată într-o pereche de pantaloni verzi-albaştri, cu dunga încă ţeapănă, şi o cravată argintie vărgată. Pantofi argintii, la fel de improbabili în rezervaţie ca un condur de sticlă, şi lucioşi, curaţi ca lacrima în ciuda prafului roşiatic enervant, care pătrunde peste tot. Plus ochelarii albaştri, reflectorizanţi, de aviator, care probabil că au costat cât maşina mea pe vremea când ambele erau noi-nouţe.

Poate de vină e faţa lui. Arată bine. Nu, e mai mult de atât. E frumos în stilul boy-band, asta dacă boy-bandurile şi starurile de cinema ar mai exista.

Păr tuns perfect, aranjat anume să arate ciufulit, des şi suficient de negru încât să capete o nuanţă albăstruie care să se asorteze cu ochelarii de firmă şi cu ţoalele de fotomodel. Piele arămie fără cusur care mă face să mă simt prost pentru cicatricile pe care acneea mi le-a lăsat pe obraji.

Sau poate de vină nu sunt atât înfăţişarea de băieţaş frumuşel sau hainele scumpe, cât faptul că s-a înfiinţat acasă la Tah la opt fără un sfert dimineaţa, întors clar după o noapte în târg. Şi, deşi nu arată ca şi cum ar fi petrecut – când îşi toarnă lapte de oaie în cafea, mâinile nu-i tremură deloc –, miroase vag a fum, a băutură şi a transpiraţie. Nimic supărător, dar pun pariu pe orice că, în timp ce eu vânam monştri, Kai se distra cu băieţaşii lui şi încerca să vrăjească vreo fetişcană din partea locului.

Îl respect pe Tah, chiar îl respect, dar sub nicio formă acest Kai n-o să mă ajute la vânătoarea mea de monştri.

— Şi ziceai că te cheamă Maggie? mă întreabă Kai, în timp ce amestecă laptele în cafea, inelele strălucindu-i pe cel puţin trei degete.

Nu reuşesc să-i văd ochii în spatele ochelarilor reflectorizanţi, dar am senzaţia că se holbează la mine. Că mă analizează din cap până-n picioare. Mi se pare normal. Şi eu fac acelaşi lucru cu el.

— Exact.

— Şi chestia asta îţi aparţine?

Priveşte spre capul de monstru, uşor încruntat, mai degrabă curios decât dezgustat. Mă aşteptam la o reacţie mai energică din partea lui. Nu ţi se

întâmplă în fiecare zi să te trezeşti cu un cap de monstru pe masa de bucătărie, dar trebuie să recunosc că acest Kai nu pare debusolat de situaţie.

— Nu m-aş exprima chiar aşa, îi răspund, dar da.

— Maggie vânează monştri, sporovăieşte Tah vesel. Antrenată de Naayéé' Neizghání însuşi. I-am vorbit despre tine. Şi despre cum ai putea s-o ajuţi în lupta ei cu monştrii.

Mâna lui Kai se opreşte brusc din amestecat, cu linguriţa zgâriind zgomotos fundul căniii. Încruntarea i se adânceşte, iar chipul fără cusur e dintr-odată brăzdat de riduri fine.

— Ai zis că vânează monştri?

— *Aoo'*! exclamă Tah, iar nivelul lui de entuziasm mă face să roşesc. Mai ales că sunt pe cale să fac ceva care, foarte probabil, o să-l determine să mă urască.

— Pot să vorbesc cu tine? îl întreb în şoaptă pe Tah.

Îi arunc o privire lui Kai. Răsuceşte linguriţa de cafea între degetele lungi şi mă priveşte.

— Între patru ochi, adaug eu.

— Hmm? Sigur, sigur.

Ne ridicăm şi eu îi zâmbesc lui Kai în chip de scuze, în timp ce-l iau de braţ pe Tah şi-l împing uşor spre partea cealaltă a colibei.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Îmi pare rău, Tah, dar nu am ce să fac cu el.

Stăm într-un colţ. Nu suntem atât de departe încât Kai să nu ne audă, totuşi suficient de departe

ca să nu am senzaţia că îl înjur în faţă.

— De ce nu?

Roşesc, stânjenită. Privesc înapoi, spre Kai, care şi-a aruncat cravata peste umăr şi, aplecat deasupra mesei, împunge cu linguriţa capul monstrului.

— Ştiu că ai zis că e Mare Vraci, răspund coborând vocea, da' uită-te la el! La ţoalele de pe el, la părul ăla. Pe bune.

Tah scutură din cap.

— N-ai înţeles, Maggie.

Kai îşi drege vocea, iar noi ne întoarcem amândoi spre el.

— Nu ştiu exact despre ce vorbiţi voi acolo, dar sunt dispus să vă ajut.

— Mersi, da' mă descurc, îi dau eu replica.

Tah oftează adânc.

— Măcar spune-i ce ştim despre monstru. Nepotul meu e inteligent. S-ar putea să ştie ceva.

— Tah, sunt sigură că ai dreptate, da' cred că o să mă descurc de una singură de data asta.

— Nu fi încăpăţânată. Te poate ajuta, insistă Tah.

Simt că ne învârtim în cerc şi e clar că Tah n-are de gând să accepte un refuz. Nu am nimic împotriva lui Kai, chiar nu am, dar o să trebuiască să fiu ceva mai directă dacă vreau ca Tah să mă asculte.

— Uite care e chestia, o fi nepotul tău şi, da, sigur, învaţă diverse leacuri, incantaţii şi ce-o mai fi, dar e un *burqueño*, Tah. Chiar te aştepţi să se lupte cu monştrii îmbrăcat aşa? Nu te supăra pe

mine, dar n-ar şti să recunoască un monstru nici dacă l-ar muşca de...

— Vorbeşti de acest *tsé naayéé'*?

Înlemnesc, incapabilă să termin fraza. Mă întorc spre el, cu gura căscată.

— Poftim?

— Un *tsé naayéé'*. Mă rog, un soi de *tsé naayéé'*.

Kai îşi scoate ochelarii. Îi pliază şi-i pune atent pe masă.

— O creatură formată dintr-un amestec de carne şi încă ceva organic. Lemn, piatră, poate chiar corn. Dar fără capacitatea de a vorbi. Deşi probabil că a fost nevoie de un obiect sacru deosebit de puternic ca să-l aducă la viaţă. Sunt câţiva care au puterea s-o facă. O să vrei să-ţi începi cercetările în biblioteca din Crownpoint. Acolo, în arhiva audio, există o mulţime de relatări ale strămoşilor. Mă pricep destul de bine să le traduc. Adică bine pentru un *burqueño*.

Mângâie absent părul aspru de pe căpăţâna monstrului. Părul de pe scalpul pe care Tah l-a îndepărtat în timpul autopsiei. Kai duce cafeaua cu lapte la gura lui perfectă şi mă priveşte pe deasupra cănii în timp ce ia o înghiţitură.

Eu mă uit la Tah. El rânjeşte cu gura până la urechi. Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că mi-a întins o cursă.

7

Am încărcat în spatele camionetei mele capul

de monstru, un sfert de kilogram de zahăr, două cutii de cafea, o butelcă de whisky pe care Kai a insistat s-o luăm cu noi şi provizii pentru o săptămână. Kai e înăuntru, îi spune ceva lui Tah după ce s-a jurat că e nevoie de o discuţie în particular, iar eu pierd vremea rezemată de portiera de pe partea şoferului, privind mulţimile din Tse Bonito mişcându-se în sus şi-n jos pe strada înecată în praf. Temperatura e deja în creştere, distanţa mult prea mică dintre clădiri şi construcţiile din metal menţinând căldura şi amplificând-o cu încă vreo zece grade. Simt cum transpiraţia îmi coboară pe spate, sub jacheta care se prăjeşte la soare.

Surprind o mişcare cu coada ochiului: doi bărbaţi în uniforme kaki şi cu ochelari negri de soare vin spre mine. Mă întorc cu dezinvoltură, las capul în jos şi deschid portiera camionetei. Mă rog ca ei să nu mă fi văzut şi să pot pleca.

— Măi, să fie, Maggie Hoskie! Ia te uită cine a catadicsit să ne onoreze cu prezenţa în curu’ ăsta de lume!

Oftez, mă dau bătută şi mă depărtez un pas de camionetă. Trântesc portiera. Mă întorc cu mâinile pe lângă corp şi încerc să nu mă uit duşmănos la ei.

— Longarm[1], îl salut pe Ogarul Legii din stânga, cu faţa arsă de vânt şi cu o mutră încrâncenată. Tocmai plecam.

— Aşa ai zis despre Tse Bonito ultima dată când ai fost aici, nu? Cur de lume?

1 „Braț lung“, în limba engleză, în original (n. tr.).

Rânjeşte, dar nu e nici urmă de veselie în vocea lui. Nu-i văd ochii din cauza nenorociţilor de ochelari de soare, dar ştiu că sunt mici şi răi.

Numele real al lui Longarm e Chris Tsosie, dar cine a mai avut de-a face cu el îl ştie de Longarm. E şeful Gărzii Civile, sau, pe scurt, GC, ori, mai des, Ogarii Legii. Longarm e stăpânul haitei de ticăloşi cu legitimaţii şi, norocul meu chior, sunt destul de sus pe lista lui de nelegiuiţi. Dacă exista vreo persoană pe care voiam s-o evit cu tot dinadinsul în Tse Bonito, atunci aia era Longarm.

— Ca s-o zicem p-a dreaptă, când am spus-o, mă aflam în bătaia puştii, îi reamintesc.

El mormăie încruntat.

— Mie mi se pare că, de fiecare dată când îţi arăţi mutra pe aici, cineva încearcă să te omoare.

— Nu şi de data asta, îi zic, plină de speranţă.

— Ziua încă nu s-a terminat, îmi aruncă el în zeflemea.

Vine spre mine, umflându-se în pene ca un cocoş. Ochii mi se lipesc instantaneu de arma de la cureaua lui. Mâna îi e proptită pe fund. Eu mi-am pus puşca înapoi în suportul din camionetă. Nu am cum să ajung la ea. Dar mai am cuţitele de aruncat ascunse în legătorile de la picior şi Bökerul la şold. Şi poate că Longarm n-a venit decât să stea de vorbă. Sau poate că nu.

Partenerul lui se sprijină de portiera camionetei mele şi ne priveşte. Câţiva gură-cască se uită în direcţia noastră din curiozitate, dar nimeni nu se opreşte să împiedice brutalitatea forţelor de ordine care e pe cale să se manifeste. Sau poate că nu

încă.

— Ce cauţi aici, Hoskie? mârâie Longarm la mine. Am crezut că am fost destul de clar când ţi-am zis că nu eşti bine-venită în Tse Bonito.

— Vizitez un prieten, atâta tot. Cum am mai zis, sunt pe picior de plecare.

Îşi fixează privirea pe grămada de lucruri din spatele camionetei. Îi face semn partenerului său.

— Verifică în spate.

— Fii serios! protestez eu.

Pocneşte din degete, la câţiva centimetri de faţa mea.

— Închide gura sau te duc la secţie pentru tulburarea liniştii publice.

Îmi vine să-l înjur pe ticălosul ăsta mojic, dar mă abţin. Nu vrea decât să-i ofer un pretext să mă arunce la răcoare şi să mă ţină acolo câteva zile. Ar trebui să fiu cretină să-i dau motive, aşa că îi fac semn că mi-am ferecat gura. Însă nu reuşesc să-mi îmblânzesc privirea.

Longarm întinde mâna şi mă apucă de umăr cu forţă. E umărul din care a încercat monstrul să ia o bucată şi mă doare suficient de tare încât să tresar. Longarm rânjeşte şi mijeşte ochii, de parcă ar fi dat peste o slăbiciune care merită exploatată. Se apropie de mine şi mai mult, intrând în spaţiul meu intim. Forţând ameninţarea tacită.

Corpul îmi înţepeneşte şi o simt. Simt cum *k'aahanáanii* se ridică în mine şi ajunge la suprafaţă. Ca la un semn, simţurile mi se ascut şi o desluşesc clar. Cea mai rapidă cale de a-i omorî pe Ogarii Legii.

S-ar întâmpla cam aşa. Un pumn în gât şi, în timp ce el se chinuie să-şi recapete răsuflarea şi duce instinctiv mâna la gât, eu îi iau pistolul din toc. Mă întorc folosindu-i trupul drept scut şi ridic arma spre partenerul lui, a cărui reacţie e destul de înceată încât să nu vadă glonţul venindu-i spre ţeastă. Pac, pac, apoi pistolul e brusc la tâmpla lui Longarm şi pac şi el, mort. În patru secunde maximum, amândoi ar fi morţi. Gândul mă face să zâmbesc.

Longarm probabil vede ceva în expresia mea, un soi de licăr în ochii mei care îi semnalează că se află pe o gheaţă mai subţire decât cea pe care credea el că păşeşte. Un moment chiar observ broboanele de transpiraţie care îi apar pe buza superioară şi văd, ca şi cum s-ar întâmpla cu încetinitorul, cum îşi linge buza, şovăind dintr-odată.

Partenerul lui îl strigă.

— Pe toţi dracii, e un cap de om aici!

Longarm se holbează la mine, cu ochii cât cepele. Apoi rânjeşte iar, frica evaporându-se într-un val de moralitate ipocrită. Face repejor doi paşi în spate.

— Mai zi o dată!

— Un cap!

Menţine contactul vizual cu mine în timp ce se îndreaptă spre spatele camionetei să se uite şi el în sacul pe care partenerul lui îl ţine deschis. După o clipă se întoarce lângă mine, păşind cu aroganţă.

— Ai face bine să explici rapid, Hoskie.

— Nu-i un cap de om.

— Rahat, pufneşte dispreţuitor.

Longarm ştie cum îmi câştig pâinea cea de toate zilele. De ce simte nevoia să se prefacă acum că nu ştie e peste puterea mea de înţelegere. Dar o face şi, cu căpăţâna drept dovadă a presupusei mele fărădelegi, se proţăpeşte în faţa mea. Respiraţia îi e neplăcută, râncedă şi fierbinte.

— Pe cine ai mai omorât de data asta, ha? Vreun fraier care a avut proasta inspiraţie să-ţi ofere ceva de băut? La dracu', poate că asta s-a întâmplat şi cu partenerul ăla al tău, eroul. O fi încercat să te călărească într-o noapte, aşa că i-ai tăiat căpăţâna şi acum o porţi după tine, într-un sac.

Să mă călărească? Cine mai vorbeşte aşa?

— Vânez monştri, răspund cu glas calm. Eu am grijă de siguranţa oamenilor când Ogarilor tăi li se rupe.

Îşi arată dinţii într-un rânjet, dar îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

— Continuă să spui minciunile astea, Hoskie, şi poate că într-o bună zi chiar o să te convingi singură că-s adevărate. Toată lumea ştie că e ceva în neregulă la tine. Că eşti un soi de ciudăţenie, adaugă el şi vine şi mai aproape de mine, şoptindu-mi în ureche. Poate că n-ar trebui să vânezi monştri. Poate cineva ar trebui să te vâneze pe tine. Cu cât recunoşti asta mai repede, cu atât pot să te omor mai curând şi să scap lumea de o belea în plus.

Ştiu că n-ar trebui să-l las să mă provoace, dar a provocat *k'aahanáanii* şi mâinile mele se duc

încet, fără grabă, spre cuţit. Simt cum zâmbesc şi îi şoptesc la rândul meu în ureche, cu respiraţia ca mângâierea unei amante.

— De ce nu azi, Chris? De ce nu încerci azi?

Îi aud inima bătându-i cu forţă în piept. Îi simt mirosul acru al fricii. Savurez senzaţia că eu sunt prădătorul şi el, prada. Închid ochii şi trag adânc aer în piept, gata de luptă şi cu energiile la maximum.

În dreapta mea răsună o tuse stridentă. Destul de tare încât să rupă tensiunea. Longarm clipeşte, derutat. Dă afară aerul pe care îl ţinea în plămâni şi se îndepărtează de mine şi de violenţa pe care i-o promisesem.

Iritată, întorc capul şi-l văd pe Kai uitându-se la mine. Zâmbeşte prietenos, dar privirea îi e atentă, prevăzătoare, ca şi cum s-ar apropia de un animal sălbatic. Şi nu sunt sigură dacă privirea aia e pentru mine sau pentru Longarm.

— Maggie, a venit vremea să ne cărăm, zice el. Trebuie să ajungem în Crownpoint.

Expir şi *k'aahanáanii* dispare. Redevin eu însămi, îmi regăsesc echilibrul. A fost cât pe ce. Şi mare prostie ar fi fost. Aş fi făcut ceva ce m-ar fi dus de partea cealaltă a legii, indiferent de statutul meu de ucigaşă de monştri.

— Tu cine dracu' eşti? îl întreabă Longarm, cu o privire urâtă. Eşti noua iubită a lui Hoskie?

Kai se încruntă, confuz.

— Longarm crede că eşti frumuşel, îi explic.

Chipul lui Kai se luminează brusc înţelegând încercarea Ogarului de a-l insulta. Pentru cineva ca

Longarm, nimic n-ar fi mai nasol decât să-i zică cineva că aduce a fată. Dar lui Kai nu pare să-i pese. Rânjeşte şi îi întinde mâna lui Longarm.

— Eu sunt…

— Dă-te înapoi! strigă Longarm, scoţând arma şi îndreptând-o spre Kai.

Şi, uite aşa, lucrurile se transformă din nasoale, în ditamai rahatul.

Urmează un moment de haos, în care timpul pare să încetinească şi să accelereze concomitent.

Am deja mâna pe Böker.

Îl aud pe partenerul lui Longarm încă în spatele camionetei, chinuindu-se să-şi scoată arma.

Se pare că, într-adevăr, nici azi nu am cum să ies din Tse Bonito fără să încerce careva să mă omoare.

— Dar eu n-am… vrea Kai să spună.

— Am zis să ţii mâinile sus şi să te dai mai în spate! urlă Longarm.

Dintr-odată îmi pare puţin cam prea nebun, cu ochii cam prea mari.

Cu o încetineală exagerată, Kai ridică mâinile şi face un pas mare spre colibă, îndepărtându-se de Longarm.

— Faci o greş… încerc să-i spun lui Longarm, dar el îmi taie macaroana, întorcându-se rapid şi îndreptând arma spre mine.

— Unul dintre voi, cretinilor, ar face bine să-mi explice în clipa asta ce-i cu cadavrul din portbagaj. Sau vă arunc pe amândoi în puşcărie, unde o să vă bat ca pe o *piñata* până o să vă cadă adevărul din gură ca nişte nenorocite de bomboane.

Individul se pricepe la cuvinte, nu pot să nu remarc. Dar căpăţâna a ajuns acum un cadavru întreg. Şi ştiu că nu avem cum să scăpăm fără să se lase cu vărsare de sânge.

Kai îi răspunde primul.

— Domnule ofiţer, dacă laşi jos arma, putem sta de vorbă. Aş fi mai mult decât bucuros să-ţi explic.

Mă uit la el. Kai afişează zâmbetul lui de revistă. Ba îmi face şi cu ochiul.

— Longarm, nu? Am înţeles bine, continuă Kai. Dumneata eşti *acel* Longarm? Eşti de-a dreptul celebru în Burque.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Longarm, bănuitor.

— „Braţul lung al legii”. „Legea şi ordinea din Dinétah”. Capul familiei Urioste vorbeşte cu mare consideraţie despre dumneata.

Longarm clipeşte de câteva ori, surprins, dar evident flatat.

— Familia Urioste?

Mă îndoiesc că Longarm ştie cine e familia Urioste. La naiba, nici eu nu ştiu cine e familia Urioste, dar sună impresionant în felul în care o spune Kai. Longarm se înfoaie uşor, cu pieptul înainte, ca un cocoş-de-prerie.

Kai dă din cap aprobator, cu vocea moale ca untul topit, de parcă s-ar afla cu Longarm la cine ştie ce petrecere şi nu ar avea un pistol aţintit asupra lui.

— Tata lucrează pentru cacicul[2] familiei în

2 Denumire pentru vechile căpetenii ale triburilor caraibiene,

Burque. Numele lui este Juan Cruz. Am auzit poveşti despre dumneata.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte Kai, iar Tah n-a pomenit niciodată că ar avea vreo rubedenie importantă în Burque, dar se pare că informaţia are darul de a-l calma pe Longarm. Nu, de fapt se pare că tocmai Kai are o influenţă benefică asupra Ogarului. Îl studiază pe nepotul lui Tah de sus până jos. Kai stă nemişcat, cu o mutră nevinovată. Cu cravata şi pantofii lui strălucitori. Tot numai farmec. Şi, ce să vezi, Ogarul coboară arma. Nu mă întorc să mă uit, dar simt că şi partenerul lui se relaxează.

Kai lasă mâinile jos şi continuă să vorbească.

— Mare lucru că ne-am întâlnit. O să le povestesc celor de-acasă.

Îi întinde mâna.

Longarm mormăie. Îi văd rotiţele creierului său limitat învârtindu-se, întrebându-se ce relaţii are Kai dincolo de Dinétah şi cam ce-ar însemna asta pentru el. Poate că Zidul ne ţine înăuntru în siguranţă, dar asta nu înseamnă că nu există avantaje în a avea relaţii de partea cealaltă. Zahăr. Cafea. Ochelari de soare şmecheri.

Într-un târziu, Ogarul dă scurt din cap, bagă pistolul înapoi în toc şi întinde mâna s-o strângă pe a lui Kai.

Nemernicul naibii!

— Cară-te dracului din oraşul meu, Hoskie, mormăie el, dându-se într-o parte, ca să-l lase pe Kai să treacă. Amândoi să vă căraţi. Dacă vă mai

---

mexicane sau peruviene (n. tr).

văd pe aici vreodată, vă arunc în puşcărie.

Mi se pare corect.

Partenerul lui sare din camionetă.

— Şi cu capul cum rămâne?

Longarm îi face semn să se dea la o parte, bolboroseşte ceva ce nu aud.

Kai îndrugă un mulţumesc, iar eu nu mai pierd vremea. Deschid portiera şi mă urc la volan. Răsucesc cheia în contact. Kai se urcă lângă mine în timp ce motorul porneşte, trezit la viaţă. Bag în viteză şi o iau din loc.

Strada e plină de lume, dar forţez trecerea cu camioneta prin mulţime, folosindu-mă din plin de claxon. Drumul nepavat, plin de gropi, ne zgâlţâie bine. Kai se sprijină cu o mână de bord, până când ajung iar pe autostradă. De îndată ce am loc, îi dau bice. Îmi ţin respiraţia până când Tse Bonito dispare din oglinda retrovizoare.

Kai mă priveşte, cu ochii mijiţi contemplativ.

— Ce e? mă răstesc la el.

Încă sunt încordată, tensiunea e la cote maxime după vânătoarea monstrului, după confruntarea cu Longarm, după toate. Îmi simt degetele încleştate pe volan şi mă forţez să mă relaxez. Sunt nervoasă şi stresată şi Kai nu e vinovat de niciuna dintre stările astea. Mi-a salvat pielea mai înainte şi pentru asta îi sunt datoare. Şi a făcut-o fără să fie cineva arestat, împuşcat ori înjunghiat. Nu e puţin lucru, aşa că măcar pot să mă controlez şi să încerc să mă port frumos cu el.

— Interesant ce-am văzut acolo, îi zic, aruncându-i o privire peste umăr.

El se holbează la mine, aşteptând. Ca şi cum n-are de gând să mă scutească de politeţuri. Mai încerc o dată.

— Vreau să zic că e o chestie bună că taică-tău e cacic sau ce-o fi. Chiar ne-a ajutat treaba asta. Cu Longarm.

Gata. Am făcut. O ofertă de pace.

Dar el deja a întors capul şi priveşte pe geam. Se uită la pereţii de piatră albă care lasă loc altora roşii şi la peisajul punctat ici şi colo de flori galbene.

— Tata nu-l cunoaşte pe cacicul Urioste, zice el absent. Tata e profesor la universitate. Sau, mă rog, a fost înainte de potop.

Mă încrunt, încercând să-mi aduc aminte ce i-a spus mai devreme lui Longarm.

— Mi s-a părut că ai zis că lucrează pentru familia Urioste.

— Da, lucrează pentru ei. Sapă şanţuri sau ce i-or mai da să muncească zilele astea. Nu prea mai există chestii pe care să le facă un prof de facultate.

— Numele lui nu e Juan Cruz, prieten cu nu-ştiu-cine celebru?

— Există un Juan Cruz care lucrează pentru cacic, dar nu e tata. Numele meu de familie e Arviso.

— Arviso? Asta înseamnă că… ai minţit?

El îmi aruncă o privire şi-mi zâmbeşte scurt.

— Evident. Ogarul ăla nu voia să audă adevărul. El voia o poveste frumoasă, aşa că i-am turnat una. Să fim serioşi! „Legea şi ordinea din

Dinétah”? Crezi că a zis cineva vreodată aşa ceva despre cretinul ăla? Am fabulat.

Nici nu ştiu dacă să fiu impresionată de tupeul pe care l-a dovedit sau să mă enervez gândindu-mă la riscul pe care şi l-a asumat.

— Însă Juan are un fiu, continuă Kai. Un tip de treabă. Alvaro Cruz. Am fost la petreceri împreună, la galele alea fiţoase ale familiei Urioste, din munţi. Le-am mâncat caviarul şi le-am băut şampania, precizează el şi rânjeşte, prins pe moment în mrejele amintirilor.

Apoi mă bate pe umăr, acelaşi de care m-a muşcat monstrul. Tresar de durere, dar el nu pare să bage de seamă.

— E în regulă să zici „mulţumesc”, continuă el. A fost plăcerea mea să te ajut. Individul părea un mare ticălos. M-am gândit că nu ţi-ar strica o mână de ajutor, mă rog, înainte să bagi un cuţit în el sau ceva asemănător.

Eu mormăi înfundat şi el râde. E un râs frumos, clar şi autentic, dar eu tot nu pot să uit că a minţit.

— Apropo, zice el, scoţându-şi ochelarii de soare din buzunarul de la piept şi punându-i la ochi, ai whisky-ul ăla în spatele camionetei, corect? Te superi dacă ne oprim aici o clipă? Chiar am nevoie de o duşcă.

8

La câţiva kilometri după ce trecem de Fortul Defiance, frânez brusc.

Un coiot traversează şoseaua la nici trei metri

în faţa noastră. Se opreşte o clipă şi întoarce capul spre noi. Bot maroniu, cu pete cenuşii, picioare lungi şi zvelte. Se holbează la noi, cu ochii galbeni strălucitori, înainte să o şteargă într-un tufiş şi să dispară în josul unui şanţ.

— Nu-i a bună, zic eu.

— Ce nu-i a bună? mă întreabă Kai.

— Faptul că ne-a tăiat calea un coiot. E ghinion, fără doar şi poate. Câteodată e şi mai rău de atât.

Kai dă din cap gânditor, ca şi cum mi-ar cântări cuvintele. Poate că nu mă crede, el fiind băiat de oraş. Poate că, în ciuda pregătirii lui într-ale magiei, consideră că sunt doar nişte superstiţii. Dar apoi spune:

— Să ne întoarcem? Mergem înapoi şi găsim alt drum?

Privesc pe fereastră la soare. Nu e de glumă să-ţi taie calea un coiot. Dar nu avem de ales.

— Nu. Pierdem prea mult timp dacă ne întoarcem acum din drum. Dar…

Trag maşina pe marginea drumului. Opresc motorul.

— E un moment la fel de bun ca oricare altul să bem whiskyul ăla.

Kai se uită după mine când mă dau jos din maşină şi mă duc spre platforma din spate. Cobor rampa şi mă urc. Găsesc butelca de whisky îndesată între nişte pături vechi şi o salt de acolo. Stând în picioare în spatele camionetei, scot dopul şi iau o înghiţitură zdravănă. Lichidul chihlimbariu îmi arde gâtul. Îi întind butelca lui Kai.

Kai a ieşit din maşină şi stă acum cu braţele încrucişate lângă camionetă, cu privirea aţintită asupra mea. Soarele după-amiezii se joacă în şuviţele moi ale părului său, creând limbi de flăcări albastre de jur-împrejurul feţei, făcând să strălucească dungile argintii ale cravatei. Se uită la mine stăruitor, parcă ar încerca să priceapă ce-am de gând, apoi se întinde după butelcă. O duce la gură şi trage cu sete o duşcă. Apoi încă una.

— Te duci des la distracţii? îl întreb.

El lasă butelca şi înclină capul într-o parte, ducând o mână la ochi, ca să-şi ferească privirea de soare.

— Doar n-o să începi să-mi ţii predici despre pericolele alcoolului la indieni! Să-mi spui că sunt un soi de stereotip demodat.

— Nu, doar mă gândeam că poate şampania e mai pe gustul tău.

El clipeşte şi râde amuzat.

— Mă ascultai?

— Evident că te ascultam. Chiar dacă mâncai rahat cu linguriţa.

El râde, în timp ce eu sar din camionetă şi ridic rampa, trântind portiera în spate. Mă duc lângă el şi-i iau butelca din mână.

— Eu n-am pus niciodată gura pe aşa ceva. Nu prea e cerere de şampanie în rezervaţie. Aveam cinşpe ani când a venit Apa Mare. Cred că la vremea respectivă gustasem o dată din Coors. Aia era şampania berilor, deci se pune la socoteală, nu? rânjesc eu la propria glumă.

Deschid rezervorul de benzină, bag în el pâlnia

pe care o am în mână şi torn whisky-ul înăuntru. Ne uităm cum butelca se goleşte treptat în timp ce rezervorul se umple.

Kai oftează dramatic.

— O să-ţi treacă.

— Mă îndoiesc, zice el, trecându-şi mâna peste buze, parcă încercând să-şi amintească gustul. Deci maşina ta merge cu alcool.

— Merge cu orice tip de combustibil pe care reuşesc să pun mâna.

— Am crezut că cei din Dinétah au o grămadă de combustibil fosil.

— Aşa umblă vorba. Da' Consiliul Tribal a pus benzina sub cheie, se vinde bine în locuri ca New Denver, SRM şi alte astfel de locuri răvăşite de Războaiele Energetice. Acolo valorează mai mult decât aici. Aşa că o exportă acolo unde există oameni dispuşi să dea bani pe ea.

— Ce e SRM?

— Slăvitul Regat Mormon. N-ai auzit niciodată de aşa ceva? Practic, e cam tot ce ţine de partea din vest a Denverului şi tot ce-a mai rămas din Arizona care n-a trecut spre Dinétah. Am auzit că e ceva ce merită văzut.

— SRM-ul?

— Mda, bine, dar eu ziceam de lacul Powell, unde sunt rafinăriile. La doar vreo 400 de kilometri vest, în apropierea părţii vestice a Zidului. Se zice că rafinăriile lucrează zi şi noapte şi oficialităţile tribului trăiesc ca regii. Ai fi crezut că, după Războaiele Energetice, mai schimbă şi ei ceva, nu? Să dea şi oamenilor. Să facă un nenorocit de panou

solar.

— Lăcomia e universală, comentează Kai.

Are o expresie contemplativă şi privirea oarecum distantă.

— Noi avem în Burque baroni ai apei care sunt exact aşa. Ei controlează tot. Puţuri de mare adâncime şi instalaţii de furnizare a apei cum n-ai văzut în viaţa ta. Bazine de captare şi instalaţii de vaporizare din munţi. Apă care îi face mai bogaţi decât prinţii Renaşterii.

Îşi ridică ochelarii pe cap şi se uită la soare cu ochii mijiţi.

— Se pare că oriunde există o resursă naturală, există cineva dispus s-o exploateze în interes personal, ca să facă mai mulţi bani decât e în stare să cheltuie.

Mă gândesc la Protectori, oamenii care s-au luptat cu multinaţionalele în timpul Războaielor Energetice şi au pierdut. Până când natura în sine a intervenit şi i-a înecat pe toţi, indiferent de opţiunile politice.

— Apa înseamnă viaţă, îi zic.

— Şi nu poţi bea petrol, răspunde el, vechiul slogan al Protectorilor, pe care l-am învăţat în copilărie.

Dar ceva în vocea lui nu-mi sună cum trebuie şi, pentru o secundă, chipul i se înnorează şi ochii îi lucesc aproape metalic. E surprinzător şi-mi trezeşte instinctele de ucigaş de monştri. Dar, înainte să pot analiza ce se întâmplă, el loveşte cu palma în caroseria camionetei, făcându-mă să tresar.

— Mă mir că maşina asta chiar poate să meargă. Câţi ani are?

Îmi revin din sentimentul ciudat dinainte şi-mi propun să-l întreb mai târziu.

— Nu-mi lovi camioneta, sau poţi să te cari imediat. E o maşină clasică.

Şi chiar este. O camionetă Chevrolet din 1972, seria A, cu tracţiune 4×4, vişiniu şi cu inserţii cromate, ca o veritabilă regină a frumuseţii. Am adus-o înapoi din morţi de mai multe ori şi nu m-a lăsat niciodată la nevoie.

O mângâi afectuos pe caroseria platformei din spate, unde arunc şi butelca goală.

— Un soi de relicvă, nu-i aşa? mă întreabă el.

— E din oţel de Detroit. O să ţină mai mult decât orice altă maşină făcută în ultimii cincizeci de ani. Toate celelalte sunt nişte porcării din fibră de sticlă şi plastic.

Se uită cercetător la mine.

— Un pic obsedată de maşini?

— Ştiu câte ceva, recunosc. În rezervaţie, dacă nu eşti în stare să-ţi repari singur maşina, rişti să mergi mult pe jos.

— N-am vrut să insinuez nimic, protestează el, cu mâinile ridicate. Era doar o observaţie.

— Mda, bine, observă, te rog, de pe scaunul din dreapta. Trebuie s-o luăm din loc. Iau în calcul poziţia soarelui, umbrele care se micşorează. Mai avem încă vreo oră de condus până când trebuie să ne oprim.

— Să ne oprim? Nu e nici măcar amiază.

— Cum ai auzit. Drumul pe care suntem trece

printre Lacurile Gemene. Ne putem opri acolo. O să fie deja amiază când ajungem, apoi pornim iar pe la ora trei. Altfel e prea cald şi, dacă se supraîncălzeşte maşina, rămânem pe jos.

— Din ce mi-ai zis, am înţeles că ar fi o supermaşină.

— Nu, am zis că e o maşină clasică, şi asta înseamnă să o tratezi cu respect. Odată ce treci de Lacurile Gemene, drumul până la Nahodishgish e mai mult o sugestie decât o şosea. E destul de rău că se supraîncălzeşte, dar, dacă mai dă şi într-o groapă, i se duce osia. Ai idee cam ce înseamnă în zilele noastre să schimbi osia la un Chevy din 1972?

— Încep să-mi cam pierd încrederea.

— Nu-ţi face griji. Te duc înapoi la Tah viu şi nevătămat, îi zic şi-i deschid portiera ca să urce.

Kai se aşază pe scaunul din dreapta.

— Presupunând că nu se întâmplă nimic nasol, adaug eu.

— Nu conducem când e cald. Nu conducem pe drumuri proaste pe întuneric. Ce s-ar putea întâmpla?

Pornesc motorul zâmbind larg, dar privirea mi se îndreaptă involuntar spre locul în care am văzut coiotul.

— Păi, ca întotdeauna, mai sunt monştrii.

Puţin după prânz, aşa cum am prevăzut, ne oprim după ce trecem de Lacurile Gemene. Evident că nu e niciun lac acolo. Ce apă va fi fost s-a evaporat de mult.

Kai stă picior peste picior pe o bucată de pământ uscat, la umbra relativă a unei bucăţi de stâncă ieşită în afară. Are cravata aruncată peste umăr şi ochelarii de soare aşezaţi bine la ochi. Mestecă o bucată de pastramă uscată pe care Tah ne-a pus-o, cu generozitate, la pachet. Împărţim un bidon de apă, luând câte o gură din când în când, la nevoie, cât să nu ni se usuce gâtlejul. Înainte era cald, acum e de-a dreptul toropitor. Dacă stai mai mult de câteva minute în soare, pielea începe să ardă, aproape că simţi celulele cum se prăjesc, dând într-un roşu-aprins, nici măcar pielea noastră închisă la culoare în mod natural nu oferă protecţie împotriva unui soare atât de aprig. Dar, cum se zice despre deşerturile de la mare altitudine, e căldură uscată. Insuportabilă, dacă stai direct în bătaia soarelui, dar la umbră sunt cu vreo douăzeci de grade mai puţin. Aşa că am parcat maşina cât mai aproape de copertina de stâncă, am tras o cuvertură pe deasupra, ca să nu intre niciun fel de curenţi de aer încărcat de praf, iar acum împart prânzul cu Kai.

— De ce ţi-a zis Ogarul ăla că eşti o ciudată?

Îi răspund cu gura plină de pastramă.

— Longarm e un idiot.

— Asta, fără îndoială. Dar nu-i răspunsul la întrebare.

Înghit carnea. Scot, fără grabă, o sămânţă de pin prăjită dintr-un săculeţ de pânză. Mă uit la ucenicul vrăjitor în timp ce arunc sămânţa în gură. E deja râncedă şi o scuip afară, scârbită.

— Ce ţi-a explicat Tah despre puterile de clan?

El îşi lărgeşte cravata şi trage de gulerul cămăşii, pe care o ţine departe de piept, transpirat tot.

— Că sunt daruri de la *diyin dine'é*. Că îţi parvin doar de la primele două clanuri, întâi al mamei şi apoi al tatălui. Că se manifestă atunci când ai cel mai mult nevoie de ele, dar că nu se manifestă la toată lumea şi că nu toată lumea e binecuvântată în aceeaşi măsură.

— Tah le-a numit o binecuvântare? Daruri de la Divini?

Kai mai ia o înghiţitură.

— Adică nu eşti de acord?

— *Cheii* al tău e plin de intenţii bune, dar nu prea iese în lume, asta vreau să spun.

Mă reazem de volan, în faţa lui Kai, şi trag un genunchi la piept. Mă scarpin pe şold.

— Bănuiesc că totul ţine de perspectiva din care priveşti lucrurile, zice el. Unii oameni văd lucrurile nasoale care li se întâmplă drept o povară, iar alţii, drept o ocazie de maturizare.

Pufnesc cu zgomot.

— Unele lucruri sunt, pur şi simplu, rele. Nimic bun nu iese din suferinţă. Prostiile astea nobile sunt pentru fraieri.

Kai nu pare deranjat de nimic.

— Cât am fost nevoit să aştept în Rock Springs la un control de frontieră, am cunoscut o fată. Nu-mi aduc aminte care era clanul mamei ei, dar era născută pentru *tazhii dine'é*.

— Tazhii? Nu-l ştiu.

— Curcani. Era născută pentru cei din Clanul

Curcanilor.

— Nu, zău!

Sub nicio formă nu reuşesc să-mi imaginez cum s-ar putea manifesta asta ca putere a unui clan.

— Are o afinitate deosebită pentru curcani. E în stare să găsească un curcan sălbatic de la kilometri distanţă. Şi ei vin la ea. Îi cheamă – are un soi de semnal pe care îl foloseşte – şi ei vin întotdeauna. Poate că nu e superputerea la care te gândeşti când eşti copil, dar, când mori de foame şi trebuie să mănânci, capacitatea de a chema un curcan îţi pică al dracului de bine. Plus că putea să vândă penele în bazar. Iată, zice el, cu palma deschisă. Un dar.

— Doar pentru că puterea unuia dintre clanuri se manifestă în sens pozitiv nu înseamnă că la fel se întâmplă la toate.

— Tu ai zis că din suferinţă nu poate ieşi nimic bun. Eu îţi zic că nu e adevărat întotdeauna, continuă el şi mai ia o gură de carne, apoi trecem bidonul de apă de la unul la celălalt. Deci care e sursa resentimentelor atât de puternice din partea amicului tău poliţist?

Gura mi se schimonoseşte involuntar.

— De ce vrei să ştii, Kai? Îţi faci griji că nu trebuie să fii văzut cu mine?

— Chiar nu, îmi răspunde cu un zâmbet dezarmant. Sunt nou în zonă, ţi-aduci aminte? Mă gândesc că, dacă tu şi Longarm sunteţi duşmani naturali, atunci probabil e un semn ca noi doi să devenim prieteni. Pentru că tipul ăla are un par

înfipt un pic prea adânc. Şi tind să împărtăşesc perspectiva lui *cheii* asupra lucrurilor din lumea asta. Dacă *diyin dine'é* te-au binecuvântat în vremuri de restrişte, nu prea cred că asta te face în vreun fel ciudată.

Îmi împlânt unghiile în locul din picior unde mă mănâncă până când simt cum pielea cedează sub material.

— Da' ştiu că te pricepi să jonglezi cu vorbele.

El înclină capul, într-o mică reverenţă.

— Iar tu te pricepi să eviţi să răspunzi la întrebări.

Eh, la dracu'!

— Eu deţin *honágháahnii*, sunt născută pentru *k'aahanáanii*.

El dă din cap, gânditor.

— De *honágháahnii,* ştiu. Cei-care-umblă. Şi asta înseamnă că eşti…?

— Rapidă. Foarte rapidă.

— Cât de rapidă?

— Hai să zicem că mai rapidă decât oamenii obişnuiţi.

El fluieră apreciativ.

— Asta da superputere. Aş vrea s-o văd.

— Ba nu vrei, îi zic. Când *honágháahnii* se ridică în mine, înseamnă că e belea mare.

— Mda, aşa e, zice el. Am uitat de partea asta. Şi care ţi-e celălalt clan? Ce înseamnă *k'aahanáanii*?

— Săgeata Vie.

— Adică eşti bună la tras cu arcul?

— Nu, Kai.

Mă ridic, mă întind. Mă scutur de praf pe coapse şi pe fund. Simt cum sângele mi se prelinge pe picior în locul în care mi-am străpuns pielea suficient de adânc încât să am acum o rană. Privesc în jos, spre Kai, care încă stă cu cravata aruncată pe umăr, cu o expresie de curiozitate pe chip, ca şi cum puterile unui clan sunt un soi de exerciţiu intelectual. Sau poate există superputeri foarte mişto, care nu-i fac pe oameni să se ferească de tine, să te trateze ca şi cum ai avea lepră sau ca şi cum ai fi tu însuţi aproape un monstru. Care nu-l fac pe mentorul tău să-ţi întoarcă spatele dezgustat, dorinţa ta de a vărsa sânge fiind atât de puternică încât el, războinic legendar, nu poate să priceapă ce te posedă. Poate că Tah consideră că e o binecuvântare, poate că şi Kai crede la fel. Dar eu ştiu mai bine.

— Săgeata Vie înseamnă că mă pricep de minune să omor oameni.

Kai îşi împinge ochelarii de soare pe frunte, ca şi cum vrea să mă observe pe îndelete. Apoi clipeşte, încet, cu pleoape grele, înainte de a-i lăsa să-i cadă iar pe nas. Îşi aranjează cravata şi cască din toată fiinţa, întinzându-şi braţele deasupra capului. Se lasă pe spate, ca să-şi odihnească mâinile pe cuvertura Pendleton, şi zice:

— Ei bine, Mags, măcar ştii la ce te pricepi, nu?

Mă holbez la el. Eram pregătită pentru dezgust. Pentru groază. Ba chiar pentru şoc. Dar calm, nepăsare? Îmi aduc aminte cum l-am văzut la Tah mângâind capul tăiat ca şi cum ar fi fost o pisică domestică şi nu un… un… ei bine, căpăţâna unui

monstru.

— Dacă ai primit un dar, continuă el, eşti cam obligat să-l foloseşti, nu? E adevărat – continuă întinzând o mână ca să-mi oprească protestele – *e adevărat* că, în cazul tău, talentele de care dispui sunt oarecum neconvenţionale şi n-aş recomanda oricui să le urmeze când îşi alege meseria, dar, dacă pentru tine e bine aşa…

Zgândăr întruna rana de la picior.

— Şi chiar nu te deranjează? Poate că eşti prins aici, de unul singur, în capcana unui criminal cu sânge-rece.

— Cât timp încercăm să descoperim ce sau cine a avut suficientă putere încât să creeze monstrul pe care l-am văzut acasă la bunicul? Nu, nu sunt tocmai deranjat, zice el şi, după ce ezită o clipă, îmi zâmbeşte larg. Câtă vreme nu sunt pe lista ta neagră.

Se foieşte şi se întoarce, rezemându-se într-un cot.

— Nu mă înţelege greşit. Ştiu că mai am multe de învăţat, dar sunt un om al păcii.

— Un iubitor, nu un războinic.

El rânjeşte.

— Bingo! Şi totul trebuie să aibă echilibru, nu-i aşa? Mă gândesc că, dacă există cineva ca mine, atunci trebuie să existe şi cineva ca tine. Câtă vreme nu te enervez şi nu eşti tentată să… zice el şi face un gest cu mâna în dreptul gâtului.

Mă umflă râsul.

— Trage un pui de somn, Kai. Dacă te şi trezeşti, atunci chiar că nu mă enervezi.

El se joacă într-o doară cu marginea cuverturii. Ezită.

— Am glumit, îi zic.

— Nu, nu e asta.

— Atunci ce e? Ascultă, nu am dormit azi-noapte şi încep să mă res…

— Visez nişte lucruri.

Sunt numai urechi. Diné îşi iau visele în serios, mai ales dacă vin din partea unui vraci. Chiar şi din partea unuia nu tocmai format, precum e Kai.

— Ce fel de lucruri?

— Nu e nimic pentru care să-ţi faci griji. Doar că… se joacă şi acum cu marginea cuverturii. Dacă încep să vorbesc prin somn sau ceva, trezeşte-mă, da?

— Sigur.

El duce mâna la buze, un gest clar inconştient, şi pun pariu pe cuvertura mea Two Grey Hill, pe care am lăsat-o în Lukachukai, că se gândeşte la whisky-ul plecat dintre noi.

— Adică să nu mă laşi să…

— Am zis da. Dacă vorbeşti, dacă te întorci prea des de pe-o parte pe alta, te trezesc. Îţi promit.

Dar nu Kai e cel care visează.

Mirosul de vrăji negre mă loveşte mai întâi. Cerul e un amestec de nuanţe de verde, o perdea furibundă, brăzdată de fulgere gălbui şi frământată de tunete care pocnesc disonant şi gol în depărtare. Norii se cern negri deasupra unei luni roşiatice şi umflate, iar pământul geme suferind, prelung, chinuindu-se în agonia lui, mişcând din loc

munţii şi oceanele şi înecând oraşele lumii în tsunamiuri însângerate.

E Apa Mare a coşmarurilor mele, dar nu stau mult. Timpul se schimbă iar şi sunt într-un peisaj selenar de tărâmuri aride şi un nimic întins şi gol.

Recunosc locul. M-am întors pe Platoul Negru.

E cineva aici, cu mine. Cineva la marginea câmpului meu vizual. Încerc să întorc capul, dar sunt înlemnită. Ţeapănă, grea şi imobilă. Îmi rotesc ochii în orbite, dar reuşesc doar să zăresc o frântură din intrus. Plete lungi şi negre ca pana corbului se avântă în aer ca nişte aripi. Neizghání.

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Încerc să ridic mâna, dar rămâne împietrită lângă mine. Mandibula mi se mişcă, scoţând un zgomot umed, ca un plescăit. Gura mi-e năclăită de sânge şi mă înec, e gros, cald şi lipicios. Neizghání mă aude şi ochii ni se întâlnesc. Ochii lui sunt cenuşii, culoarea lucrurilor lăsate prea mult timp în soare. Dinţii sunt galbeni, pătaţi de grăsime umană. Resturi de grăsime îi sunt prinse de gingii. Pe cap are o piele de coiot, îmblănită, care i se întinde pe spinare, peste umeri. În jurul gâtului, o cravată argintie, dungată. Nimic nu e cum trebuie să fie. Ochii lui Neizghání sunt din onix, dinţii din diamante. Şi numai un *yee naaldlǫǫshii* ar purta o piele de animal. Ţip, înecându-mă în propriul sânge, coarde vocale încercând să-şi facă treaba, dar sunt muşcate, mâncate de un monstru fără suflet, purtând o coroană de flăcări pe capul acoperit de cenuşă. Degetele lui aspre îmi mângâie obrazul, trec, aproape cu afecţiune, prin părul

meu. Simt o povară pe umeri, dinţii tociţi ai monstrului împungându-mi oasele. Pielea mi se sfâşie şi din carnea mea ies viermi într-un şuvoi putred. Longarm râde, îi ia cu două degete şi-i bagă în gură. „Au gust de pui”, îi zice lui Kai. Kai zâmbeşte, strălucitor şi fermecător. Două aripi imense, ca de insectă, i se deschid pe spate. Plase groase de pânză de păianjen îi acoperă ochii, orbindu-l. „Omoară-i”, îmi şopteşte el, cuvintele sunând ca rugămintea unui iubit, mâinile lui graţioase, cu degete lungi, lucind de inele, atingerea lui e fină ca ploaia de primăvară pe pielea mea. Se apleacă, îmi sărută gura plină de sânge şi-mi zice iar: „Omoară-i pe toţi.”

Mă trezesc, îngheţată şi tremurând în umbra stâncii. Kai e încă în faţa mea, dormind adânc. Aerul duhneşte a praf şi a căldură, şi nu a magie neagră. Şi, pe kilometri întregi în jurul nostru, eu rămân singurul monstru.

Când pornim iar la drum, soarele e deja o pată de aur ceva mai blândă, mai binevoitoare, rostogolindu-se spre apus. Kai încearcă în repetate rânduri să mă atragă în conversaţie, dar eu nu reuşesc să scap de senzaţia produsă de vis. Cerul bolnav deasupra Podişului Negru, mirosul de vrăji. Neizghání îmbrăcat asemenea vrăjitorului *yee naaldlǫǫshii* care a ucis-o pe *nalí*, cu ochii cenuşii, nămoloşi, şi dinţii galbeni. Capul de coiot nu era cum trebuie. Vrăjitorul care ne-a atacat purta o piele de lup. Dar asemănarea e destul de mare şi, combinată cu restul visului, m-a zăpăcit complet.

Aşa că, în momentul în care Kai mă întreabă de familie, îi zic: „Sunt morţi.” Când mă întreabă cine m-a crescut, îi răspund: „Cel mai probabil sunt morţi.”

Până la urmă, nu mai întreabă nimic.

Îmi frec umărul cu un gest maşinal, gândindu-mă la monstru. La rău. Şi întrebându-mă dacă ce-am văzut în vis e doar o coincidenţă sau dacă înseamnă ceva.

— Spune-mi ce crezi despre… cum le-ai zis?

Se lasă pe spate, uitându-se pe geam.

— Hmm?

— Când eram la Tah, ai zis că recunoşti monstrul. I-ai zis *tsé naayéé*?

Nu pare dispus să dezvăluie mai multe, probabil iritat de atitudinea mea de tot rahatul, dar îmi dau seama că, de fapt, nu-i stă în fire să nu spună ce are în minte.

— Ei bine, *tsé naayéé* nu e tocmai expresia potrivită, recunoaşte el. Dar e pe-aproape. Ştiu că am mai auzit despre asta cândva. Cum am mai zis, tata a fost profesor de studii navajo. Câteodată aducea acasă înregistrări, mărturii ale unor bătrâni despre istoriile străvechi. Poveşti despre geneză, legende, monştri, spune el şi rânjeşte. Îmi aduc aminte că avea o cutie mare cu casete video. Le mai ştii? Nu? Mă rog, a primit de la trib fonduri să le digitalizeze. Stăteam în biroul lui şi le ascultam în timp ce el lucra.

— Înregistrări digitale? Asta crezi tu că vom găsi la biblioteca din Crownpoint?

— Asta sper, Mags.

Mă încrunt auzindu-i felul nefamiliar de a-mi pronunţa numele.

— Mi-ai mai zis aşa.

— Mags? E un alint. Îţi place? Cineva mi-a zis că trebuie să le dai fetelor un nume de alint. Că în felul ăsta te plac.

— Cineva te-a minţit.

— Eh, ce să-i faci? conchide el şi se lasă pe spate iar, îşi propteşte piciorul de bord şi-mi aruncă un zâmbet de vedetă de cinema. Draga mea parteneră, să-mi zici când parteneriatul nostru începe să funcţioneze.

— Uite care-i faza, îi zic, nu te aştepta la prea multe de la parteneriatul ăsta, da? Nu e ceva personal. Doar că eu lucrez mai bine singură.

— Credeam că ai avut un partener înainte.

Neizghání. Cum să-i explic? Era mai mult decât un partener, mai mult decât un mentor.

— A plecat, îi mărturisesc simplu. De ceva vreme trăiesc singură.

— Vânând monştri?

— Nu, sunt nevoită să recunosc. Acest *tsé naayéé* a fost primul pe care l-am vânat singură. Am fost… ei bine, am lucrat de câteva ori cu nişte comercianţi locali, dar n-a fost grozav. Prin urmare, am luat o pauză.

Dacă faptul de a sta închisă în rulota mea ca un pustnic poate fi considerat o pauză.

— Păi, iată! Nici nu ne puteam sincroniza mai bine, zice el, desfăcând larg braţele. Aici sunt!

Omul ăsta nu ştie să se dea bătut, dar simt că, în ciuda eforturilor mele de a mă încrunta la el, un

zâmbet ameninţă să-mi apară pe buze. Totuşi…

— Am câini, mormăi eu.

— Hmm?

— Am zis… la naiba…

Coborâm ultimul deal şi Crownpoint se întinde înaintea noastră.

Oraşul Crownpoint e format din rulote şi case pe roţi înşirate pe câţiva kilometri buni, între două coline, coborând domol spre campusul modest al colegiului tehnic. Îmi aduc aminte că drumul principal pe care suntem duce spre marginea de est a oraşului, aşa că, dacă mergem în continuare, o să dăm peste unul dintre magazinele Bashas, transformate în puncte de negoţ, şi peste un restaurant minuscul care se deschide o dată pe lună pentru tocăniţă de miel. Sau, cel puţin, cam asta însemna înainte Crownpoint. Acum arată ca un câmp de luptă abandonat.

Înnegrit, arzând şi presărat cu leşuri.

9

Înaintăm în tăcere pe Şoseaua 9, spre inima Crownpoint-ului. Am arma în poală şi Kai se uită pe geam, numai el ştie la ce. Poate caută semne de viaţă. Dar nu are noroc. E clar că trupurile care zac pretutindeni pe pământ, în jurul nostru, nu sunt vii.

— Atât de multe fantome, şopteşte el.

— Vrei să zici…?

— *Ch’íįdii*. Peste tot. Îi vezi?

Mă cutremur şi parcă un milion de furnici mi se răspândesc pe spate.

— Nu.

El dă din cap, dar nu zice nimic.

Pentru navajo, sufletele celor morţi sunt *ch'íįdii*. Sunt reziduuri, faptele rele pe care fiecare femeie şi fiecare bărbat le lasă în urmă în momentul morţii. Îi pot poseda pe cei vii, dându-le boala înecului. E o boală care te poate omorî încet, scufundându-te în melancolie şi depresie până când uiţi să te dai jos din pat, să mănânci şi chiar, în cele din urmă, să respiri. Boala înecului poate fi şi agresivă, o criză în care te sufoci, simţi că eşti tras în jos, aruncat în mormânt. Încet sau rapid, *ch'íįdii* te omoară. Din fericire, tind să stea în apropierea trupului sau să infecteze locuinţele în care răposatul a murit, aşa că, dacă stai departe de ei, şi ei ar trebui să stea departe de tine.

— Am avut boala spiritelor la un moment dat, încep să povestesc, mai mult ca să mă aud vorbind. Vânam pe cineva, un om, care devenise deja un monstru. Îşi măcelărise familia undeva lângă Ganado. Nevastă, copii, veri, până şi caii. Eram cu fostul meu partener, dar la un moment dat ne-am despărţit, fiecare luându-se după alte urme. Eram singură când am dat peste el. L-am înghesuit într-o colibă veche şi părăsită şi l-am împuşcat. Însă nu i-am retezat capul. Greşeala mea. Oricum, *ch'íįdii* era puternic. Atâta răutate, aşteptând doar să se ridice şi să ia formă, iar eu, în coliba aia, prinsă înăuntru cu el, ca proasta, n-aveam unde să fug. Mentorul meu m-a găsit câteva ceasuri mai târziu. Aveam febră, deliram şi urlam că mă înec. M-a dus la bunicul tău. I-a luat patru zile şi patru nopţi să mă salveze, dar a reuşit.

Îi arunc o privire lui Kai. El încă se uită pe geam, dar mă ascultă.

— Aşa l-am cunoscut pe *cheii* al tău. Mi-a salvat viaţa.

— Par să… bântuie la întâmplare.

— Poate aşteaptă ceva?

Înghite şi-i văd mărul lui Adam mişcându-se în sus şi în jos.

— Nu ştiu.

— Am o muniţie specială sub scaunul pe care stai. Gloanţele sunt încărcate cu polen de porumb şi cu obsidian. N-o să-i omoare, dar îi va încetini. Îi va lega de locul în care sunt.

El caută sub scaun şi scoate o cutie de muniţie artizanală.

— Dacă vezi că vine vreunul spre noi, desfaci cartuşul şi-l stropeşti cu chestia asta, îi explic.

— Şi apoi?

— Apoi fugim de ne ia mama dracului.

El bagă câteva gloanţe în buzunar, cu o expresie îndârjită pe chip.

Nu e un plan nemaipomenit, dar, dacă sunt atât de mulţi pe cât zice Kai, e tot ce avem.

Din fericire, nu e nevoie să-mi pun planul în aplicare. În ciuda semnelor de carnaj din jurul nostru, Crownpoint rămâne la fel de golit de oameni vii, iar morţii păstrează distanţa. Îmi amintesc drumul spre colegiu şi conduc prin oraşul bântuit, virând la dreapta pe Lower Point şi la stânga pe Hogan Trail, apoi iau curba pe lângă baraca goală a paznicilor de la intrarea în campus.

Biblioteca seamănă mai degrabă cu o rulotă

dublă, cu pereţi laterali din metal vopsit bej şi cu acoperiş din acelaşi material. Cineva a instalat o rampă pentru persoanele cu handicap şi o cale de acces largă, pe două etaje, amplasată în mijlocul clădirii, cu patru stâlpi de beton încadrând uşile duble. Iar acoperişul din spatele clădirii se ridică în formă de jumătate de fluture, adăugând ferestre şi spaţiu suplimentare care sugerează un atrium înăuntru, la etajul al doilea. Nu e o clădire urâtă, cu excepţia fundaţiei înnegrite pe toată lungimea. Cineva a încercat să-i dea foc de curând, dar nu s-a străduit prea tare. Parcă ar fi aruncat nişte chibrituri aprinse în tufişuri şi în iarba uscată şi galbenă de lângă clădire, dar n-a rămas să vadă dacă a şi ars în final. Cu atât mai bine pentru noi.

— Crezi că suntem în siguranţă? întreabă Kai, cu vocea încă şoptită.

Parchez maşina şi opresc motorul.

— Nu. Dar aici e informaţia de care avem nevoie, corect?

El încuviinţează din cap.

— Atunci, să intrăm.

Caut sub scaun şi scot o cutie de metal. Iau o cheie mică din legătura mea de chei şi o bag în încuietoare. O răsucesc şi salt capacul. Înăuntru e un Glock 22, de calibru .40, cu o capacitate standard de cincisprezece focuri. Scot arma şi i-o întind lui Kai.

— Ce e asta?

— Un pistol.

— Asta ştiu. Întreb de ce mi-l dai mie.

— O să ai nevoie de el dacă înăuntru e ceva

mare şi rău.

— Cred că ce-a fost mai mare şi mai rău a trecut deja pe aici.

Îi întind arma, insistent.

— Ia-o, chiar şi aşa.

— Nu am nevoie de ea. Nu pot să… şi să omor ceva s-ar putea să…

Scutură din cap.

Mă opresc, cu mâinile încleştate pe metalul rece.

— N-ai folosit niciodată o armă?

— Ţi-am zis că sunt vindecător, nu ucigaş.

— Mi-ai zis că ştii să-ţi porţi singur de grijă! strig la el, mai tare decât mi-aş fi dorit.

Dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că el ar putea refuza să poarte armă.

Kai se strâmbă la auzul tonului meu, apoi îmi face semn să mă calmez.

— Pot să-mi port singur de grijă, rosteşte cu vocea domoală. Dar nu am nevoie de un pistol pentru asta.

Îmi vine să urlu, dar mă abţin.

— Tah mi te-a dat în grijă. Dacă mă faci să mă duc la bătrânul ăla de treabă şi să-i zic că ai dat colţul cât timp erai sub supravegherea mea, te calc în picioare.

Kai îşi ţuguie uşor buzele.

— N-o să păţesc nimic.

Pun arma la loc şi bag cutia sub scaun.

— Ai face bine să nu păţeşti.

Ies din camionetă. Trântesc portiera ca să-mi subliniez spusele. El coboară de pe scaunul din

dreapta şi mă urmează pe cele câteva trepte de ciment, pantofii lui de bal ţăcănind pe suprafaţa dură. Mă holbez la picioarele lui.

— Cu prima ocazie, îţi iei nişte încălţări serioase. Chestiile alea sunt atât de zgomotoase, că monştrii o să ne audă de la kilometri distanţă.

După tot zgomotul pe care-l fac eu însămi, să mă plâng de pantofii lui Kai e ipocrizie curată, dar el e suficient de înţelept să nu mi-o reproşeze. Mă opresc lângă uşă. Aici, fundaţia arsă e mai aproape şi mă aplec să pun mâna pe pământul înnegrit. Duc mâna la nas şi adulmec. Miroase dulceag, aproape metalic, ca izolaţia arsă a cablurilor electrice.

— Ce e?

— Nimic. Doar o bănuială.

Mă ridic şi-mi scutur cenuşa de pe mâini.

— Hai să verificăm întâi biblioteca.

Kai vine după mine până la uşă. Mă opresc, îmi proptesc puşca în umăr şi ţintesc spre uşile duble.

— Deschide uşile de la intrare.

— Eu?

— Da. Eu sunt aia cu puşca, deci tu eşti ăla care deschide uşile.

Kai mormăie nemulţumit, dar o ia înainte, suficient de deştept să nu stea în bătaia puştii, şi trage de una dintre uşi. Se deschide cu uşurinţă. Aştept, gata să trag în orice ar apărea de după ea. Dar nu se iveşte nimic, aşa că păşesc înăuntru.

Biblioteca e goală. Are aerul unui loc abandonat de foarte multă vreme. Uşile de la intrare larg deschise sunt vopsite în nuanţe de

maro şi gri ca orice instituţie. Generatorul e mort şi singura lumină vine de la fereastră, slabă şi tulbure. Un strat de praf de deşert acoperă rafturile înalte până la umăr. Pe copertele cărţilor, şi mai mult praf. Aici, lângă intrare, sunt şiruri întregi de ziare – *Revista aborigenilor*, *Smithsonian*, un vechi jurnal de ştiri *Indian Country* –, toate datând dinainte de Apa Mare.

Simt fiori pe şira spinării. N-am petrecut niciodată prea mult timp în biblioteci, nici măcar când eram copil, dar locul ăsta îmi pare mai curând un cavou.

— Încotro? îl întreb şi vocea îmi reverberează sub tavanul cavernos.

Kai îşi plimbă ochii peste şirurile prăfuite de cărţi, peste mesele lungi şi goale.

— Spre arhive, zice el. Cine ştie? Poate găsim chiar câteva dintre chestiile la care a lucrat tata.

— Poveşti despre monştri?

— Hm, ceva mai mult de atât. Astea sunt poveşti transmise oral. Cunoştinţe de la strămoşi despre vieţile lor, despre timpul petrecut în şcolile rezidenţiale, poveşti despre părinţi care au supravieţuit Pelerinajului. Sincer, cam orice erau dispuşi să împărtăşească. Erudiţii navajo se temeau că, odată cu trecerea în nefiinţă a bătrânilor tribului, vom pierde înţelepciunea lor. Poate că, dacă ar fi ştiut că Statele Unite se vor prăbuşi din temelii şi că Dinétah va fi unul dintre puţinele locuri rămase în picioare, nu şi-ar mai fi făcut atâtea griji. Dar nu poţi să prezici chiar totul.

— Mulţi au prezis-o. Adică Apa Mare.

— Sigur, dar n-a fost aşa cum au crezut ei.

Merg după el pe un coridor lung, cu pereţii decoraţi din loc în loc cu postere – Maratonul din 2030 pentru Diabet şi Festivalul Crownpoint din ’29 –, aşezate la distanţe egale pe fundalul alb.

— Discuţiile despre schimbările climatice se refereau la inundaţiile din Florida şi la seceta din California. Nu la potopul care a acoperit două treimi din continent.

Ţin arma ridicată în timp ce cotim şi intrăm într-o sală de conferinţe, plină de cărţi imense, cu hărţi mari ale Pământului. Hărţi irelevante în prezent. Lângă hărţi, enciclopedii vechi cu istoria unei lumi care nu mai există aşa cum o descriu ele. E o ciudăţenie care-mi dă fiori şi mă face să mă gândesc la locurile de dincolo de Dinétah, cum n-am mai făcut-o de multă vreme. Sau poate că din pricina lui Kai am început să mă gândesc la asta. Mă întreb dacă mai sunt şi alte astfel de locuri, alte ţinuturi în care s-au născut vechii zei, unde monştrii îi ameninţă pe cei-cu-cinci-degete, unde moartea îi pândeşte pe cei câţiva rămaşi în viaţă pe tărâmurile strămoşilor lor.

— În plus, nu s-au gândit la cutremurele din Noul Madrid, continuă Kai. Nici la haosul şi la luptele de stradă provocate de Războaiele Energetice. Adaugă la toate astea un guvern incompetent pe o perioadă de câţiva ani… Chiar şi fără Apa Mare, lucruri rele se întâmplau.

— Mie *nalí* mi-a zis că n-a fost din cauza asta.

Kai se opreşte şi aproape dau peste el, gândurile fiindu-mi încă la tărâmurile acelea

îndepărtate.

— Ce vrei să zici? mă întreabă curios.

— Doar că o mare parte din tradiţia tribului diné vorbeşte despre primul potop. Despre cum Coiotul a furat copiii Monstrului Apei şi Monstrul a inundat lumea ca să-i ia înapoi. Unii cred că poate de asta a venit Apa Mare.

Kai se încruntă.

— Coiotul e vinovat?

— Hei, eu nu le ţin partea, îi răspund, îndemnându-l să o ia din loc. Cu cât stăm mai puţin aici, cu atât mai bine. Spun doar că poate e mai mult de atât. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

— De ce eu? mă întreabă.

Stă cu spatele la mine, aşa că nu-i pot vedea faţa, dar îi aud tonul ofensat.

— Pentru că eşti vra…

El se opreşte iar.

— Aici pare să fie, zice el.

Se referă la un şir de fişete orizontale, genul ăla cu sertare lungi, dar împărţite în compartimente individuale, pentru casete audio. Sertarul pe care mi-l arată Kai e marcat „Istorii orale”, împărţite pe ani şi nume de familie. Fişetele se întind pe tot peretele şi cel puţin patru sunt mari.

— Nu se poate aşa ceva, zic eu cu deznădejde.

— Sunt mai multe decât mi-am închipuit, recunoaşte Kai, dar poate există o posibilitate să le mai triem. Să ne uităm!

Îmi reazem arma de cele mai apropiate rafturi

şi trag de mânerul primului fişet, marcat „1971 A-C”, dar nu se deschide. Îl încerc pe al doilea, dar şi ăsta e încuiat.

— Se pare că va trebui să le spargem, constată Kai.

Ridic arma, cu ţeava în jos. Dacă lovesc destul de tare, încuietoarea ar trebui să cedeze.

Kai îşi drege glasul şi mă priveşte ridicând o sprânceană perfect arcuită.

— Ştiu că e puţin exagerat, dar ar trebui să rezolve problema, îi explic.

— Sau…

Arată spre Bökerul de la şoldul meu.

— Îmi dai voie? mă întreabă.

— Vrei să-mi foloseşti cuţitul?

— Am oarecare talent la încuietori.

Scot o exclamaţie dezaprobatoare.

— Minţi autorităţile, dai spargeri, deţii whisky de contrabandă. Şi eu care mă gândeam că eşti vreun soi de intelectual.

Îmi aruncă o privire de falsă ofensă.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Bunicul tău ştie? îl întreb, înmânându-i cuţitul.

— *Cheii* era cunoscut în tinereţe pentru nebuniile lui.

— Tah? îl întreb surprinsă.

— Nu te lăsa înşelată de un chip frumos.

Mă reazem de fişet, amuzată.

— Să ştii că acum, după ce-ai pomenit de asta, aş pune pariu că bunicul Tah a fost arătos la

vremea lui. Are încă o scânteie în privire.

El oftează exagerat.

— Mă refeream la mine. Eu sunt ăla cu chip frumos.

Stă aplecat, studiind încuietoarea, cu degetele lungi sprijinindu-se de fişet, astfel că îl văd numai din profil.

— Probabil că mutra te scapă din multe belele, comentez.

El strecoară vârful cuţitului între încuietoare şi fişet. Forţează puţin mecanismul.

— Adică?

— Păi, mă gândesc că cineva atât de chipeş ca tine…

Kai rânjeşte. Eu dau ochii peste cap.

— Las-o baltă! Dacă mai zic ceva, o să-ţi crească orgoliul în aşa hal, că n-o să mai reuşeşti să ieşi pe uşile alea duble.

Trage puternic de sertar şi-l deschide, pur şi simplu. Îmi dă înapoi cuţitul cu un gest pompos şi exagerat. Îl pun în teacă şi deschid sertarul până la capăt.

Înăuntru, descopăr un şir de cel puţin o sută de carcase subţiri din plastic, fiecare cu un disc rotund cam cât palma mea. Kai ia una la nimereală şi o răsuceşte în mâini.

— N-am mai văzut aşa ceva de nu mai ştiu când. Bine că fondurile tribale s-au terminat înainte să încarce toate informaţiile şi să le trimită cine ştie unde.

Ridic un disc în lumina slabă care pătrunde prin ferestre.

— Crezi că au un CD-player pe aici?

— Sunt sigur că e unul în bibliotecă. Trebuie doar să-l găsim.

— Dacă îmi indici unde să caut…

— Nu, lasă că mă duc eu, zice el, scărpinându-se absent în ureche. Dar vreau să le cataloghez mai întâi.

— Pe toate?

— O să încep cu astea, dar oricum s-ar putea să dureze o vreme.

— Bine. Te las să-ţi faci treaba. Eu mă duc să verific zona.

— În regulă, aprobă el.

E deja concentrat asupra discurilor, citind abia şoptit numele de pe etichete – Atcitty, Bahe, Begay, Bitsue – şi încercând să dea de cap colecţiei.

— Hei, îi zic, bătând cu degetele îndoite în tăblia laterală a fişetului. Dacă vezi ceva, ţipă.

El ridică privirea spre mine, parcă surprins să mă vadă încă acolo, vorbind cu el.

— Mags, n-o să păţesc nimic. Pe bune.

Îi arunc o ultimă privire. E încruntat de atâta concentrare, în timp ce degetele îi zboară deasupra discurilor, iar buzele i se mişcă în ritmul numelor navajo. Parte din mine vrea să stea aici şi să-l vadă muncind. Cealaltă parte abia aşteaptă să iasă din această cameră a morţii în care s-a transformat biblioteca şi să vadă ce dracu’ s-a întâmplat în Crownpoint. Îmi iau arma şi plec.

Ies din bibliotecă, clipind des, încercând să mă

adaptez la lumina puternică a cerului albastru de deşert, după ce-am stat în semiîntunericul dinăuntru. O briză uşoară mătură parcarea bibliotecii şi simt în nări miros de ozon. Şi, brusc, mirosul metalic şi dulceag începe să aibă o explicaţie. N-a încercat nimeni să dea foc bibliotecii sau, cel puţin, n-a fost un incendiu premeditat. A fost lovită de trăsnet.

Singura problemă e că n-a mai plouat în Dinétah de cel puţin şase luni. Ştiu că nu e imposibil să lovească trăsnetul din senin, stârnind incendii la întâmplare pe un teren atât de arid ca ăsta, dar există o explicaţie mult mai plauzibilă.

Neizgháńí.

Orice s-a întâmplat aici, de-au murit toţi oamenii ăştia, i-a atras atenţia. El a ieşit din viaţa mea de nouă luni, dar asta nu înseamnă că nu mai vânează monştri. Poate că doar o face fără mine.

Încerc să-mi controlez o răbufnire de panică. Nu sunt pregătită să-l înfrunt, poate că n-o să fiu niciodată, dar nu vreau nimic mai mult pe lumea asta decât să-l văd din nou. Îmi şterg mâinile transpirate de pantaloni şi-mi zic că totul va fi bine, chiar dacă ştiu că e o minciună.

Zorii ultimei zile pe care am petrecut-o împreună au fost plini de lumină şi reci. În ianuarie, pe Platoul Negru. Ne instalaserăm tabăra în umbra Dziłíjiinului, a Muntelui Negru însuşi, cu bine cunoscutul turn al minei de cărbune abandonate, la doar câteva mile spre nord, împungând cerul şi stricând peisajul.

Pentru Platoul Negru, vechea mină e un fel de

fantomă. Cândva, partea asta de rezervaţie dădea pe-afară de bunăstare, de slujbe, de rate şi de acţiuni. Dar, odată cu banii, au venit şi avocaţii corupţi, înţelegerile mascate, relocările forţate, apa murdară, cancerul.

Nimic din locul ăsta nu-mi oferă pace, îmi trezeşte instinctele de vânător de monştri, îmi menţine puterile de clan la suprafaţă, ca şi cum simpla prezenţă aici îmi pune viaţa în pericol. Un fior fără legătură cu temperaturile scăzute îmi trece pe şira spinării. Toată urâciunea asta, toată boala, suferinţa şi nefericirea. Toate coexistă în acest spaţiu, chiar dacă lumea a dispărut. Colorează încheieturile negre ale pământului, transformând peisajul în ceva şi mai întunecat, şi mai ucigător decât tot cărbunele neexploatat.

Neizghání simte şi el. E neliniştit, se tot învârte pe lângă focul pe care l-am făcut ca să mai alung din frigul iernii. Mocasinii lui bine lucraţi lasă urme mici pe crusta de gheaţă care acoperă pământul, un strat de argint care ar fi fost frumos dacă nu mi-ar fi îngheţat fundul. Mă ghemuiesc în faţa focului. Suntem treji de aproape o oră întreagă, el păşind încoace şi-ncolo şi holbându-se în direcţia mea. Eu, aşteptând ca el să vorbească.

Tăcerea lui nu e tocmai neobişnuită. Ni se întâmplă des să mergem zile în şir fără să ne vorbim. Dar, în mod normal, e o tăcere familiară, o pace pe care o savurăm amândoi şi care ne face să ne simţim în siguranţă. Însă, în dimineaţa asta, simt distanţa dintre noi. Bărbat, femeie. Nemuritor, fiinţă cu cinci degete. Erou de legendă şi, mă rog,

ce-oi mai fi şi eu. Nu ştiu dacă nu cumva mă învinovăţeşte şi pe mine, fiinţă umană, pentru ceea ce s-a întâmplat pe Platoul Negru sau dacă se gândeşte la ceva care n-are nicio legătură cu mine. Dar sunt singură aici, chiar şi cu el la câţiva paşi distanţă.

— Care-i planul? îl întreb, nu pentru prima dată.

Vocea îmi tremură puţin, dar nu din cauza frigului sau a angoasei provocate de ciudata lui reticenţă. Ci din cauza nerăbdării, a stării febrile dinaintea vânătorii.

Am întrebat de patru ori şi de tot atâtea ori m-a ignorat, însă, de data asta, se uită îndărăt spre mine, cu chipul întunecat.

— Locul ăsta e bolnav, zice el.

— Da, nici mie nu prea-mi place, îi răspund, înfăşurându-mă şi mai strâns în haină, cu mâinile deasupra focului. Dar tu eşti cel care a zis că trebuie să venim. Că au fost văzuţi monştri în apropierea minei.

— Oameni răi, mă corectează el, cu o expresie încordată.

„Oameni răi” e o denumire juridică, limbaj folosit încă din vremea tratatului care ne-a dat dreptul să vânăm monştri, umani sau de altă natură, fără ca autorităţile s-o ia razna dacă cineva dă ortul popii. Nu mi-e clar de ce mai contează un astfel de limbaj, de vreme ce Statele Unite nu mai există şi nici autorităţile federale nu mai respectă tratatul în vreun fel. Dar termenul a rămas. Mi se pare oarecum prosteşte să-ţi pese cum te adresezi

cuiva pe care urmează să-l omori.

— Totuşi, sunt încă oameni, tună el. Încă mai au cinci degete la o mână. Dacă le zici monştri, nu faci decât să-i reduci la asta.

— Nu înţeleg de ce contează cum le zicem. Ce-are a face, din moment ce noi tot trebuie să-i ucidem?

Din punctul meu de vedere, a nu le spune monştri înseamnă a despica firul în patru. În definitiv, sunt destui monştri printre oameni, la fel de vicioşi şi de cumpliţi ca orice din categoria supranaturalului.

El se întoarce spre mine cu tot trupul, umerii lui laţi blocându-mi vederea asupra turnului minei şi umplând spaţiul dintre noi.

— Cuvintele au importanţă, zice el. Numele pe care le dai lucrurilor le transformă atunci când le pronunţi. Trebuie să fii foarte atentă când vorbeşti.

Privirea pe care mi-o aruncă e întunecată şi studiată şi dintr-odată mă gândesc cu groază că poate am mers prea departe.

— N-ar fi trebuit să spun asta, mă scuz eu.

El mormăie ceva. Mă doare felul în care mi-a dat peste nas şi simt povara judecăţii lui. Ştiu că încearcă să mă înveţe să fiu un bun diné, dar mă gândesc că e o pierdere de timp. Ştim amândoi de ce mă ţine în preajma lui. Sunt un asasin, chiar dacă Neizghání încearcă permanent să mă transforme în ceva mai bun, dar, când are nevoie de mine, setea mea de sânge nu-l deranjează niciodată foarte tare. Poate că sunt un elev cumplit de prost, dar nu poate să nege că fac ce e de

făcut.

Într-un târziu, simte ceva în poziţia soarelui sau în adierea vântului. Ceva care îi arată că trebuie s-o luăm din loc. Torn rapid apă peste foc şi mă grăbesc să adun lucrurile.

— Lasă-le, îmi zice.

O schimbare în rutina noastră, dar mie mi-e egal. Şi sincer, cu cât ne cărăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Nu mă deranjează să las tabăra aşa cum e.

Alergăm pe teren deschis şi ajungem rapid la mine. Oamenii răi sunt acolo unde ne aşteptam să-i găsim. Şi, după paloarea pielii, ne dăm seama că sunt refugiaţi care au reuşit să treacă Zidul şi că sunt aici ca să fure tot ce le poate servi pentru scopurile lor malefice. O iau rapid înainte, gata să-i reamintesc lui Neizghání de ce mi-a salvat viaţa. Unul dintre ei ridică puşca, o aţinteşte asupra mea. Râd şi *k'aahanáanii* urcă în mine odată cu un strigăt de luptă care devine un soi de cântec funebru înălţat din coşul pieptului. Îi smulg arma din mâini şi o arunc învârtindu-se. El geme scurt şi încearcă să mă lovească cu pumnii. Pentru o astfel de greşeală, îi tai mâna cu Bökerul. Mă întorc şi-i sfâşii gâtul cu cuţitul, la fel de inexorabil ca apa care taie în stânca platoului. Sângele împunge aerul ca ploaia şi, acolo unde cade, cărbunele se înnegreşte şi mai tare.

Un altul vine spre mine, dă să mă pocnească în cap cu lopata. Mă feresc, mă poziţionez sub braţul lui, îi înfig cuţitul în stomac şi îl despic ca pe un pepene. Maţele îmi cad la picioare. Ar trebui să mă

îngrozească, dar eu nu mă pot abţine să nu rânjesc. Râd de-a dreptul.

Apoi vin toţi deodată, cu arme, urlând. Îi secer pe rând.

Când mă potolesc în sfârşit, veselă şi cu răsuflarea tăiată, sunt înconjurată de cadavre.

Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, ca să-mi trag răsuflarea. Trag de haina celui mai apropiat cadavru ca să-mi curăţ lama cuţitului de sânge.

— Vezi? îi zic lui Neizghání, cu vocea prea ascuţită, prea exaltată, dar mi-o dreg şi încerc să-mi reprim bucuria teribilă. Vezi? Nu contează cum le zici. Mor la fel.

El se ridică în picioare, se uită fix la mine. N-a intervenit deloc în luptă, sabia lui de foc încă e în teacă, pe spate, armura e nepătată. Braţele îi atârnă nefiresc pe lângă corp.

Ezit, nemaigăsindu-mi cuvintele sub privirea lui intensă. Pulsul mi se accelerează, nu e doar influenţa adrenalinei. Distanţa dintre noi se măreşte. Înghit în sec, dându-mi brusc seama că stau pe buza unei prăpastii pe care am fost mult prea proastă ca s-o văd.

— Răul e o boală, îmi spune el.

A doua zi de dimineaţă, nu l-am mai găsit. Am aşteptat în tabăra noastră, în umbra Muntelui Negru. O săptămână. Două. Fiindu-mi teamă că, dacă plec, n-o să mă mai poată găsi sau că, dacă abandonez tabăra, ceva rău o să se întâmple, ceva de care n-aş mai putea scăpa. Totuşi, sunt doar o fiinţă cu cinci degete şi trupul meu are nevoie de hrană. De apă. De căldură. Rezist o lună, dormind

pe pământul colţuros, mâncând ce-a mai rămas de pe urma Oamenilor Răi şi adunând în fiecare dimineaţă roua ca s-o beau, înainte să accept că nu se mai întoarce, că m-a lăsat aici. După încă o săptămână, ajung în Tse Bonito mai mult în patru labe, deshidratată, cu mocasinii roşi până la piele şi cu picioarele însângerate, rugându-mă de bunicul Tah să mă ajute. *Nu ştiu unde să mă duc în altă parte*, mormăi printre buzele crăpate şi el mă asigură că sunt bine-venită. Dar ruşinea, starea de confuzie sunt mai mult decât pot suporta. Ştiu că nu pot sta aici, cu vraciul, indiferent cât de bun e cu mine. Aşa că îmi găsesc o rulotă, o camionetă. Încerc să lucrez pentru trupa de mercenari locali, dar ei capturează în general oameni vii şi, odată ce-şi dau seama ce sunt eu, nu mai vor să aibă de-a face cu mine. Aşa că zac în rulota mea şi mă holbez la pereţi zi după zi. Lună după lună. Până când sunt căutată de cei din Lukachukai.

Şi acum sunt în Crownpoint, uitându-mă la urmele unui incendiu provocat de trăsnet şi nu aflu nimic. Decât că îmi doresc enorm să mă pot întoarce în trecut, să repar tot ce-am distrus cu Neizghání.

10

— Ai găsit ceva? îl întreb de cum intru în bibliotecă.

Kai s-a instalat la una dintre mesele lungi de lemn. Are în faţa şi în jurul lui mai bine de zece discuri, fiecare cu o etichetă albă, iar el ia notiţe pe

marginea unei foi rupte dintr-o revistă. Vocea stridentă a unei femei răzbate din boxele CD-playerului, vorbind în mare parte în navajo, amestecată cu câteva cuvinte în engleză. Mă las într-un scaun din apropiere şi mă aplec, ca să aud mai bine.

— Cunosc povestea asta, îi zic.

Kai ridică privirea de la notiţele lui. Şi eu sunt surprinsă. Dar povestea îmi e familiară, am mai auzit-o. O poveste despre Coiot şi despre Zeul Negru Haashch'éésh zhiní. Cândva, cei doi zei farsori erau cei mai buni prieteni şi în grija lor erau stelele de pe cer, pe care le puneau la locul lor. Haashch'éésh zhiní, Stăpânul Focului, avea un plan pentru felul în care trebuiau poziţionate. Era un plan bine pus la punct, metodic. Ordonat. Dar Coiotul s-a plictisit de planul lui şi a aruncat stelele pe cer la nimereală, zvârlindu-le impetuos dintr-o pătură.

Vocea femeii încetineşte exact când ajunge la partea în care Coiotul se întindea după pătura de stele. O luminiţă roşie a început să pâlpâie furioasă. Kai apasă pe butonul de oprire.

— Bateriile, zice el, clătinând din cap. Mă mir că am reuşit să scoatem şi atât din chestia asta. De câţi ani stă aici?

— Nu există niciun încărcător?

— Nu era nimic în cutie. Şi chiar dacă ar fi fost, de unde electricitate?

Îmi muşc interiorul obrazului, gândindu-mă.

— Ţie povestea asta îţi spune ceva?

— Ai prins partea aia cu focul?

— Haashch’ééshzhiní. El a dat foc fiinţelor cu cinci degete. A aprins stelele pe cer.

— E doar o idee, dar… începe Kai, apoi se opreşte, bate cu capătul creionului pe care îl ţine proptit de masă.

— Ai o idee? încerc eu să-l zoresc.

— Nu ştiu. E ceva ciudat la incendiul ăla. Poate că se leagă în vreun fel. Poate că nu. Dar aş vrea să ascult şi restul, conchide el, arătând spre discurile de pe masă. Să văd ce altceva mai apare.

Ezit, apoi trag adânc aer în piept, iar el mă priveşte, aşteptând.

— Rulota mea nu e departe de aici, îi spun. E chiar dincolo de trecătoare. Mai aproape decât casa lui Tah cu câteva ore. De ce nu mergem acolo? Probabil că am nişte baterii pe undeva şi, dacă nu am, ne putem întoarce în Tse Bonito dis-de-dimineaţă. Sigur cineva în târg vinde un încărcător care să se potrivească cu chestia asta.

El încuviinţează.

— Pare un plan bun, Mags.

— Îmi pare că am venit degeaba în Crownpoint.

— Nu e chiar degeaba. Am aflat ceva despre un obiect care poate aduce stelele la viaţă. Şi dacă poate da suflu stelelor, atunci ar putea avea legătură cu ce căutăm noi. Poate fi un indiciu. Tu ai găsit ceva?

— Nici pomeneală, îi răspund, nefiind pregătită încă să-i expun teoria mea despre Neizghání.

— N-ai aflat mai multe despre semnele de arsură?

O secundă, mă gândesc că trebuie să-şi fi dat seama că-i ascund ceva, dar chipul lui are o expresie de blândeţe senină, fără urmă de suspiciune.

— Nu.

— Ei, asta e, s-ar putea să mai aflăm câte ceva de pe CD-uri, zice el, băgându-le, împreună cu playerul, într-o traistă de pânză cu logoul colegiului tehnic brodat pe ea.

— Frumoasă traistă, comentez eu.

El o ridică şi se uită la ea cu atenţie.

— Am găsit o grămadă în spatele biroului cu cărţi de referinţă. Vrei şi tu una?

— O să zic pas, mersi.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să iau una pentru *cheii*.

— Sigur. Am fost în Crownpoint, am văzut mortăciuni peste tot, am aflat ceva despre un declanşator de incendii şi tot ce-am reuşit să aduc e rahatul ăsta de traistă.

El râde. Nimeni nu râde niciodată la glumele mele stupide şi reacţia lui mă face să roşesc, mulţumită. Se îndreaptă spre ieşire, punând pe umăr baierele traistei. Îl urmez şi-l văd cum aruncă o ultimă privire tristă spre biblioteca abandonată şi apoi împinge uşile duble.

Când să le deschidă, încremeneşte. Trage aer în piept, şocat, iar încheieturile degetelor i se albesc strângând clanţa.

— Ce e? îl întreb, brusc alarmată.

Trag puşca din teaca de pe spate şi vin lângă el, adăpostindu-mă la perete. El nu se mişcă şi eu

scot capul de după perete ca să văd ce se întâmplă, dar nu descopăr altceva decât rampa pentru cărucioare, parcarea goală şi camioneta mea.

— Kai?

Se întoarce spre mine, palid. Îmi şopteşte ceva, dar eu nu aud. Mă aplec spre el.

— Fantome, repetă Kai.

— Câte? îl întreb încordată.

— Zeci, îmi răspunde. Mai multe. Blochează drumul spre camionetă.

— Am înţeles, îi zic, reflectând.

Încerc să-mi aduc aminte cum mi-a spus Neizghání să lupt împotriva acestor *ch'íįdii*. Încerc să uit senzaţia de neputinţă pe care ţi-o dă boala spiritului. Pentru că, dacă mă gândesc la asta prea mult, încep să-mi pierd controlul. Să lupţi cu fiinţe în carne şi oase e una, dar să lupţi cu boala, cu ceva care te ucide pe dinăuntru, asta e ceva la care nu mă pricep deloc.

— Mai ai cartuşele pe care ţi le-am dat?

Kai dă încet drumul la uşă. Bagă mâna în buzunar şi scoate de acolo două cartuşe. Mâna îi tremură. Trage adânc aer în piept şi se calmează. Eu am două în puşcă şi încă patru în centura de la brâu. Dar opt cartuşe ar trebui să fie suficiente ca să ajungem la camionetă.

Scot cuţitul de aruncat, făcut din obsidian, din legătoarea mocasinilor. Iau cartuşele de la Kai. Bag vârful cuţitului în capul unui cartuş şi împing până cedează şi se desface.

— Întinde mâinile.

Kai le întinde şi-i torn în palmă amestecul de obsidian din proiectil. Polenul de porumb pluteşte o clipă, apoi i se aşază pe piele. Repet procesul cu celelalte cartuşe, până când o movilă destul de mare de obsidian şi polen se strânge în palmele lui. Iau eu jumătate din cantitate.

— Acum o să ne îndreptăm spre camionetă, îi explic. Eu nu pot să le văd, aşa că va trebui s-o iei tu înainte. Eu te urmez, încearcă să mergi cât mai drept. Dacă ai nevoie să-ţi faci loc sau vreuna se apropie prea tare, aruncă puţin amestec spre ea. Polenul ar trebui s-o oprească şi obsidianul, s-o rănească. S-o facă să dispară, dacă avem noroc.

— Şi dacă n-avem noroc? mă întreabă.

Vocea îmi e întretăiată şi-mi dau seama că deja m-am avântat prea tare, căci adrenalina a început să-mi curgă prin vene. Gata de luptă, chiar dacă e una pe care n-o pot vedea.

— Dacă ne apropiem prea mult, ne vom molipsi de boala înecului. Aşa că sugerez să avem noroc, şi asta repejor.

Kai clipeşte şi văd cum ochii lui căprui pălesc la margini, iar cercurile negre din jurul irisurilor capătă nuanţa mercurului. Simt pe şira spinării un fior care n-are nicio legătură cu *ch'íįdii*. Dar nu e timp de asta acum şi aici. Trebuie să ne cărăm. Kai e de partea mea, în fond.

— Eşti gata? îl întreb.

El dă din cap că da.

— O să mă asigur cât pot că nu te atinge nicio fantomă.

Deschid uşile şi-i dăm drumul.

Poate că nu-i văd pe *ch'íįdii*, dar îi simt în stomac, ca o tristeţe care pune stăpânire pe mine şi mă face să urlu, să bocesc pentru tot şi pentru toate câte am pierdut într-o viaţă de om. Pentru *nalí*. Pentru părinţii mei. Pentru Neizghání. Ba chiar şi pentru căluţul de pluş pe care îl aveam la vârsta de zece ani. Sentimentul a venit asupra mea cu furie şi repeziciune, ameninţând să mă copleşească. Mi s-a pus un nod de plâns în gât, dar îl înghit înainte să-mi scape de sub control. Kai geme, un sunet jos şi plin de tristeţe şi ştiu că şi el e lovit de propriile suferinţe şi pierderi. Mă scutur şi mă forţez să merg înainte.

Kai se îndreaptă spre camionetă cu paşi hotărâţi, răspândind polenul într-o mişcare circulară largă. Sunt atentă să-i calc exact pe urme, gata să arunc înăuntru amestecul. Când se opreşte brusc ca să arunce un pumn plin de obsidian în faţa lui, unde eu nu văd absolut nimic altceva decât spaţiu gol, scâncesc de-a dreptul. El se uită înapoi. Îi fac semn să continue. Mergem până ajungem la portiera din dreapta a camionetei.

Trag de uşă cu putere, pregătită să arunc înăuntru amestecul pregătit, dacă e nevoie.

— Nu e nimic în camionetă, nu-i aşa? îl întreb pe Kai.

Ştiu că nu e nimic, pentru că n-o mai simt, tristeţea paralizantă de acum câteva minute s-a evaporat, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Ridică din sprâncene, de parcă aş fi spus ceva haios.

— Totul e în regulă, mă asigură. S-au cărat, pur

şi simplu, după ce am anihilat-o pe prima.

— Nu strică să întreb, îi răspund defensiv, sărind peste scaunul din dreapta şi trecând la volan.

Kai urcă lângă mine şi dă jos de pe umăr traista, atent să nu-i scape din mână amestecul de polen cu obsidian. Eu bag mâna în buzunar şi scot un cartuş gol. El face mâna căuş şi toarnă în cartuş ce-a mai rămas din pulbere.

— Nu a fost prea rău. Ba a fost chiar distractiv, comentează el zâmbind în colţul gurii.

Mă cutremur. „Distractiv” e ultimul cuvânt pe care l-aş fi folosit pentru a descrie senzaţia de mai devreme. Pornesc motorul şi nici măcar nu mă deranjez să-i răspund.

— Până la urmă, sunt un partener destul de bun, nu? mă întreabă Kai.

Scot camioneta din parcare şi ieşim în şosea. Părăsim Crownpoint şi o luăm spre vest, spre munţi. Trecem pe lângă casele abandonate, pe lângă cadavrele întinse pe pământ, şi starea bună de spirit a lui Kai dispare în faţa realităţii sinistre create de *ch’íįdii*. Suntem în siguranţă în camionetă, însă un sentiment ca un dor profund, nepotolit, rămâne viu în noi. Deşi nechemat, chipul lui Neizgháńí mi-a răsărit în minte, aşa că pornesc radioul, în speranţa unei muzici care să-mi distragă atenţia. Dar singura melodie din tot Dinétah-ul pare a fi cea a lui Patsy Cline, şi ea are inima frântă din dragoste.

La jumătatea trecătorii Narbona, mă întorc

spre Kai.

— Care-i faza cu ochii tăi?

El clipeşte nedumerit, ca şi cum nu ar fi înţeles. Dar ştiu foarte bine că a înţeles. Aproape că-i văd rotiţele minţii învârtindu-i-se în căutarea unui răspuns.

— Ce vrei să spui? mă întreabă.

— Când mi-ai zis că îi vezi pe *ch'íįdii*, chiar înainte să ieşim din bibliotecă, ochii tăi au devenit argintii. Ca şi atunci când ne-am oprit din cauza coiotului.

— Nu prea pricep ce vrei să spui.

— Pe dracu', nu pricepi!

El se holbează teatral, întorcându-şi chipul frumos spre mine.

— Sunt convins că ochii mei sunt căprui.

Are dreptate. Ochii lui ridicol de atrăgători, dar perfect normali, de altfel, sunt acum iar căprui, cu strălucire auriu-roşietice. Îmi zâmbeşte plin de încredere.

— Probabil a fost doar o iluzie optică. Mags, cred că aş şti dacă ochii mei ar fi argintii.

E posibil. Fireşte că e posibil. Mai degrabă decât să cred că ochii lui Kai îşi schimbă culoarea, dar el e cel care îi vede pe *ch'íįdii* acolo unde eu nu pot. M-am gândit că ţine de ucenicia lui într-ale magiei, dar acum mă întreb dacă nu cumva e ceva mai mult de atât. Ceva ce ar trebui să ştiu.

— N-ar trebui să ţii secrete faţă de mine, Kai. Nu aşa funcţionează parteneriatele.

— Deci suntem parteneri, zice el, ridicând voios capul.

— Nu asta am vrut să zic…

Cerul după-amiezii e brăzdat dintr-odată de un trăsnet puternic, lăsându-mă cu fraza în aer. Ne uităm cum loveşte undeva spre vest. În direcţia în care mergem noi. La scurt timp, bubuie şi tunetul. Clipim amândoi, orbiţi o secundă de arsura de pe cer.

— Mamă, ce aproape a fost! exclamă Kai.

Aş zice că s-a manifestat undeva într-o rază de douăzeci de kilometri de noi. Nu mă pot abţine să nu mă uit prosteşte pe cer, sperând să găsesc măcar o urmă de nor care să-mi spună că ploaia e iminentă şi că fulgerul n-a fost decât un fenomen absolut natural. Dar, evident, nu e nimic de văzut, cu siguranţă nici ploaie, nici altceva. Inima îmi bubuie de frică, iar gândurile la ochii lui Kai devin o amintire îndepărtată.

— Fulgere pe un cer senin şi albastru, constată Kai. Ciudat.

— Mda, ciudat.

Deşi ştiu că numai ciudat nu e.

Fulgerele fără nicio urmă de nori nu înseamnă decât un singur lucru.

Musafiri.

11

— Intrăm? întreabă Kai.

— Hm?

Mă uit fix la rulotă, aşteptând ceva, poate un indiciu despre ce o să găsesc când intru. Am parcat în dreptul ei acum mai bine de zece minute, dar

încă stau la volan, nevoind să mă mişc.

— Întreb dacă intrăm. E locuinţa ta, nu?

— Mda, dar am un musafir.

El se întoarce să se uite spre parcarea goală.

— Cum îţi dai seama?

— Fulgerul. Şi ia ascultă. Auzi ceva?

— Nu aud nimic.

— Exact.

Îmi şterg palmele de pantaloni, încercând să mă adun.

— Am câini. Chiar trei. Corcituri de rezervaţie, care nu se tem de nimic. Iar acum nu-i văd pe nicăieri, dar mai ales nu-i aud.

Şi iată că se întâmplă. Perdeaua de la fereastră se mişcă uşor. Apoi un chip apare în geam, dar numai pentru o clipă, după care perdeaua cade la loc.

Oftez, simţind ceva între uşurare şi dezamăgire. Recunosc chipul. Parte din mine ar fi vrut ca Neizghání să fi fost cel dinăuntru. Cum s-ar fi desfăşurat o asemenea întâlnire, n-am nicio idee. Dar nu trebuie să-mi fac griji. La fereastră nu era chipul lui Neizghání.

— Vreau să mă aştepţi aici, îi zic lui Kai. Ia puşca din spate. Dacă nu ies în cinşpe minute, vino după mine cu arma. Nu-ţi face griji, nu-ţi cer să împuşti pe nimeni, dar încearcă să arăţi cât mai ameninţător posibil. Probabil că o să fie OK.

— Probabil?

— Mda. E posibil să fi venit doar ca să stăm de vorbă, dar nu vreau să fiu singură cu el mai mult de cinşpe minute.

Deopotrivă gânditor şi stresat, Kai se holbează la fereastra rulotei mele cu un singur dormitor. Musafirul meu nu s-a mai arătat la geam ca să-i vedem încă o dată faţa, dar simt că aerul în jurul nostru se îngroaşă deja, spaima e suficient de apăsătoare ca să mă ia cu tremurat.

— Chiar dacă nu-ţi face niciun rău, trebuie să dau buzna, fluturând o armă? şopteşte Kai, deşi suntem numai noi în camionetă.

Dau din cap că da şi-i răspund tot în şoaptă.

— Câteodată, trebuie să faci o primă impresie bună.

Îmi aruncă o privire plină de îndoială.

— Cu o armă? Cine dracu' e înăuntru?

Sunt convinsă că prima întrebare e retorică, dar la a doua răspund cum pot eu mai bine:

— Un vechi prieten şi duşman. Numele lui navajo e Ma'ii. Tu probabil îl cunoşti drept Coiotul.

Deschid portiera şi cobor. Deşertul a început în sfârşit să se răcorească odată cu lăsarea serii. Ozonul înmiresmează aerul, rămăşiţe ale fulgerului pe care oaspetele meu l-a folosit pe post de mijloc de transport. Senzaţia de lucru supranatural îmi ridică părul pe ceafă şi ceva animalic şi instinctiv îmi spune să nu intru în propria locuinţă. Ce mă aşteaptă acolo îmi vrea răul. Instinctul nu greşeşte. M-a salvat de multe ori la întâlnirile mele cu *bik'e'áyée'ii*. Dar, de data asta, nu-l ascult. Coiotul a venit să mă vadă şi eu vreau să ştiu de ce.

Îmi stăpânesc pornirea de a o rupe la fugă şi fac cei câţiva paşi care mă despart de scările de la uşa din faţă. Le urc dintr-un salt şi deschid uşa.

12

Când aveam paisprezece ani, înainte de Apa Mare, pe vremea când televizoarele încă funcţionau şi se mai înregistrau furtuni-record din Florida până în Maine din cauza topirii calotei glaciare polare, iar inundaţiile de-a lungul Coastei de Est făceau uraganul Sandy să treacă drept o ploaie uşoară de vară, Coiotul m-a vizitat prima dată. Mai întâi mi-a apărut în vis. Apoi a aşteptat încă un an, până mi-am pierdut nu doar familia şi căminul, ci şi sinele meu întreg, ca să se manifeste fizic. Totuşi, cel mai bine îmi amintesc acea primă dată când Coiotul-din-Vis m-a vizitat, înainte să mă fi trezit în coşmarul Apei Mari.

Purta un costum elegant scos direct din Vestul Sălbatic. Cămaşa albă avea guler înalt, scrobit şi era băgată în pantalonii cu dungi complet ridicole, roşu-aprins, măsliniu şi auriu. Peste cămaşă purta o vestă de catifea la două rânduri, roşu-închis ca vinul, şi o cravată lată aurie, de mătase, brodată delicat cu fir trandafiriu. Un ceas de aur atârna de un lanţ prins de buzunarul vestei, iar peste umeri îi cădea o haină de culoarea părului de cămilă, cu guler gros de blană sură. Când mergea, haina se înfoia în jurul lui, ca mantia vreunui rege fioros. Avea un baston gravat, cu mâner de aur şi m-a salutat zâmbind ironic şi înclinându-şi uşor jobenul. Era, în cele mai mici amănunte, personajul negativ, gentlemanul ticălos şi corupt, dintr-un vechi western de la Hollywood.

Cred că era foarte mândru de el, o creatură care putea să-şi schimbe forma la fel de uşor cum îşi leapădă oamenii hainele, să vină în vizită la o fetiţă din tribul navajo îmbrăcat în ţolul festiv al unui dandy alb de la frontieră. Evident că arăta splendid, dar alegerea lui avea o cruzime subtilă. Ştiam poveştile despre Pelerinaj, despre agenţii imobiliari dubli şi despre escroci. Nu din întâmplare alesese să-mi amintească de ei.

Am stat aşa, împreună, pe tărâmul ăla de vis, sorbind whisky din căni de porţelan. Lichidul chihlimbariu îmi aluneca plăcut pe gât cu o savoare vagă de caramel menită imaginaţiei unui copil, dar căldura pe care mi-o provoca în stomac şi sentimentul unei realităţi uşor confuze care mi se forma în creier erau destul de reale. El îşi întindea picioarele lungi în faţa unui foc care ardea cu vâlvătăi şi-mi spunea poveşti de groază.

Despre cum, în vremurile de demult, într-o lume dinainte să exist eu, păsările i-au ciugulit ochii până n-a mai rămas nimic din ei. Cum castorii i-au bătut trupul cu cozile lor late până n-a mai rămas decât o grămadă de piele tăbăcită peste oase sfărâmate şi organe distruse. Cum s-a simţit când toate degetele de la mâini şi de la picioare, acum strălucitoare în lumina focului şi cu aspect de gheare, i-au fost strivite unul câte unul, apoi i-au crescut la loc doar ca să fie din nou strivite.

Tremuram în pijamaua mea de bumbac, speriată cum numai cineva care doarme şi e incapabil să se trezească poate fi. Eram mult prea îngrozită ca să scot vreun cuvânt, iar picioarele

refuzau să mi se mişte. M-am străduit să nu-i ascult cuvintele, ba chiar mi-am şi acoperit urechile cu mâinile. El nu părea să observe sau, dacă observase, cu siguranţă nu-i păsa.

În cele din urmă, când soarele a mijit în depărtare, la linia orizontului, a părut să se plictisească de propriile poveşti.

— A venit vremea să plec, mi-a zis, verificându-şi ceasul de buzunar şi punându-şi jobenul pe cap.

S-a ridicat şi şi-a întins trupul slăbănog, căscând teatral.

— Mi-a făcut plăcere mica noastră discuţie, Magdalena. Ţie nu?

Aveam ochii cât cepele, îngrozită că o să mă lase acolo singură, în întuneric, dar la fel de îngrozită că s-ar putea să nu mai plece niciodată.

— Suntem prieteni, m-a asigurat el, onorându-mă cu un zâmbet abia perceptibil. Nu eşti de acord?

S-a uitat fix la mine, ochii lui cerându-mi cu insistenţă un răspuns. Am dat din cap că da, ceea ce-a părut să-l mulţumească. M-a bătut prieteneşte pe picior, ghearele lui zgâriindu-mi genunchiul până la sânge. A întors spre mine ochii lipsiţi de viaţă, sticloşi şi, cu un urlet care m-a făcut să-mi acopăr iar urechile, m-a părăsit cu un avertisment final. Sau poate a fost o ameninţare, încă nu ştiu.

— Pregăteşte-te, Magdalena. Vin monştrii.

Aceeaşi creatură, arătând, în mare parte, ca un om şi purtând acelaşi costum caraghios din Vestul Sălbatic, stă acum în fotoliul meu preferat din

camera de zi, sorbind ceai.

— Magdalena, draga mea, doar asta ai? Ceai?

— Bună, Ma'ii! îl salut.

E singura persoană sau, mă rog, non-persoană care mi se adresează cu numele ăsta. Dar n-are niciun sens să-l corectez.

— Da, *yá'át'ééh*, bună dimineaţa sau bună seara, mai degrabă. Acum ai putea să…?

Face un semn cu mâna spre cană şi apoi spre mine. Unghiile lungi şi argintii strălucesc ascuţite în lumina lunii.

Oftez. Mă reazem de perete.

— Am cafea şi zahăr în maşină.

Ma'ii se luminează la faţă şi scutură din umeri, făcând poalele hainei să se legene.

— Excelent! N-ai vreau tu să-mi faci o favoare? Şi, dacă tot te duci într-acolo, zi-i frumuşelului aceluia din vehiculul tău motorizat să vină înăuntru.

Mă strâmb, iritată. L-a văzut pe Kai. Evident că l-a văzut. Dar nu am nicio intenţie să-l aduc aici pe Kai înainte să ştiu ce pune la cale Coiotul.

Mă înapoiez la camionetă să iau cutia cu cafea şi zahărul. Kai mă priveşte prin geam cu ochii căscaţi de curiozitate. Clatin din cap şi-i zic pe muteşte „cinşpe minute". Mă uit pe furiş la soarele care apune. Nu sunt sigură că e o idee prea bună să-l las singur în întuneric, dar nici nu cred că e o idee grozavă să fie înăuntru cu farsorul ăla. Răul cunoscut sau răul necunoscut. Să sperăm că nu se va ajunge acolo. Ştiu cum să-l fac pe Coiot să vorbească.

Intru pe uşă şi trec prin camera de zi micuţă, pe lângă dormitorul la fel de mic, spre bucătăria cam de aceeaşi mărime. Coiotul nu s-a mişcat decât ca să-şi pună ceaşca de ceai pe măsuţa din dreptul cotului şi să-şi strângă degetele lungi pe mânerul bastonului. Bate nervos darabana în lemn cu unghiile lui groteşti, ca nişte gheare.

— De ce nu-ţi aduci prietenul înăuntru? mă întreabă peste umăr.

— Nu e prietenul meu, îi răspund din bucătărie. E doar un musafir care stă la mine peste noapte şi cu cât tu ai mai puţin de-a face cu el, cu atât mai bine.

— Ai putea măcar să ne faci cunoştinţă, aşa cum se cuvine. Ce e rău în asta?

— Până nu ştiu ce pui la cale, Ma'ii, nu fac nimic.

— Oh? După atâţia ani, Magdalena, încă nu ai încredere în mine?

Nu pare ofensat deloc. Dacă pare în vreun fel, atunci e amuzat.

Coiotul deja a fiert apă pentru ceai în singura mea oală bună, aşa că îmi e simplu acum să fac cafeaua. Arunc cafeaua măcinată în apa fierbinte şi o las să se infuzeze, înainte să torn câte o cană pentru fiecare. Ezit un moment, apoi pun o lingură bună de zahăr şi în cafeaua lui Ma'ii. După care mă duc în camera de zi.

Camera mea de zi e un spaţiu minuscul, de câţiva metri, în care am reuşit să bag doar o canapea mică şi deşelată şi două fotolii desperecheate, toate îngrămădite în jurul unei

mese de cafea improvizate, făcută din placaj şi acoperită cu o bucată de pânză albastră, subţire, cu model, care se chinuie să fie veselă, dar, trebuie să recunosc, nu-i prea iese. Măcar se asortează cu draperiile croite de mine şi atârnate la ferestre, singura mea încercare de a decora cât de cât, deşi sunt prinsă aici, în rulota asta, de luni întregi. Adevărul e că prefer să fiu pe drum, în loc să-mi petrec timpul acasă. Când sunt aici, plecarea lui Neizghání îmi pare şi mai reală. Mai bine să-mi petrec timpul în altă parte, ocupată cu altceva.

Mă aşez în faţa Coiotului, în celălalt fotoliu, cu spatele la intrare, perfect conştientă că, în curând, Kai va intra fix pe uşa aia, cu arma în mână, şi vreau să fiu pe aproape când o face.

Coiotul soarbe din cană şi zâmbeşte.

— Excelentă cafea, Magdalena. Sper că ai pregătit destulă să ajungă şi pentru o a doua cană.

— N-o să stai suficient pentru o a doua cană.

Se schimbă la faţă şi o clipă am senzaţia că văd o ureche lungă, de lup, dincolo de înfăţişarea umană.

— Ce nepoliticos!

— De ce eşti aici, Ma’ii?

— Spune-mi despre tânărul acela frumos pe care îl ascunzi în camionetă. Cine e? Noul tău iubit? întreabă el, mărindu-şi sugestiv ochii şi trecându-şi limba cu vene groase peste buzele subţiri.

— Nu.

— E prea tânăr pentru tine? întreabă el. Cu atât mai bine pentru un iubit, nu crezi? Tânăr şi dornic. După mine, tinerii compensează prin

entuziasm ce le lipseşte în materie de experienţă.

— Ma’ii.

Las cuvântul să sune cât mai dezaprobator.

— Am avut şi eu cândva o amantă tânără, continuă el, ignorându-mă. O fată de la Ferme, purta costum tradiţional. Mă făcea să mă gândesc mai degrabă la un peşte care se zvârcolea decât la o femeie, dar era admirabil de entuziastă.

Mă scarpin în cap. Nu sunt pregătită pentru poveştile Coiotului despre cuceririle lui amoroase.

— Nu, nu, băieţii de vârsta ta nu sunt pe gustul tău. Gustul tău… ştiu eu care este. Luptători musculoşi şi masivi. Nemuritori. Da, asta ar fi pe placul tău.

Accentuează ultimele cuvinte. Ochii lui vicleni mă urmăresc, aşteptându-mi reacţia. Îl privesc impasibilă, cu buzele strânse.

— Naayéé’ Neizghání, zice el, uitându-se fix la mine. Ucigaşul de Monştri! Ce specimen! Făcut cu adevărat din raze pure de lumină şi de o rară frumuseţe. Să-l ai drept iubit, da, asta într-adevăr l-ar face pe prietenul tău frumuşel să pălească prin comparaţie.

— Eu şi Neizghání n-am fost amanţi.

— Niciodată? În toţi anii aceia, nici măcar o dată? Un sărut? O atingere întâmplătoare? O noapte rece de vânătoare, sub aceeaşi pătură? Oh, Magdalena! E urât din partea ta să mă minţi, dar şi mai urât e să te minţi pe tine însăţi.

— Ştiu ce încerci să faci.

— Iar tu… Atât de chinuită, atât de singură, după toată tărăşenia aia neplăcută care a omorât-o

pe bunică-ta şi te-a lăsat, ei, bine, de-a dreptul… distrusă pe dinăuntru, n-ai zice aşa?

— Ma’ii, potoleşte-te.

Vorbesc pe un ton destul de scăzut şi domol, dar nu reuşesc să-mi ascund tremurul din voce.

— E cât se poate de firesc ca tu să te îndrăgosteşti de salvatorul tău, iar el să-ţi devină mentor. E firesc ca el să găsească ceva valoros în tine, acolo unde alţii n-au văzut decât o fetiţă chinuită, cu sufletul zdrobit, zice el, aplecându-se, cu ochii aţintiţi asupra mea. Dacă într-adevăr n-aţi fost amanţi, atunci dorinţa trebuie să te fi înnebunit. Câte nopţi ai stat în pat, atingându-te timidă, gândindu-te la el? Zăpăcită de umezeala de sub degetele tale, de încordarea…

— Ajunge!

Ameninţarea din vocea mea e deja palpabilă. Poate să mă împingă până într-acolo încât să-mi pierd controlul şi nu mai are mult. Nu mai are mult deloc.

Se holbează la mine o clipă, cântărindu-mi furia, apoi se lasă pe spate.

— Pe bune, Magdalena, zice el şi-şi scutură o scamă imaginară de pe vesta de catifea, apoi continuă pe un ton lejer, de conversaţie. Chiar te aşteptai ca tot timpul petrecut împreună să ducă la o relaţie de durată? La dragoste? Căsnicie, poate? Copilaşi viitori vânători de monştri?

Obrajii mi se aprind sub privirea lui scrutătoare şi nemiloasă. Ştiu că nu face decât să-mi caute punctul slab, sperând să mă vadă cedând nervos. E în natura unui coiot să fie crud şi încerc să n-o iau

personal. Dar îmi îngreunează mult strădania de a nu-i sfărâma mutra cu pumnul.

Mă forţez să respir, să mă relaxez. Să-mi aduc aminte că nu contează. Coiotul poate să sape cât vrea el. Singurul lucru care a fost între mine şi Neizgháni acum nu mai există deloc.

Dar răbdarea mea de a suporta cruzimea indiferentă a lui Ma'ii a ajuns la final.

— Ce vrei, Ma'ii? îl întreb, pe ton neutru. Ce vrei? Ce vrei? Ce vrei?

El se dă pe spate, jignit. Să ceri de patru ori îl forţează pe farsor să răspundă.

— Ce nepoliticos! Chiar era necesar? Avem lucruri să ne spunem.

— Nu, despre Neizgháni nu avem.

Îmi aruncă o privire urâtă.

Aştept.

Încearcă să tacă, dar fălcile i se mişcă, protestând la somaţia mea, până când cedează.

— O expediţie de recuperare, latră el furios. Am nevoie să-mi aduci ceva ce-mi aparţine. Tu recuperezi chestii, nu-i aşa? scuipă el. Fete moarte? Capete tăiate?

Fiori reci îmi coboară pe şira spinării.

— De unde ai ştiut că…?

— Eu ştiu tot. Eu sunt Coiotul. O să faci chestia asta pentru mine? Da?

— Nu mi-ai zis ce anume trebuie să recuperez.

— Poate că e o greşeală să-ţi cer ţie asta. N-ai să înţelegi. Eşti muritoare.

Apoi, ca şi cum ar fi o ruşine, scoate un fel de ţâţâit.

— Nu e de mirare că Neizghání a plecat, adaugă.

— Ce e? mă răstesc la el, iritată de toată fanfaronada.

Şi sătulă şi iritată de toată ziua asta, cap-coadă. De Lukachukai, de Longarm, de toţi morţii din Crownpoint, de discuţia neîncetată despre Neizghání. Ceva în mine se rupe şi încep să urlu:

— Ce este, ce este, ce…

— Magdalena! strigă Coiotul, sărind din fotoliu.

Mă cutremur la răbufnirea de furie care îmi străbate întregul trup. Pentru o clipă, masca gentlemanului din Vestul Sălbatic cade şi văd, ca prin vis, dincolo de ea, forma lui adevărată. Un bot miţos, maroniu şi sur, ochi galbeni lipsiţi de strălucire, o gură plină de dinţi meniţi să sfâşie cadavre. Umple încăperea, înfricoşător şi nefiresc, iar eu mă întorc în timp, la focul ăla, sunt copila de cinşpe ani care stă faţă în faţă cu *Bik'e'áyéeii* pentru prima dată.

Dar, la fel de repede, îşi revine şi se retrage iar în formă umană, controlând şi menţinând iluzia. Cu o mândrie absolut înfricoşătoare, se reaşază în fotoliul meu.

Împinge cu cizma o geantă de pe podea spre mine. E un soi de geantă de pânză, de pe vremuri, cu mâner de alamă, cu tot ce-i trebuie, dar spatele e făcut dintr-un material întunecat şi afumat care pare să-şi schimbe nuanţa odată cu umbrele ce se adună în încăpere. N-am observat-o până acum şi e posibil să nici nu fi fost aici. Aprind lampa de lângă mine şi deschid geanta.

— Ce-s astea?

Scot din ea cinci inele cu pene, fiecare mari cam de treizeci de centimetri. Nu sunt nici grele, nici foarte uşoare, dar perfecte pentru mâna mea. Sunt acoperite cu pene zburlite, ca şi cum fiecare inel ar fi fost rostogolit prin pene de pui şi apoi trecut prin vopsea – neagră, albastră, galbenă, albă. Ultimul e o spirală densă de pene de toate culorile, presărate din loc în loc cu fărâme strălucitoare de mică. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Frumoase şi sacre şi cu siguranţă încărcate de putere.

— Sunt *naayéé' ats'os*, zice Ma'ii. Te vor ajuta în misiunea ta.

Mă chinui să-mi amintesc poveşti şi legende care să pomenească de inele şi nu-mi vine nimic în cap. Dar culorile inelelor îmi oferă un indiciu cât se poate de important.

— Sunt cercuri direcţionale, nu-i aşa? Estul e albul, sudul e albastrul, vestul e galbenul şi nordul e negrul. Iar ăsta… adaug, răsucindu-l pe cel multicolor în mână. Toate culorile, toate direcţiile. De unde le ai?

— Nu contează de unde provin.

Îmi dau seama când cineva evită să răspundă la o întrebare.

— Nu vrei să-mi spui?

— Originea lor e întru totul irelevantă. Pe tine ar trebui să te preocupe ce fac, nu de unde provin.

— Bine, atunci, ce fac?

— Cunoşti povestea Primului Bărbat şi a Primei Femei?

— Vag.

— Văd că Neizghání ţi-a neglijat educaţia la fel cum ţi-a neglijat şi patul, zice el, apoi ridică o mână ca să-mi oprească protestul. O să-ţi spun o poveste, Magdalena, dacă ai răbdare să mă asculţi.

Se opreşte, cu mâna încă ridicată. Aşteaptă până îi fac semn din cap să continue.

— Se zice că, acum multă vreme, Primul Bărbat şi Prima Femeie au fost făcuţi din ştiuleţi. Primul Bărbat, din porumb alb şi Prima Femeie, din porumb galben. Erau îmbrăcaţi în piei de căprioară şi apoi Níłch'i a suflat asupra lor, dându-le viaţă. Suflarea lui Níłch'i i-a făcut oameni, aşa cum te face şi pe tine om.

— Nu înţeleg…

— Níłch'i este vântul sacru. Cel care dă viaţă. Ce vreau de la tine e să te duci în Canionul de Chelly şi să te foloseşti de inele ca să-mi aduci suflarea lui Níłch'i.

— Oh! exclam şi fac o pauză. Numai *atât*?

— Da, zâmbeşte el, acceptându-mi sarcasmul cu indulgenţă. O solicitare rezonabilă pentru cineva cu talentele tale.

Aproape mă umflă râsul, mai degrabă amuzată decât iritată de argumentul lui.

— Níłch'i e un zeu, Ma'ii. Nu pot să capturez un zeu. Eu nu sunt decât…

— O ucigaşă de monştri? comentează el, plescăind. Nu-ţi cer să-l capturezi. Vreau doar răsuflarea lui, subliniază Coiotul, apoi îşi împreunează mâinile. Haide, Magdalena, unde ţi-e simţul aventurii? Setea ta de noi provocări?

— Să presupunem pentru o clipă că zic da. Cu ce mă plăteşti?

— Ah!

Îmi zâmbeşte, buzele subţiri curbându-se la capete, dar ochii îi sunt reci.

— Ce-ţi doreşte inimioara, Magdalena? Ce vrei cel mai mult pe lumea asta?

Priveşte pe fereastră, apoi înapoi la mine.

— Aş putea să-l fac pe frumosul din vehiculul tău motorizat să se îndrăgostească nebuneşte de tine.

— Nu.

Se loveşte teatral în bărbie.

— Păcat! În cazul ăsta, să ne gândim… Ai vrea să-l vezi iar pe Neizghání. Aş putea face să se întâmple.

Inima îmi bate ceva mai repede, dar nu am încredere deloc în farsorul ăsta când vine vorba de Neizghání.

— Nu, îi răspund, dar cuvântul meu de refuz abia dacă îmi iese din gură şi Ma’ii îşi dă seama de ezitarea mea.

Ridică din umeri.

— Foarte bine. Atunci nu ne mai rămâne decât fata.

Mă trag înapoi, surprinsă. Se referă la Atty?

— Ce e cu fata?

El se apleacă spre mine, cu vocea doar o şoaptă.

— Un aşa monstru…

Stomacul mi se strânge şi simt un nod în gât. Se referă la mine? Dar cum poate să ştie ce mi-a

zis Neizgháni pe Platoul Negru? Ce mi-am zis singură pe muntele ăla, în Lukachukai? S-o aud din gura lui îmi dă fiori reci pe şira spinării.

Se ridică din fotoliu şi vine spre mine până când faţa lui ajunge la doar câţiva centimetri de a mea.

— Tristul adevăr, pe care nu vrei să-l recunoşti, Magdalena, e că cei pe care îi credem eroii noştri sunt, în fapt, cei mai mari monştri din lume.

Pumnul mi se învârte înainte să înţeleg că m-am pus în mişcare. Dar nu reuşesc decât să pocnesc în gol, căci în locul în care, cu o fracţiune de secundă înainte, stătea Ma'ii, acum e doar aer. El se află iar în fotoliu, dar eu sunt deja în picioare şi la jumătatea distanţei dintre mine şi el, peste măsuţa de cafea, când uşa se deschide. O ignor şi mă arunc asupra Coiotului, cu mâinile întinse, gata să-l strâng de gât. Dar nu mai e acolo şi mă izbesc puternic cu umărul de fotoliu, care se răstoarnă pe spate, cu mine cu tot. Ajung grămadă pe podea, un pachet de nervi. Încerc să mă ridic în genunchi, dar picioarele mi s-au încurcat în nenorocita de faţă de masă şi pic direct în fund. Mă lovesc cu blestematul de umăr de marginea mesei. Toată vlaga mi se scurge şi încep să urlu: „Ma'ii!"

Nu primesc drept răspuns decât un fel de chicotit canin, apoi aud vocea lui Kai:

— Deranjez?

13

Kai stă în uşă, cu un zâmbet seducător pe faţă,

cravata dreaptă la gât şi mâinile goale. Nici pomeneală de armă. Probabil că e mai sănătos că nu a adus-o, aş fi fost teribil de tentată s-o folosesc.

Zâmbetul i se şterge uşor de pe buze când vede scena din faţa lui. Eu, pe podea, încercând să mă eliberez din fotoliu, cu o sumedenie de înjurături. Coiotul, rezemat de cadrul uşii care dă în hol, cu un zâmbet exagerat care-i pune în evidenţă dinţii de prădător.

— E totul în regulă? mă întreabă Kai.

— Evident că nu, îi răspund.

Mă ridic şi îndrept fotoliul, mă scutur pe pantaloni şi încerc să-mi recapăt o parte din demnitatea pierdută. El dă din cap înţelegător.

— Să mă întorc în camionetă? Vă las singurei?

— Sub nicio formă! sare Ma'ii vesel. Eu şi Magdalena discutam despre o misiune nemaipomenită în care va porni mâine, iar gândul în sine a adus-o pe culmile neliniştii. E clar că are nevoie de ceva timp ca să cântărească o asemenea sarcină grea, adaugă el şi mă priveşte peste umăr.

Îi arăt degetul mijlociu. De la ambele mâini. El se întoarce spre Kai.

— Între timp, ar trebui să ne cunoaştem, tinere Kai Arviso.

Ma'ii se uită la mine.

— Magdalena, în demonstraţia ta febrilă de violenţă, ne-ai vărsat cafeaua.

Are o mină de-a dreptul jalnică.

Mă uit la cafeaua care îmbibă covorul meu

maro, ieftin, adăugându-se celorlalte pete care probabil sunt acolo de decenii. Îmi pare rău de cafea, dar nu-mi pare rău că am încercat să-l strâng de gât pe farsorul ăsta. Ştie că nu trebuie să mă provoace aşa.

Ridic mâinile.

— Bine, fie, dar tu – arăt cu degetul spre Ma'ii – ai grijă, că data viitoare îţi trimit un glonţ direct în cap.

Kai scoate un sunet de parcă s-ar îneca, dar Ma'ii se mulţumeşte să încline capul, recunoscând că a dus lucrurile prea departe. Că am limitele mele. Şi că, odată ce le-am atins, instinctele mele preiau controlul. Aproape că-i aud şoapta în ureche. Monstru. Mă înfior şi-mi frec umărul.

— Pot să te ajut să faci curat, se oferă Kai.

— Nu, stai jos, îi zic şi-i arăt fotoliul gol. Ma'ii îmi e dator cu nişte explicaţii după rahaturile pe care le-a înşirat mai înainte. Vreau să le auzi şi tu.

Adun cănile de pe jos. Frec cu talpa pata de pe covor. Mă izbesc de Ma'ii în drum spre bucătărie. De data asta, stă pe loc, ferm la atingere. Lovitura puternică de umăr care îl face să se dea un pas înapoi, nedumerit, mă bucură mai mult decât ar trebui.

Vocea lui Kai mă urmăreşte în bucătărie.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună cafeaua. Poate ar trebui să iei o pauză de la cafeină.

Sunt în bucătărie, pun câteva linguri de cafea în ibric şi-i ascult pe Ma'ii şi pe Kai vorbind.

— De unde ştii cum mă cheamă?

Urmează o pauză scurtă, după care Ma'ii îi

răspunde:

— Un coiot ştie totul.

— Ah, da, aşa e. Mags ţi-a zis Coiotul. Tu eşti *acel* Coiot?

— Tu poţi să-mi spui Ma'ii. Dar tu îi zici Magdalenei… Mags?

— Femeilor le plac alinturile.

— Într-adevăr.

Zâmbesc fără să vreau, în timp ce pregătesc trei căni de cafea. Zahăr pentru Ma'ii. Îmi aduc aminte că lui Kai îi place laptele şi caut în frigiderul micuţ să văd dacă am aşa ceva. Găsesc puţin lapte de oaie. E de vreo câteva săptămâni, dar miroase bine. Îl torn în cafeaua lui. Iau toate trei cănile şi pun pe masă cana lui Kai şi pe a lui Ma'ii. Kai s-a aşezat pe locul lăsat liber de mine, stă relaxat în fotoliu. Cu braţele atârnând în lături, cu picioarele depărtate. Nu pare deloc tulburat de întâmplările ciudate ale serii. Coiotul e iar la locul lui. Ia cafeaua şi-mi aruncă o privire şireată. O ignor, îi ocolesc picioarele subţiri şi mă trântesc pe canapea. Sorb din cafea. S-a cam răcit, dar încă e bună.

— Magdalena îmi spune că eşti viitorul ei amant, rosteşte brusc Coiotul.

Kai râde ascuţit, ca un lătrat, iar eu scuip cafeaua călduţă pe pantaloni.

— Poftim? mă răstesc, cu obrajii în flăcări. N-am spus aşa ceva. *Nu* am spus aşa ceva!

Coiotul întinde palma cu degete lungi parcă dezvinovăţindu-se, dar fără prea mare convingere.

— Bine, poate nu chiar cu atâtea cuvinte.

Kai rânjeşte.

— Eu şi Maggie ne-am cunoscut azi, aşa că n-aş vrea să fac presupuneri. În plus, sunt sigur că o femeie frumoasă ca ea are de unde alege.

Ochii mi se aţintesc asupra lui Kai, să văd unde e poanta. Nu arăt eu rău, dar nimeni nu m-a acuzat vreodată c-aş fi vreo frumuseţe şi ştiu al dracului de bine că nu sunt la fel de frumoasă ca el. Dar pe faţa lui nu văd altceva decât sinceritate.

Coiotul dă din cap atotştiutor, cu ochii la mine.

— Tot încerc să-i spun că sunt mulţi amanţi pe lumea asta, la fel de mulţi ca stelele pe cer.

— Ce încerci tu? mă răstesc dispreţuitoare la el. Oh, deci acu' tu eşti ăla care încearcă să mă ajute pe mine? Chestia pe care ai zis-o mai înainte trebuia, chipurile, să mă ajute?

Ma'ii mă priveşte fără expresie.

— Ştiu că nu mă crezi, dar eu întotdeauna încerc să te ajut, Magdalena.

— Tu încerci întotdeauna să te ajuţi pe tine.

— Adică ce, nu le pot face pe amândouă odată?

— Nu, nu poţi să le faci pe amândouă odată.

— Maggie mi-a zis că sunteţi prieteni vechi, ne întrerupe Kai cu dibăcie. Cum v-aţi cunoscut?

Nu, am zis că suntem prieteni şi duşmani vechi şi e mult spus şi aşa. Ba chiar mult prea mult, după tâmpeniile pe care le-a îndrugat în seara asta. Însă Ma'ii ridică vesel capul şi zâmbeşte larg, extrem de mulţumit de sine.

— Da, suntem prieteni vechi, confirmă el binedispus. Am cunoscut-o pe Magdalena pe când era doar o copilă, înainte de sfârşitul celei de-A

Cincea Lumi, pe vremea când cei ca mine încă trăiau în visele fiinţelor cu cinci degete.

— „Fiinţe cu cinci degete”? Adică noi. Oamenii.

Ma’ii zâmbeşte îngăduitor.

— Diné, da.

— Şi când vorbeşti de sfârşitul celei de-A Cincea Lumi, te referi la Apa Mare? întreabă Kai.

— Exact, răspunde Ma’ii şi se trage mai aproape, asumându-şi rolul de povestitor.

Şi, uite aşa, Kai l-a făcut să vorbească. Fără să mă cicălească sau să se ia de mine, Ma’ii ne împărtăşeşte pur şi simplu din vasta lui cunoaştere a lumii Dinétah. Sunt impresionată fără să vreau.

— Am trăit multe vieţi, în multe lumi, zice Ma’ii, chiar dinainte ca Femeia Schimbătoare să fi făcut fiinţele cu cinci degete şi, în toate aceste lumi, sfârşitul a venit cu un potop. De fiecare dată, apele s-au ridicat atât de înalte, că în mintea noastră vârfurile valurilor se asemuiau cu crestele înzăpezite ale munţilor. Ultimul potop, cel pe care voi îl numiţi Apa Mare, a adus cu el sfârşitul Lumii a Cincea. Le-a deschis celor ca mine calea să se reîntoarcă în această lume.

Vocea lui are deja o nuanţă de dramatism, aproape ca o melodie. E clar că îi place, că se bucură să-l vadă pe Kai ascultându-l cu atenţie. Dar observ că nu pomeneşte de rolul pe care l-a avut el însuşi în primele potopuri şi mă întreb ce rol a avut, dacă a avut vreunul, în declanşarea ultimului.

— În lumea de deasupra pământului? întreabă Kai.

— Dinétah.

— Şi înainte de asta, trăiai în vise?

— Da, în vise şi în viziuni, recunoaşte Ma’ii. În legende şi în cântece.

— Şi acum?

— Şi acum, odată cu creşterea puterii Dinétah şi cu apariţia celei de-A Şasea Lumi, suntem la fel ca înainte.

— Când zici „suntem”, la cine te referi?

— La noi. *Diyin dine’é* sau, cum le ziceţi voi, Divinii. Şi la cei dintre noi care suntem *bik’e’áyéeii*.

— Deci tu nu eşti unul dintre *diyin dine’é*?

Îşi înclină capul într-o parte, ca un câine care încearcă să-l înţeleagă pe omul prost.

— Eu sunt Coiotul.

— Desigur, rosteşte Kai relaxat, fără să se streseze vreo clipă. Şi mai sunt şi alţii ca tine?

— Mai sunt şi alţii – Bursucul, Linxul, Lupul –, dar nu e niciunul exact ca mine.

Îşi aranjează puţin părul şi apoi cravata.

— Şi cu monştrii cum rămâne? îl întreb eu.

El tace o clipă, se gândeşte, apoi continuă:

— Unii, e adevărat, au fost alungaţi acum multă vreme şi nu s-au mai întors. Dar alţii au fost cruţaţi de Ucigaşul de Monştri şi sunt încă în viaţă. Foame, sărăcie, bătrâneţe. Toate astea au fost cândva numite monştri. Dar l-am avut şi pe marele Yeiisoh, cioturosul dragon de apă, al cărui schelet zace nu departe de aici, peste crestele munţilor. Apoi sunt monştrii creaţi de voi înşivă. *Yee naaldlǫǫshii*, vrăjitoarele care îşi vând umanitatea în schimbul puterii, apoi *ch’íįdii*, spiritele încărcate

cu întreaga răutate a bărbaţilor şi a femeilor în momentul morţii lor. Şi cei pe care Magdalena îi vânează cu plăcere. Cei care devorează fete tinere.

Ochii îi alunecă în direcţia mea.

Mă ademeneşte, dar mă face să mă gândesc la altceva.

— Ce zici de *tsé naayéé*?

— Vai, dar n-am ştiinţă de acest monstru.

Îşi fereşte privirea şi se uită la perete.

— O creatură făcută de om, poate chiar prin magie? Arată ca o fiinţă umană, dar se hrăneşte cu carne de om. Sau, cel puţin, ne sfâşie gâturile. Şi nu poate articula cuvinte. Am omorât unul ieri, în munţi. E chestia care a luat fetiţ…

Mă opresc. Nu vreau să ştie Kai detalii despre Atty, nu încă. Îmi acopăr ezitarea cu un căscat fals, care până la urmă devine adevărat.

Ma’ii mă priveşte un moment, gândindu-se clar la ceva anume, înainte să spună:

— Multe luni au trecut de când n-am mai avut o asemenea conversaţie plăcută. Poveşti şi o cină cu prieteni. Exact de ce avea nevoie singuraticul Coiot.

Îmi zâmbeşte încurajator şi, sincer, nu e neplăcut. Chipul pe care îl poartă e potrivit mai mult pentru rânjete batjocoritoare şi dispreţ arogant. E ridicol cum încearcă acum să-şi transforme faţa în ceva care să treacă drept atitudine binevoitoare şi prietenească. Cu toate acestea, nu se preface. Apoi îmi dau seama ce-a zis de fapt.

— N-am afirmat nicio clipă că o să-ţi gătesc.

Ca la semnal, stomacul lui Kai începe să chiorăie, suficient de tare încât să ne întoarcem amândoi spre el.

— Trădătorule, mormăi eu înfundat.

Ei, până la urmă, poate că nu e chiar aşa de rău că se află aici. Coiotul pare dornic să stea de vorbă cu Kai, poate o să descoperim niscaiva informaţii în toate poveştile astea ale lui, ceva care să ne ajute să aflăm mai multe despre *tsé naayéé'*.

— Fie, îi zic, ridicându-mă din fotoliu. O să vă hrănesc pe amândoi. Cina şi da, încă o cafea. Şi apoi pleci, Ma'ii. Nu pot să suport chiar aşa multă prietenie deodată din partea ta.

El duce o gheară la frunte.

— Mersi, Mags, zice Kai.

Îmi oferă unul dintre acele zâmbete care îi luminează toată faţa. Clatin din cap. Kai are şarm, nu pot să neg asta. Şi faptul că l-a fermecat pe Ma'ii e de-a dreptul extraordinar. Însă faptul că ei doi se înţeleg de minune nu înseamnă neapărat un lucru bun. Ba s-ar putea să fie un dezastru care abia aşteaptă să se întâmple.

— Minunat! rostesc cu seninătate. Voi doi staţi de vorbă. Eu o să fiu în bucătărie.

14

Vocile lor îmi ţin companie cât trebăluiesc. Conversaţia lor are ceva din dulceaţa unei melodii şi sunetul curge viu prin rulota mea, umplând spaţiul. Ascult doar pe jumătate şi mă concentrez nu asupra a ceea ce se spune, ci asupra ritmului

vorbirii înseşi.

Mă uit în jur, prin bucătărie. Am trăit de una singură atât de mult timp, că-mi ia câteva minute să mă gândesc cam ce-aş putea face de mâncare. De obicei mănânc în picioare, deasupra chiuvetei, iar mâncare mea e ieftină şi convenabilă. Carne uscată. O mână de nuci şi alune. Chestii care vin în cutii şi pe care pot să le deschid cu un cuţit de buzunar şi să le încălzesc într-o oală. Tot rămăşiţele unei vieţi cu Neizghání, deşi de aproape un an nu mai sunt în preajma lui. Dar acum trebuie să ştiu, nu, *vreau* să ştiu cum să prepar o cină.

Nu sunt cine ştie ce bucătar. De fapt, lipsa calităţilor mele de gospodină o scandaliza pe *nalí* când eram mică. Dar până şi eu sunt în stare să încălzesc nişte fasole dintr-o cutie şi să fac pâine prăjită. Găsesc o cutie de ardei tăiaţi şi-i arunc şi pe ei în tigaie, cu fasolea. Apoi iau untură pe care o pun într-o tigaie încinsă, la topit. Desfac şervetul în care ţin bucata moale de aluat. L-am pregătit înainte să primesc mesajul din Lukachukai, aşa că încă e bun. Îmi bag mâinile în făină şi încep să frământ trei bucăţi de aluat pe care le bat în formă de turte, sunetul palmelor când lovesc aluatul aducându-mi aminte de bucătăria bunicii mele şi de ritualul ei zilnic de făcut pâine.

Ah, *nalí* a mea. Ea m-a crescut, am fost doar noi două într-o rulotă cam ca asta în care stau acum, instalată deasupra Fortului Defiance, pe o culme izolată, cu pini. A fost o femeie bună, nu deosebit de caldă şi de iubitoare, dar avea grijă să nu-mi lipsească mâncarea şi îmbrăcămintea şi mă

ducea la şcoală în fiecare zi. Bunica n-a meritat ce i s-a întâmplat, ce ni s-a întâmplat tuturor, în noaptea aceea de iarnă, cu mulţi ani în urmă.

Nu pot să spun de ce amintirea mi-a revenit cu asemenea forţă. Mă pricep s-o ţin ferecată. Poate de vină e Tah, care a pomenit de copilăria mea cu atâta nonşalanţă, sau poate Coiotul, care a zgândărit toate acele întâmplări urâte, ori poate adevărul e că, de fiecare dată când reuşesc să mă simt cât de cât bine în pielea mea şi las garda jos, amintirea e acolo, aşteptându-mă la cotitură, şi aşa o să fie întotdeauna.

Sângele.

Îmi aduc aminte că a fost atât de mult sânge.

Râuri de sânge, lacuri de roşu-aprins îmbibând covorul în jurul trupului frânt al bunicii. E îmbrăcată în halatul ei de baie, un chilipir de la Walmart, moale şi pufos, cu albastru şi alb, pe care mă tot chinui s-o conving să-l arunce. Ea insistă că e numai bun pentru o femeie bătrână şi mă ceartă în glumă că sunt prea vanitoasă şi prefer pantalonii mei sport din catifea roz, de asemenea din colecţia de anul trecut de la Walmart, dar cu siguranţă mai la modă decât halatul ei lăţos.

Stăm pe canapea şi ne uităm la westernuri vechi. Nu pornim des generatorul, doar ca să ne uităm la casete video, dar acum sărbătorim. Azi am împlinit şaisprezece ani. Am făcut chiar şi tort.

Pe ecran, o doamnă albă, bine îmbrăcată, cu bonetă şi rochie cu crinolină, îi cere hărţuitului erou, cu o stea prinsă în piept, ajutor să scape de comanşi. Eu fac nişte glume despre perucile

ridicole ale actorilor „indieni”, bunica îmi face semn să tac, n-are niciun chef să-i strice distracţia cinismul unui copil de şaisprezece ani.

Tresărim amândouă când auzim o bătaie puternică şi neaşteptată în uşă. La scurt timp, se aud de afară şi râsete, huiduieli şi bătăi în pereţi. Undeva, în depărtare, un coiot urlă sălbatic, ca un râset sinistru. La ferestre vedem feţe care apar şi dispar rapid, ca pâlpâitul unei flăcări. Iar şi iar. Înţelegem că ne dau târcoale. Cel puţin vreo şase inşi dansează în jurul rulotei ca indienii din film care dădeau târcoale trăsurii, dar aici suntem toţi diné şi pentru o clipă nu pricep ce se întâmplă.

Ne uităm una la alta, şocate şi lipsite de apărare în confuzia şi panica noastră. Groaza îmi urcă încet pe şira spinării, şoapte reci îmi mângâie urechile. Stau acolo încremenită, neajutorată. Până când bunica urlă la mine să aduc arma. Ţine una sub patul ei. În cealaltă cameră.

Dar deja e prea târziu.

Uşa se trânteşte de perete, lăsând să intre aerul de februarie şi răul care vine în spatele lui.

Îl văd o clipă pe vrăjitorul *yee naaldlǫǫshii*, cu blana de lup pe el şi cu bijuterii de mort, în faţa haitei lui care l-a urmat pe uşă, curgând după el ca un vârtej de ape nestăvilite.

Alerg după puşcă. Aud vocea bunicii transformându-se într-un ţipăt plin de indignare. Şi apoi sunetul ăla îngrozitor în clipa în care au pocnit-o în cap.

Simt ceva greu în spinare şi cad, lovită din spate. Pieptul mi se izbeşte de podea. Aerul iese

din plămâni ca dintr-un balon spart. Gustul de chimicale îmi umple gura când capul îmi e împins în covor. O mână cărnoasă duhnind a carne de porc arsă îmi zgârie faţa. O muşc până la sânge. Bărbatul urlă, apoi îmi dă drumul.

Am o şansă să scap şi mă lupt cu toată forţa, chinuindu-mă în patru labe să evadez. Până când un bocanc mă culcă la pământ. Degete puternice îmi frământă ceafa, aproape ca o mângâiere, trecând prin păr, apoi apucând cu forţă şi izbindu-mă cu faţa de podea. Iar şi iar. Durerea îmi explodează în cap, în spatele ochilor, iar sângele îmi curge din gură, căci mi-am muşcat puternic limba. El nu se opreşte până nu rămân nemişcată.

Vederea începe să mi se împăienjenească, cedând agoniei. Mă străduiesc să ţin ochii deschişi şi mă concentrez până văd faţa vrăjitorului care se uită la mine de sus. Poartă pe cap o căpăţână de lup, cu mandibula animalului căscată peste frunte şi labele fără oase atârnând peste urechi. Ochii vrăjitorului sunt cenuşiu-închis, iar dinţii, când rânjeşte la mine, sunt galbeni, putregăioşi.

Chipul îi dispare în timp ce lumea se stinge în jurul meu şi totul se cufundă în întuneric.

Mă trezesc. Pentru o clipă, mă gândesc că sunt moartă. Dar simt în gură gust de amoniac şi de sânge. Apoi aud voci care se ceartă. Vrăjitorul şi oamenii lui. Mă doare capul şi văd stele verzi, iar cuvintele lor sunt prea rapide ca să le pot urmări. Cuvinte ciudate, pe care nu le recunosc. Nu. Recunosc unul. *Ná'á'ah.* Cuvântul în navajo pentru măcelărit.

Şi ştiu de ce-au venit. Ce plănuiesc să facă. Şi că duhoarea pe care am simţit-o pe mâinile omului ăluia nu e deloc grăsime arsă de porc.

Altă voce. A bunicii. Îndrăznesc să deschid ochii şi mai întâi văd o pală de viscol intrând pe uşa deschisă, peisajul palid revărsându-se înăuntru alb şi rece. Apoi bunica vorbeşte din nou, de data asta într-o rugăciune disperată, abia auzită. Zgomot de luptă, gemete, strigăte şi sunetul înfundat al unui pumn care loveşte într-o bărbie. Bunica amuţeşte. Aud alt zgomot pe care la început nu-l disting. Apoi îmi dau seama ce e. Sunetul unei funii întinse pe un scripete, când o spânzură pe bunica de tavan.

Deodată, nişte mâini mă înhaţă. Mă ridică în picioare. Pământul se învârte cu mine, abia îmi păstrez echilibrul. Sângele îmi curge din nas, de pe buze. Înghit şi simt pe limbă gustul propriei morţi.

Vrăjitorul îmi vâră ceva în mână. Îmi forţează degetele să se încleşteze pe obiectul respectiv. El se dă înapoi, dar ochii lui bolnavi nu mă părăsesc nicio clipă. Arată spre *nalí* şi face un gest mimând tăierea gâtului. Şopteşte un singur cuvânt. *Milă*.

Mâinile îmi tremură. Scap cuţitul. Cineva râde, un sunet ca ţipătul unei bufniţe. Vrăjitorul clatină din cap, într-un gest fals de dezamăgire. Totul e o glumă pentru el. Totul e o glumă.

Pumnul în stomac vine atât de rapid, că mai durează o clipă până simt valul de greaţă care îi urmează. Ochii mi se umplu de lacrimi.

O fată mai curajoasă, mai deşteaptă ar fi luptat. Ar fi luat cuţitul ăla şi l-ar fi atacat pe

vrăjitor. Ar fi găsit un mijloc prin care să-i omoare pe toţi şi să-şi salveze bunica. Să fie o eroină. Dar eu nu sunt genul ăla de fată. Eu sunt înceată şi proastă şi nici măcar nu sunt în stare să ţin un cuţit în mâna tremurândă.

Când mâinile îmi dau drumul, cad grămadă la podea. Zac cu capul pe covorul ud. Duhoarea dulceagă a propriei vome mi se lipeşte de obraz în vreme ce zac acolo tăcută şi ascult cum o hăcuiesc pe bunica pentru a-i lua carnea.

Când e rândul meu să mor, nu mă opun. Mă ridică din voma de pe podea. Îmi pun frânghia în jurul gâtului, ca să mă atârne.

De afară răzbate un sunet.

Vrăjitorul se opreşte, cu funia încă în jurul încheieturilor mele. Se întoarce spre uşă. Toţi ne întoarcem spre uşă. Un zgomot, slab la început. Vântul prin ferestrele sparte. O adiere îngheţată îmi mângâie obrazul, o şoaptă în urechea mea, spunându-mi ceva. Un cântec pe care nu l-am mai auzit până acum, dar melodia e dulce, ca gustul de sânge, muzica e strălucitoare, asemenea oţelului proaspăt turnat. Mă trezeşte din năuceală, îmi limpezeşte mintea în capul care nu mai doare.

Îmi întăreşte voinţa ce fusese îngenuncheată.

Îmi împietreşte inima cândva blândă.

Şi văd.

Luciul vag al argintului murdar de la gâtul vrăjitorului. Lacul roşu care îmi bălteşte la picioare. Metalul ţeapăn, letal, al cuţitului de măcelărie care zace uitat pe podea, lângă oroarea cărnii proaspăt tranşate.

Şi mă pun în mişcare.

Primul e uşor de ucis. Funia din mâini se învârte în jurul gâtului, cuţitul de măcelărie îmi dansează în mâini, iar bărbatul e mort înainte să-mi dau seama că mă mişc. Că eu am făcut asta. Se lasă liniştea, ceilalţi sunt atât de şocaţi, că nu pot decât să se întoarcă şi să se uite la fata care, cu câteva secunde înainte, era o mieluşea gata de dus la tăiere.

Apoi liniştea se spulberă.

Izbucnesc urlete, în timp ce bărbaţii fragili se deplasează în jurul meu cu încetinitorul. Le văd mişcările, văd direcţia în care se vor îndrepta trupurile lor înainte ca ei s-o facă. Şi eu sunt acolo, asigurându-mă că nu se vor mai mişca niciodată. Până şi sângele din beregata tăiată a vrăjitorului pare să-mi stropească faţa cu încetinitorul şi privesc, mulţumită, cum ochii lui îşi pierd strălucirea, morţi.

Nu pot să spun ce mi-a trezit puterile de clan în acel moment, înainte să fi ştiut că astfel de puteri există, înainte să se ştie printre diné că un astfel de lucru se poate întâmpla. Mă întreb câteodată dacă a fost de la sărutul fantomatic al vântului sau dacă vânt a fost ceea ce m-a atins. Ori ceva mai mult de atât. Ceva sau cineva. Care mi-a arătat ce îngrozitoare pot fi.

Nu sunt sigură câţi am ucis când simt, în sfârşit, că puterile de clan încep să se retragă, ca marea la reflux. Valul imens de adrenalină care mă ţine în priză dispare şi el treptat şi mă lasă cu mâinile tremurând, chinuindu-mă brusc să nu mă

prăbuşesc sub povara bruscă a epuizării totale.

Mă uit în jur, în rulotă, cu ochii mari, sălbatici, clătinându-mă, îngrozită că nu i-am omorât pe toţi, iar acum trupul mi-e slăbit şi o să fie prea târziu. Dar nu văd decât oameni morţi, le miros maţele vărsate şi fierul din sângele care se amestecă acum cu al bunicii mele moarte.

Umerii îmi cad şi un scâncet îmi scapă de pe buze.

Până îl văd.

E imens, înalt şi lat în umeri şi se apleacă să încapă pe uşa de la intrarea în rulotă. Duce cu el o sabie de foc alb.

La început mă gândesc că e unul dintre ei. Apoi îi văd aripile. Aripi care nu sunt de fapt aripi, un păr atât de lung şi de negru, că pare să-şi ia zborul, unduindu-se în jurul lui. E îngrozitor şi frumos şi nu are nimic uman în el. Înţeleg. E un demon venit să mă pedepsească pentru ororile pe care le-am comis.

Dar n-o să-l las să mă ia. N-o să fac din nou greşeala asta. Mă trag un pas în spate, împiedicându-mă. Alunec într-o baltă de sânge şi maţe. Cu ultimele puteri, ridic cuţitul pe care l-am apucat cu ambele mâini ca să-l ţin drept şi mă rog pentru încă un miracol.

Şi demonul zâmbeşte.

Îmi spune că numele lui e Naayéé’ Neizghání şi că e onorat că a asistat la renaşterea mea. Îmi spune *Chíníbaá’*, un nume din tradiţia diné, care înseamnă „fata ce renaşte luptând”. Îmi mulţumeşte că i-am omorât pe vrăjitor şi pe cei

trei oameni ai lui, căci ei erau monştrii pe care el îi vâna de zile întregi.

Am omorât doar patru? îl întreb.

El râde. *Nu sunt patru vieţi îndeajuns pentru o singură zi?*

În febra puterilor de clan, mi s-au părut mai mulţi. Dar nu, el îi ucisese pe cei doi care au încercat să fugă şi îi lăsase pe conducătorul lor şi cei trei acoliţi pentru mine.

Milă, îi zic. Îi şoptesc cu un rânjet însângerat, hidos, printre dinţii încleştaţi. Îi şoptesc din nou. Şi din nou. Până când cad, distrusă, în braţele lui şi el mă duce departe de rulota aia, în tabăra lui. Mă lasă să-mi spăl de pe piele sângele duşmanilor mei. Îmi dă să mănânc. Îmi spune că acum sunt atinsă de moarte şi că asta m-a schimbat, dar că pot să mă vindec, dacă am parte de ceremoniile care se cuvin şi dacă am răbdare să treacă anotimpurile.

Nu mă mai întorc niciodată la casa bunicii mele, la rulota de pe culmea muntelui. Nu mai e nimic acolo pentru mine. Cu Neizghání am ceva, chiar dacă e ceva născut din sânge şi din violenţă. E de acord să mă înveţe să lupt, să folosesc armele şi să dau de urma creaturilor mai viclene decât cele pe care le-am ucis prima dată.

Nu am parte de ceremoniile care să-mi alunge atingerea morţii, dar anotimpurile trec. În timp, rănile acelei nopţi încep să se cicatrizeze şi, câtă vreme nu rup coaja amintirilor, câtă vreme le folosesc doar ca să-mi alimentez furia animalică şi, după ce termin cu ele, le ţin închise în locurile

întunecate din mine, sunt în regulă.

Devine un stil de viaţă pentru mine. Viaţa mea. Vânez monştri ca un mercenar şi ucenicesc într-ale violenţei cu un maestru. E viaţa pe care pot s-o îndur, ba chiar mă şi bucur de ea uneori.

Până când Neizghání pleacă. Şi rămân de una singură să vânez monştri, şi pe cei vizibili, care răpesc fetiţe ca să le mănânce carnea, şi pe cei invizibili, care trăiesc sub piele, devorând-o pe fetiţa din mine.

15

Sunetul râsului lui Kai răzbate lipsit de sens printre amintirile mele şi mă agăţ de el, nu-i dau drumul, mă ţin bine, lăsându-l să mă poarte înapoi la suprafaţa realităţii mele. Bucătăria mea familiară, musafirii din cealaltă încăpere, aluatul moale din mâna mea. Clipesc, aşteptând lacrimi, dar ochii îmi sunt uscaţi. Mâinile îmi tremură uşor în timp ce las aluatul să alunece în untura fierbinte, dar mă descurc. Untura sfârâie, iar aluatul se umflă. E bine. Eu sunt bine. Sau măcar cât de cât bine.

Respir în voie. Mă concentrez pe aerul care circulă prin trupul meu. Şi închid amintirile la locul lor. Sau cel puţin încerc. Nu pot dispărea toate doar pentru că îl ascult pe Kai întrebându-l pe Coiot: „Şi acest Neizghání ţi-a cruţat viaţa?”

Mă încrunt. Ma’ii îi povesteşte despre Neizghání. Încerc să-mi aduc aminte dacă i-am zis vreodată lui Kai cum îl cheamă pe mentorul meu,

dar nu reuşesc. Ştiu că ăsta e felul lui Ma’ii de a crea probleme, dar înainte să mă răstesc la el să-şi ţină gura, aştept să văd ce poveste spune.

— S-a întâmplat o dată să-mi cruţe viaţa. Dar am murit de multe ori, în multe feluri. Nu moartea e cea care mă îngrozeşte, ci faptul că, în zorii zilei următoare, ştii că te vei trezi de unul singur. Nu sunt genul căruia îi place să se trezească dimineaţa.

— Păi, dacă ţi-a cruţat viaţa după câte ai făcut, nu poate fi chiar aşa de rău.

— Ce-i drept, e considerat erou de legendă, dar eu nu sunt un monstru pe care să-l răpună el.

Vorbeşte calm, aproape uşuratic, dar eu ştiu să recunosc furia ascunsă. Ce i-a făcut Neizghání n-a fost iertat, indiferent ce susţine acum.

— Sunt un simplu Coiot, iar el e fiul Femeii Schimbătoare şi al Soarelui. Dacă priveşti lucrurile aşa, e de mirare că şi-a bătut capul cu mine de la bun început.

Clatin din cap, în timp ce scot atentă, cu cleştele, din untura încinsă, o pâinică şi pun alta la prăjit. Poate că într-o zi o să-l fac pe Ma’ii să-mi spună ce s-a întâmplat cu adevărat între ei doi.

— Femeia Schimbătoare, zice Kai. Ai mai pomenit-o şi înainte. Ea a creat oamenii, adică fiinţele cu cinci degetele. Deci ea e mama lui Neizghání? Şi tatăl lui e Soarele?

Fotoliul scârţâie în camera alăturată.

— De fapt, e o poveste delicioasă de seducţie între ei. O fătucă dornică, cu picioarele desfăcute, o zi toridă de vară. Vrei s-o auzi?

— Poate altă dată, ezită Kai. Deci Neizgháni e erou legendar. Un soi de Hercule?

— Cine? Nu cunosc niciun Hercule. A ucis şi ăsta monştri?

— În poveştile Greciei antice.

— Atunci, da!

— Şi el a fost mentorul lui Maggie?

— Şi mult mai mult de atât, răspunde Coiotul, cu o şoaptă libidinoasă.

Indiferent ce simte faţă de Neizgháni, Coiotul nu poate rezista când vine vorba de ceva scandalos.

— Ajunge.

Intru pe uşă. Îi găsesc pe amândoi aplecaţi în fotoliile lor, cu capetele apropiate, de parcă ar fi fost o şezătoare pe cinste. Îndrept un deget spre Coiot.

— Tu încetează să mai vorbeşti despre lucruri pe care nu le ştii. Şi tu – mă îndrept spre Kai – încetează să-l mai asculţi pe farsorul ăsta. Şi vino să mă ajuţi cu mâncarea, îi mai zic lui Kai, cu un gest aspru.

Kai se uită la mine cu o mutră dezamăgită, iar Coiotul se mulţumeşte să afişeze un rânjet de prădător, clipind iute de câteva ori din ochii lui galbeni care îmi dau fiori.

— Mags, eşti cam stresată, comentează Kai, venind după mine în bucătărie.

— Nu vreau să mă bârfeşti cu Coiotul, îi zic, punând la prăjit ultima bucată de aluat.

— Asta făceam?

— Da.

— Dacă vreau să aflu ceva despre tine, eşti dispusă să-mi spui?

Scot fasolea picantă din tigaie şi o pun în trei castroane pe care le am pregătite pe masă, în timp ce cântăresc întrebarea lui.

— Poate. Depinde. Ce vrei să ştii?

Ultima pâinică e gata. Kai ia două castroane, unul pentru el şi unul pentru Coiot. Eu îl iau pe ultimul. Kai se uită la mine şi zâmbeşte strâmb. Se reazemă de uşă, ţinând-o deschisă, ca să trec eu prima.

— Nu ştiu ce să zic, Mags. Dar data viitoare, cu siguranţă o să vin la tine mai întâi.

Îi arunc o privire bănuitoare, dar expresia de pe chipul lui e una de inocenţă netulburată.

Mâncăm împreună, în jurul măsuţei de cafea, înghesuiţi pe canapea şi pe fotolii, în livingul meu îngust. Îmi îndoi pâinica până arată ca o lingură şi o bag în amestecul de fasole, pe care mi-l îndes în gură. Ma'ii mă priveşte cu atenţie, apoi adulmecă mâncarea din propriul castron. Delicat, ia lingura cu mâna lui ca o gheară, pocnind din degetele lungi, şi începe să mănânce de zici că e regina Angliei. Kai îmi urmează exemplul cu pâinea. Mâncăm în tăcere, mai mult sau mai puţin, schimbând câte o vorbă când şi când, fiecare cu nasul în castronul lui. Deşi mai mult s-a alintat cu lingura aia, Coiotul termină primul. Se şterge la gură grosolan cu mâneca, soarbe ce a mai rămas din cafea, pune cana jos şi-şi ia pălăria de pe masa de alături.

— *Ahéheé*, Magdalena, zice el. A venit vremea să ne luăm rămas-bun.

Se întoarce spre Kai.

— Mi-a făcut plăcere compania ta în seara asta, Kai Arviso. Aşa că o să-ţi las un dar. Poţi să mă chemi şi eu te voi auzi. Spune-mi numele de patru ori în cele patru zări, la răsăritul sau la apusul soarelui, când se schimbă ziua. Dacă voi binevoi, voi veni la tine.

— Dacă?

Ma'ii ridică din umeri.

— Sunt ocupat, şi Dinétah e mare.

Nu e cine ştie ce dar, dar Kai e serios când îi răspunde.

— Îţi mulţumesc.

— Splendid!

Coiotul se ridică, îşi pune pălăria pe cap. Îşi ia bastonul cu o reverenţă şi clipeşte domol din ochii lui ca alama.

— Vii cu mine câteva momente, Magdalena?

Îi arunc o privire lui Kai, întrebându-mă dacă nu cumva ştie ce vrea Ma'ii, dar nu-mi dă niciun indiciu. Mă ridic cu greu din fotoliu şi mă îndrept spre uşă cu Coiotul. Mă simt caraghios. Nu ne-am îndepărtat de Kai decât cu câţiva metri, aşa că ideea de confidenţialitate e ridicolă. Dar Coiotului nu pare să-i pese.

— E plăcut. Fermecător. Şi are nişte mâini! exclamă Ma'ii, scuturându-se înfiorat, făcând poalele hainei de culoarea părului de cămilă să se legene. Ar putea deveni un amant foarte bun.

— O să-l anunţ că eşti interesat.

Nu că el nu ne-ar auzi fiecare cuvânt.

— Nu pentru mine, zice Ma’ii enervat. Pentru tine.

Mă apucă de braţ, cu o mină serioasă, cu ochii reci ca zorii de zi. Îmi şopteşte în ureche, cu gura atât de aproape, că îi simt respiraţia caldă şi umedă pe obraz.

— Uită-l pe Neizghání. E o creatură profund egoistă. Nu te iubeşte. Nu poate. Pentru el nu eşti altceva decât o distracţie de-o clipă, o fantezie, o ciudăţenie de care acum s-a plictisit, îmi zice Coiotul, iar degetele lui mă strâng ca o menghină, unghiile lui îmi intră în carne. Ucigaşul de monştri nu va face decât să te dezamăgească, îmi sâsâie ca un şarpe.

— Neizghání nu e treaba ta.

Toată bunăvoinţa mi-a dispărut din voce, iar privirea mi-a devenit rece şi neprietenoasă. Iată-l pe Coiotul pe care îl ştiu eu, ascuns pentru câteva ceasuri sub masca prieteniei, dar revenit acum în toată cruzimea lui dintotdeauna. Avertismentul său mă loveşte mai puternic decât toate insinuările dinainte.

M-a mai scos el din minţi şi cu alte ocazii, trezind amintiri nedorite, însă acelea, oricât de dureroase, se refereau la lucruri întâmplate cu ani în urmă, asupra cărora distanţa mi-a oferit un oarecare control. Pot să le las deoparte, să le îngrop, să mă păzesc de groaza pe care o produc. Ceea ce-mi spune Ma’ii acum despre Neizghání mă loveşte în altă parte, undeva în temerile mele cu privire la prezent, la locul şi timpul în care mă aflu

şi de care nu mă pot îndepărta suficient ca să mă protejez. Ceea ce n-am recunoscut faţă de mine însămi, ceea ce nu pot nici acum recunoaşte e că Ma’ii are dreptate. Neizghání m-a părăsit fără să se uite înapoi, fără să-i pese nici cât negru sub unghie. Şi de atunci, niciun cuvânt. Ca şi cum aş fi fost deja uitată.

Indiferent că sunt un monstru sau nu, ar fi trebuit să-i pese. Ar fi trebuit să găsească o modalitate de a lua legătura cu mine. Ar fi trebuit să-mi permită să aleg dacă să mor sau nu de sabia lui, înainte să mă lase singură.

Probabil că Ma’ii citeşte ceva pe faţa mea, ceva care-l surprinde. Poate că nu se aştepta ca insulta să conţină chiar atâta adevăr. Îşi retrage mâna, îşi aşază haina pe umeri şi se încruntă la mine.

— Îţi sugerez să porneşti imediat spre Canionul de Chelly. Găseşte-l pe Níłch’i, foloseşte inelele şi cheamă-mă.

Vocea îi e iritată la culme. Se opreşte ca să-şi verifice butonii de la manşete.

— Înţelege că e important.

Deschid gura pentru a-i reaminti că nu am acceptat misiunea, dar el deja a plecat. Nici măcar nu l-am văzut când a deschis uşa.

— Unde a dispărut? mă întreabă Kai, venind în spatele meu.

— Aşteaptă, îi răspund, ridicând mâna.

Un moment mai târziu, un fulger orbitor inundă rulota. Kai înjură în barbă, iar eu clipesc des, încerc să disipez liniile roşii care îmi brăzdează vederea.

— Cum face chestia asta?

Ridic din umeri.

— Toţi fac aşa. Aş vrea şi eu să ştiu. Cu siguranţă ne-ar scuti de atâta consum de carburant.

Kai şterge marginile castronului, băgând în gură ultimele rămăşiţe de mâncare. Printre îmbucături, mă întreabă:

— Deci ăsta a fost *Coiotul*?

A terminat şi împinge castronul, apoi se lasă pe spate, întinzându-şi trupul mlădios şi încrucişându-şi picioarele sub măsuţa de cafea, cu braţele sub cap.

— Nu e cum mă aşteptam.

— Dar la ce te aşteptai?

— Nu ştiu. Poate ceva mai puţin serios. Toate poveştile pe care le-am auzit despre Coiot îl înfăţişează drept un soi de clovn, de nebun, explică el, apoi ridică din umeri. Nu mi s-a părut atât de rău.

Mă uit la el printre gene şi dau să protestez.

— Nu mă înţelege greşit, intervine el, închizându-mi gura. E destul de copleşitor şi oarecum şi pervers. Îţi jur, cred că jumătate din timp mi s-a uitat mai degrabă la şliţ, decât în ochi.

Simt că mă fac stacojie la faţă, dar Kai continuă să vorbească.

— Şi-ţi dă şi fiori reci pe şira spinării, cu ochii ăia galbeni şi dinţii asemenea.

Se scuturã din toate mădularele.

— Acum arată destul de uman şi în secunda imediat următoare simţi ceva dedesubt, parcă ar

purta un costum din piele de om, dar fără să fie de fapt om.

— Poate să fie destul de ciudat, recunosc eu.

Kai chicoteşte, amuzat de eufemismul meu.

— Dar numai nebun nu e.

Mă aşez în faţa lui, pe braţul fotoliului.

— Adevărul e că nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa.

— Aşa, cum?

— Fiind atât de vorbăreţ. Dispus să-ţi spună poveşti.

— Ţie nu ţi-a spus niciodată poveşti?

— Singurele poveşti pe care mi le-a spus mie vreodată au fost poveşti de groază. Despre bursuci care l-au omorât în bătaie sau despre păsări care i-au scos ochii cu ciocul. Chestii de genul ăsta.

Kai se holbează la mine.

— Ce e?

— Nimic, doar că…

Ezită un moment, parcă nesigur de cum o să-i sune următoarele cuvinte.

— Pot să-ţi dau un sfat?

Îi fac semn că da.

— Unii oameni cred că poţi să-ţi distrugi duşmanii dacă ţi-i faci prieteni.

Cântăresc cu atenţie cuvintele lui.

— Adică tu asta făceai mai înainte? Distrugeai un duşman?

— Nu asta făceam?

— Mie mi se pare că şi o puşcă funcţionează destul de bine.

Se uită o clipă în ochii mei. Apoi râde.

— Eşti o femeie dură, Mags, conchide el. Nu te supăra pe mine, pentru că-mi placi. Şi aş vrea să te cunosc mai bine. Dar nu cred că multe prietenii se cimentează cu praf de puşcă.

— Cine zice?

El râde iar şi îmi face plăcere să-l aud. E un sunet frumos. E plăcut să-l am aici, cu mine. Nu m-aş fi descurcat atât de bine la întâlnirea cu Ma'ii dacă n-ar fi fost el.

Un lătrat îndepărtat mă face să ridic capul să rânjesc.

— Mi s-au întors câinii.

— Unde au fost?

— Nu ştiu, dar întotdeauna se cară atunci când apare Ma'ii. Probabil e o chestie canină, îi zic şi mă ridic, mă întind şi casc de-mi trosnesc fălcile. Haide! Vă fac cunoştinţă. Poţi să mă ajuţi să le dau de mâncare, apoi îţi arăt unde o să dormi.

— Adică n-o să dorm cu tine?

O zice ca pe o glumă, dar pe mine mă ia complet pe nepregătite şi mă opresc ca trăsnită. Creierul îmi repetă că nu e nimic altceva decât o glumă nevinovată, un flirt şi ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să urmeze, după toate insinuările lui Ma'ii de mai devreme potrivit cărora Kai e noul meu iubit şi după peţitul lipsit de subtilitate al lui Tah. Ştiu că ar trebui să flirtez şi eu drept răspuns şi să-i zic să nu-şi forţeze norocul, dar nu reuşesc să rostesc cuvintele.

Kai şi-a dat seama, e clar, pentru că bate imediat în retragere.

— Am glumit. M-am gândit că, dacă m-ai

invitat la tine acasă… continuă el, apoi ezită. O să dorm aici. E bine aşa. Canapeaua arată bine.

Nu ştiu ce să zic. Cum să-i explic. Mă uit la el. Trupul zvelt şi înalt, părul în dezordine şi zâmbetul dezarmant. Pun pariu că fetele nu refuză aşa ceva. De ce-ar refuza? Nu pot să neg că ideea e tentantă. Kai ar putea fi ceva uşor şi lipsit de complicaţii. Un trup cald şi dispus să-mi alunge amintirile neplăcute. Cineva care nu e Neizgháni.

Adevărul e că ar putea fi exact ce am eu nevoie, dar nu e ce vreau.

— Lucrurile nu sunt cum par, Kai.

El rămâne tăcut o vreme, înainte să spună:

— Ar putea fi, totuşi. În ce ne priveşte pe noi, adică. Cel puţin pentru noaptea asta. Dacă vrei. Fără alte angajamente. Doar… puţină distracţie.

— Eu… am pe cineva. Cineva pe care…

Îi simt privirea, întrebarea din ea. Dacă ai pe cineva, unde e? L-a auzit pe Ma’ii vorbind de Neizgháni. Probabil crede că îmi fac iluzii deşarte, aşa cum crede şi Ma’ii. Dar mie nu-mi rămâne decât speranţa.

Îi fac semn spre lada care îmi serveşte drept măsuţă.

— Sunt pături aici. Ia-ţi ce-ţi trebuie.

— Pot să te mai întreb o chestie? spune el repede, înainte să dispar. Mi-ai zis că pot. Să te întreb.

I-am zis, dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

— Dă-i drumul.

— De ce-i suporţi toate nazurile?

La început mă gândesc că se referă la

Neizghání, dar apoi îmi dau seama că vorbeşte despre Ma’ii.

— Cum ai constatat şi tu, nu e aşa de rău. Trebuie doar să ştii la ce să te aştepţi.

— Şi la ce te aştepţi?

— Toată sporovăiala lui despre prietenie, chestia asta nu e reală pentru el. Ma’ii e un oportunist. Se poartă bine câtă vreme aveţi aceleaşi interese, dar, dacă i se iveşte ocazia, se întoarce împotriva ta fără prea multe discuţii.

— Dar tu pui preţ pe prietenie, nu-i aşa?

— Sigur.

— Atunci poate că noi doi putem fi prieteni, îmi zice el. Doar prieteni, nimic altceva, adaugă grăbit, când vede expresia de pe chipul meu. Dacă vrei.

Pentru o secundă, nu ştiu exact ce-aş putea răspunde. E ultimul lucru la care m-am aşteptat şi nu am un răspuns. Văd cum deschide gura, parcă ar vrea să retracteze, dar nu-mi doresc s-o facă. Dar nu ştiu nici cum să-l opresc.

Tresărim amândoi din cauza unei bufnituri puternice în uşă, urmată imediat de un schelălăit. Tensiunea din încăpere se risipeşte şi niciunul dintre noi nu mai trebuie să spună nimic.

Kai râde înfundat. Îşi freacă faţa cu ambele mâini, apoi şi le trece prin păr. Deschide gura, ca şi cum ar vrea să mai adauge ceva, dar se răzgândeşte.

— Păi, e cam penibil, comentează el, apoi se uită prin cameră, cu un aer resemnat. N-ai cumva ceva de băut pe aici? Whisky sau bere făcută în casă? Nu sunt năzuros la băutură.

Vreau să-i răspund că am putea fi prieteni, dar în schimb îi zic:

— Toată băutura pe care o am ajunge în camionetă.

— Mda, corect.

Oftează din rărunchi, după care se ridică din fotoliu.

— Dar cu bateriile alea ce se mai aude? Nu le-am mai căutat.

— E un sertar cu diverse chestii în bucătărie.

Lasă bărbia în piept, ca şi cum ar avea o povară atârnată de gât, ceva greu, dar invizibil. Apoi îmi face semn din cap.

— După asta cred că-ţi zic noapte bună. OK?

Ridic din umeri, cu braţele încrucişate la piept.

Se îndreaptă spre bucătărie. Mă uit cum dispare în spatele uşilor batante. Mă întreb o clipă dacă am făcut alegerea corectă cu el în seara asta. Mă întreb dacă am făcut alegerea corectă în legătură cu orice în seara asta. Apoi o las baltă. Mă duc să hrănesc câinii.

Când mă întorc, găsesc castroanele strânse de pe masă şi pe Kai culcat pe canapea, aşa cum a spus, vârât sub una dintre păturile mele de rezervă. Stă cu spatele la mine şi nu-i desluşesc decât conturul umerilor şi coama de păr negru. Nu ştiu dacă doarme deja sau nu, dar e liniştit şi nu văd nicio baterie pe masă, aşa că las traista la uşă, pricepând mesajul.

Încui uşa din faţă şi sting luminile.

În dormitor, cu uşa închisă, mă dezbrac până la chiloţi şi mă bag în pat. Mi-am adus Glockul din

camionetă şi-l strecor între saltea şi podea. N-a încercat nimeni până acum să-mi spargă rulota şi sunt sigură că m-ar anunţa câinii dacă cineva ar da târcoale pe teritoriul lor noaptea, dar mă simt mai în siguranţă cu pistolul sub mine.

Rămân trează multă vreme. Aud respiraţia lui Kai din încăperea cealaltă prin uşa subţire a dormitorului. Într-un târziu, respiraţia lui devine mai profundă, transformându-se într-un sforăit egal. Abia după aceea simt cum mă fură somnul, gândindu-mă la o viaţă în care flirtul e distractiv şi prietenia e ceva ce poate fi uşor obţinut. Dar nici măcar în visele mele nu reuşesc să ajung acolo.

16

Alerg, vânând ceva nevăzut care vine de pe versantul unui munte acoperit de o pădure de pini. Sau dintr-un canion cu pereţii din stâncă roşie. Sau pe un platou cu tufe de salvie. În fiecare vis sunt singură, doar eu şi prada mea. Singurele sunete pe care le aud sunt propria respiraţie chinuită şi ritmul constant al paşilor mei alergând pe munte. Prin canion. Pe platou. Singurul sentiment, cel al euforiei vânătorii. Ca de obicei, prada mea e cu un pas înainte, o văd pentru o clipă, apoi e ascunsă de un pâlc de copaci, de căderea bruscă a vreunui pârâu, de o spirală neştiută a vreunei cărări prăfuite. Pun în sfârşit ochii pe prada pierdută o vreme în peisaj, dezvăluită apoi de lumina unui milion de stele, de strălucirea lunii pline sau a soarelui de deşert. Rânjind triumfătoare, ridic

puşca cu mâinile alunecoase de transpiraţie. Apăs pe trăgaci, trimiţând înainte proiectilul fatal. Prada cade la pământ. Mă grăbesc să ajung la ea, cu blana mea lungă de coiot fluturând în vânt.

Însă cel pe care l-am împuşcat e Kai. Are o gaură în piept până în partea cealaltă. Mă priveşte acuzator. Buzele, umede de sânge, se deschid şi-mi vorbesc. Mă apropii să aud. Sau pentru un sărut.

Dar nu are decât un cuvânt pentru mine.

Monstru!

***

Visul mă trezeşte şi mă gândesc că am dormit destul. Aerul e rece şi aspru şi, cum n-am niciun fel de căldură în rulotă şi soarele încă nu s-a ridicat pe cer, răceala deşertului a pătruns în podele şi în pereţi. Mă îmbrac tremurând, atât din cauza frigului, cât şi a ororilor visului. Pantaloni strâmţi şi negri şi un tricou de bumbac. Îmi înfăşor cu atenţie legătorile mocasinilor în jurul gleznelor, înnodându-le sub genunchi şi îndesând dedesubt capetele. Îmi pun cuţitele la loc, Bökerul la brâu. Îmi trag o căciulă de lână pe cap şi mănuşi fără degete. Ştiu că mai târziu soarele va fi nemilos, dar pentru moment am nevoie de straturile astea peste piele ca să mă simt bine.

Kai e tolănit pe canapeaua din living, complet inconştient de moartea oribilă pe care a avut-o în mintea mea şi la fel de indiferent. Un picior cu şosetă i-a ieşit de sub pătură, prea lung ca să

încapă pe canapeaua mea mică, şi atârnă pe podea. Doarme pe spate, cu braţele încrucişate relaxat deasupra capului.

Era el frumos ieri, dar azi e şi mai frumos. Genele lungi se odihnesc peste pometii perfect conturaţi, umbrind chipul îndulcit de somn.

Dar eu nu-l pot vedea decât pe Kai cel din vis, însângerat şi cu o gaură în inimă.

Mă cutremur atât de tare, că-mi simt muşchii protestând. Simt ceva fierbinte care ameninţă să mă ardă pe dinăuntru şi înghit în sec. Tulburată, mă duc la el şi îl scutur de umăr.

— Trezeşte-te!

El nu se mişcă, aşa că mai încerc o dată.

De data asta, mijeşte un ochi. Se uită la mine parcă încercând să-şi aducă aminte cine sunt, apoi îl închide la loc.

— Trebuie să te trezeşti, îi zic.

— Acum?

Cască, dezorientat total pentru că se află într-un loc nefamiliar.

— Cât e ceasul? Măcar e soarele pe cer?

— Haide, scoală-te! Mă duc să încălzesc cafeaua rămasă de ieri.

Şi chiar asta am de gând să fac, dar, odată ajunsă în bucătărie, mă pomenesc uitându-mă în gol. Soarele începe să-şi facă apariţia de după crestele munţilor şi primele raze ale zorilor se răspândesc prin fereastra mea, căzând pe mâinile mele încleştate pe blat. Privesc lumina cum mi se mişcă pe piele. Degetele mele sunt maronii şi presărate cu mici tăieturi de la lupta cu *tsé*

naayéé'. Rănile mai noi se asortează cu bătăturile şi cicatricile aspre şi albe ale rănilor mai vechi. Unghiile îmi sunt scurte şi tocite şi majoritatea sunt acoperite de pete mici, albe, dovezi ale degetelor sfărâmate şi ale traumelor de tot soiul la care au fost supuse.

Traume, cicatrici. Asta ştiu, la asta mă pricep. Să vomit urâciune în lumea asta, cum mi-a zis Longarm. Cuvintele lui, alimentate de vis, mă lovesc cu toată forţa acum şi dintr-odată mă simt ridicolă la gândul că eu şi Kai am putea fi prieteni, mai mult decât prieteni. Simt cum mă clatin, ameţită de teribila revelaţie, în timp ce pereţii par să se închidă în jurul meu.

— Mags?

O voce îndepărtată mă recheamă dinaintea valului care ameninţă să se prăbuşească peste mine şi totul începe să se învârtă.

— Mags?

Când mâna mă atinge pe umăr, mă întorc cu viteză. Antrenamentul şi instinctul acţionează instantaneu şi, până să încep să gândesc clar, îl ţintuiesc pe Kai de perete, cu cuţitul la gât, înainte să-mi aduc aminte măcar unde sunt. Cine sunt. Şi ce sunt pe cale să fac.

Oripilată, mă dau înapoi, împiedicându-mă. Mă lovesc cu şoldul de colţul dulapului atât de tare, că-mi vine să urlu. Pun cuţitul înapoi în teacă la fel de repede cum l-am scos.

— Încetează să-mi mai spui aşa, bolborosesc. Nu e numele meu.

— Cum vrei, zice el, treaz de-a binelea acum.

Şi îngrozit.

Fac alţi câţiva paşi în spate, cu mintea lucrând frenetic, căutând disperată în jur să mă agăţ de ceva solid. Kai nu se mişcă, ci doar mă priveşte, cu ochii strălucitori. E palid, transpirat la tâmple, dar mâinile îi atârnă pe lângă corp şi nu e panicat deloc. Ceea ce nu pot spune despre mine.

Mă dau înapoi până mă lovesc de plită. Mă întorc şi pornesc aragazul. Mormăi ceva despre cafea, îmi aduc aminte că am pomenit de asta mai devreme. Par nebună, aşa că închid gura.

El încă mă priveşte, dar uimirea a dispărut de pe chipul lui şi acum văd cum frica se transformă în grijă. Iar compasiunea lui e ultimul lucru de care am nevoie în momentul ăsta.

— Eşti în regulă? mă întreabă.

Scutur din cap.

— Mă duc să încarc camioneta, mormăi. Ai grijă de cafea, să nu dea în foc.

Nu aştept să-mi răspundă. Ies valvârtej pe uşă şi nu mă calmez până nu mă văd afară.

17

— Ce s-a întâmplat mai înainte?

Suntem în camionetă, reluând călătoria de ieri spre sud, către Tse Bonito. Puşca e înapoi pe suportul ei şi am nişte muniţie în plus, o parte cu amestecul meu special şi o parte cu praf de puşcă obişnuit, în pachete cu câte douăzeci şi patru de cartuşe băgate sub scaunul din faţă. Glockul e pus în buzunarul portierei, torpedoul fiind prea departe

de mine azi ca să mă simt în siguranţă. Misterioasa traistă cu inele a Coiotului e îndesată în spatele scaunului meu, iar geanta plină de CD-uri a lui Kai e la picioarele lui.

N-am schimbat o vorbă cu Kai de când am plecat de acasă. Nu sunt în stare. Resimt ruşinea atacului de panică în stomac, ca o bombă cu acid. Îmi spun că e din cauza amintirilor pe care le-a stârnit în mine Coiotul, a viselor sângeroase, dar sunt îngrijorată. Ştiu cât de aproape ajung uneori de marginea prăpastiei şi acum simt că e din ce în ce mai rău. Dar nu pot să-i spun asta lui Kai.

— Nu sunt în apele mele înainte de prima cană de cafea, glumesc eu.

— Pe naiba!

Nu râde, dar pare mai degrabă curios decât furios şi nu mă sâcâie să-i răspund. Îi zâmbesc cu recunoştinţă, încercând să-mi exprim regretul. Îi ia ceva mai mult timp, dar îmi zâmbeşte şi el.

— Nu trebuie să faci chestia asta singură, să ştii.

— Poftim?

— Dacă asta te sperie. Am zis că îţi voi fi partener şi am vorbit cât se poate de serios, spune el, cu un zâmbet. În ciuda cuţitului de la beregată.

— Cred că e mai bine să sărim peste faza cu parteneriatul, îi răspund. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar… adaug eu, clătinând din cap.

Zilele astea nu sunt o companie bună pentru nimeni care se sperie aşa de uşor cum o face Kai Arviso.

— Asta înseamnă că te-ai hotărât să accepţi

propunerea Coiotului?

Mă încrunt, surprinsă.

— De unde ştii despre ea?

— Coiotul a pomenit de misiune azi-noapte, înainte să plece. În plus, am ascultat la uşă, înainte să intru. Canionul de Chelly. Níłch'i. Crezi că poţi s-o faci?

— Ai ascultat la uşă?

O parte din vina de a-i fi ţinut cuţitul la gât se mai risipeşte.

— Şi apoi m-am uitat şi în traistă. Aia pe care a lăsat-o Ma'ii. Cred că ştiu ce sunt inelele alea. Le-am recunoscut din lucrările tatei.

Vina s-a dus de tot. Scutur din cap, sceptică.

— Am crezut că dormi. Te-am auzit sforăind.

Se uită la mine.

— Zău aşa, Mags! Un truc vechi de când lumea. Dacă nu voiai să văd ce e în traistă, n-ar fi trebuit s-o ţii lângă canapea.

— Erai musafir în casa mea. Un musafir normal mi-ar fi respectat intimitatea. N-ar fi ascultat pe la uşi şi nu şi-ar fi băgat nasul în lucrurile mele.

— Nu-i corect. Eu voiam doar să ştiu.

— Şi asta îţi dă vreun drept? Nu te-a învăţat maică-ta niciun fel de maniere?

— Mama e moartă, spune cu oarecare indiferenţă, dar întoarce capul şi se uită pe geam. N-a supravieţuit Apei Mari.

Oftez, furia scurgându-se din mine, făcându-mă să mă simt de rahat.

— Îmi pare rău.

El ridică din umeri şi-şi drege vocea, ca şi cum

s-ar îneca, încercând să înghită ceva tare. Însă vorbeşte pe un ton relaxat.

— Nu e singura. Ultima dată când am verificat, vreo două miliarde de oameni n-au supravieţuit Apei Mari. Şi apoi încă vreo sută de milioane au murit după potop. Au fost vremuri nenorocite pentru toată lumea, dacă înţelegi la ce mă refer.

Îi fac semn că da. Ce ar trebui să zic? Nu m-am priceput niciodată să reacţionez la emoţiile celorlalţi.

— Era plecată pe Coasta de Est, la o conferinţă, povesteşte el. Washington D.C. Era expertă în ţesături tradiţionale. Participa în calitate de consultant la o expoziţie de la Smithsonian când a început furtuna. Zborurile au fost anulate şi, în câteva ore, autostrăzile au devenit impracticabile. Îţi aduci aminte cum a fost. Liniile telefonice erau supraîncărcate şi n-au rezistat. Au urmat penele de curent, continuă el, cu un râs amar. Ştii, întotdeauna spun că a murit în timpul Apei Mari, însă e doar o bănuială. Nu avem nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat de fapt. Noi nu ştim decât că nu s-a mai întors.

— Care „noi”?

— Eu şi tata. Şi el era profesor la universitate. Ţi-am mai zis. Nu şi-a revenit niciodată după ce-a pierdut-o pe mama. Când au închis de tot universitatea, el deja nu mai mergea la cursuri de luni întregi. Când acoliţii lui Urioste au început să adune oamenii să sape puţuri de apă potabilă şi să construiască bazine de captare în munţi ca parte a lucrărilor de dezvoltare a infrastructurii, el a fost

printre primii voluntari. Atunci l-am văzut ultima dată. Bănuiesc că s-a gândit că sunt destul de mare ca să-mi port singur de grijă. M-am înhăitat cu alţi puşti lăsaţi de izbelişte. O vreme, am trăit visul oricărui adolescent, înţelegi? Am locuit în case abandonate, am furat tot felul de chestii de care aveam nevoie. Era întotdeauna de lucru cu ziua la una dintre Familii. Aşa că lucram când era nevoie şi petreceam în restul timpului. Sex, droguri şi rock'n-roll.

Îmi oferă deja familiarul lui surâs, dar care acum nu i se reflectă şi în ochi.

— Petrecerile cu şampanie de care îmi ziceai.

— Îhî.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a dus dracului totul, cum se întâmplă întotdeauna până la urmă, răspunde el, trecându-şi o mână prin păr. E o poveste tâmpită. Ba chiar un clişeu. Am făcut ceva necugetat, oameni la care ţineam au avut de suferit şi acum alde Urioste îmi vor capul.

— Urioste? Ăştia sunt tipii de care ai pomenit în Burque?

— Familia, zice el. Şi da.

Mărturisirile lui atârnă greu între noi. Ştiu că încearcă să repare ce s-a întâmplat azi-noapte, să-mi împărtăşească ceva despre el care să fie suficient de personal încât să reconstruiască o oarecare încredere şi apreciez gestul. Dar nu intenţionez să-l transform într-un gest reciproc. Ce pot să fac însă e să-mi cer scuze pentru azi-dimineaţă.

— Kai, în legătură cu azi-dimineaţă. Faza cu cuţitul.

— Nu-i nimic. Înţeleg. N-ar fi trebuit să te ating aşa. N-o să se mai repete.

— Nu, ideea e că…

Înclină capul şi se uită la mine.

— E în regulă. Sunt în regulă. Şi crede-mă că nu te pricepi să-ţi ceri scuze. Aşa că hai s-o lăsăm baltă, bine?

Înghit, surprinzător de uşurată.

— Bine.

— Care e povestea ta cu Apa Mare?

— O ştii deja.

— Te referi la chestia cu mentorul tău, Neizghání? Coiotul pare interesat de el, nu glumă.

— Obsedat, recunosc eu.

— Dar ce a fost înaintea lui? Ce-ai făcut înainte?

— Nimic din ce a fost înainte nu contează.

El se încruntă.

— Nu cred aşa ceva. N-ai avut familie? Fraţi? Surori?

Vocea îmi e mai calmă decât mi-a fost vreodată.

— Am crescut cu *nalí*. Până a murit. Apoi am stat cu Neizghání.

— Şi apoi?

— Şi apoi a plecat. Sfârşitul poveştii.

— Mda, cunosc sentimentul.

Sunt gata să-i răspund că habar n-are cum mă simt, dar îmi aduc aminte ce-a zis despre tatăl lui. Îmi ţin gura.

— Toată lumea are o poveste tristă în ziua de azi, nu? Deprimante al naibii, dacă e să mă întrebi pe mine. Hai să vorbim despre ceva vesel.

Îmi face şmechereşte cu ochiul şi îi zâmbesc fără să vreau.

— La ce te gândeşti? Licorni? Curcubeie? Pace în lume?

— Ce e aia?

— N-ai auzit niciodată de ideea de pace în lume?

— Mă refeream la chestia aia din faţa noastră.

Ne uităm la vreo şase siluete care se întrupează din ceaţa dimineţii la nici cincizeci de metri în faţa noastră. Nu sunt monştri, de atâta lucru îmi dau seama. Sau, cel puţin, nu genul de monştri pe care îi vânăm noi. Aceşti monştri arată uman.

— Musafiri, îl avertizez pe Kai şi el se îndreaptă de spate ca să vadă mai bine.

— Bandiţi?

— O să aflăm imediat.

Mă gândesc să măresc viteza şi să-mi croiesc drum printre ei cu maşina. Însă iau piciorul de pe acceleraţie. Învârt maneta să deschid fereastra. Aud în spate scârţâitul prelung al unei motociclete care virează undeva, în afara razei mele vizuale. Mai multe motociclete. Fără îndoială, aşteaptă să vadă dacă fug. Nu sunt proastă. Dacă fug acum, nu fac decât să le dau un motiv să mă urmărească.

Bărbaţii care ne înconjoară camioneta poartă cizme şi uniforme militare. Au faţa acoperită până sub ochi cu o bandană neagră, cu conturul părţii de

jos al unui craniu uman desenat pe ea; mandibula albă şi şiruri de dinţi ca un gard alb ies în evidenţă în lumina nemiloasă a dimineţii.

— Nu sunt bandiţi, îi zic lui Kai. Dar nici nu suntem în afara oricărui pericol încă.

— Îi ştii?

— Într-un fel. Îl ştiu pe şeful lor.

— Au arme mari.

— AK-47, confirm eu. Dar nu vor să ne împuşte. Dacă voiau, le aveau îndreptate spre noi. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Sigur, aprobă el, nu foarte convins.

— Ei sunt *Dibáá' Ashiiké,* îi explic.

— Băieţii Însetaţi? De ce sunt însetaţi? întreabă Kai şi clipeşte des, parcă pregătindu-se de ce e mai rău. Zi-mi că nu de sânge.

— Depinde. În general, caută marfă. Aur, apă, alcool contrafăcut. Sunt mercenari, deci, în principiu, sunt însetaţi de orice le aduce un ban. Am lucrat pentru ei la un moment dat. L-am căutat pe unu' ieşit pe cauţiune. Şeful lor, Hastiin, mă cunoaşte. Suntem un soi de prieteni.

Imediat, ca şi cum ar fi încercat să mă contrazică, soldatul cel mai apropiat ridică arma şi o îndreaptă spre mine.

Kai oftează zgomotos. Îşi pune ochelarii de soare pe nas.

— Eşti chiar aşa de sigură?

18

Băieţii Însetaţi ne somează să ieşim de pe

şosea. N-are sens să ne împotrivim. Nu doar că sunt mai mulţi şi au arme mai puternice, dar sunt şi curioasă pentru ce ne-au oprit. Băiatul care ne ordonă să tragem pe dreapta şi să oprim motorul nu ne explică nimic. Doar ne cere să aşteptăm.

Hastiin ajunge în sfârşit la geamul meu. E îmbrăcat în aceeaşi uniformă ca restul Băieţilor Însetaţi, poartă pantaloni albaştri, bocanci mari, negri şi eşarfa cu cap de mort legată la gât. Faţa îi e slabă şi aspră în lumina dimineţii, toată numai oase ascuţite şi umbre adânci, are părul tuns scurt şi barbă de o zi. Umblă vorba că a fost în prima linie în Războaiele Energetice, unul dintre Protectorii originali din tabăra protestatarilor împotriva Conductei Transcontinentale, cel care a văzut primul val de victime. Se zice că a inhalat o grămadă de gaz paralizant şi că asta i-a distrus ceva în creier, astfel că acum nu poate să stea locului o clipă. Degetele lui bat întruna darabana pe marginea geamului meu, toată energia lui fiind concentrată asupra noastră.

— Hastiin, îi zic în chip de salut.

Nici măcar nu se deranjează să se uite în direcţia mea. Ochii lui sunt fixaţi asupra lui Kai, parcă eu nici n-aş fi vorbit. I se prezintă lui Kai, întinzându-i o mână slabă şi plină de cicatrici.

Kai îmi aruncă o privire întrebătoare, înainte să se întindă peste mine şi să-i strângă mâna.

— Kai Arviso.

— Frumoasă cravată, Kai. Mergi la vreo ocazie specială, ceva? întreabă Hastiin, cu vocea ca nişte roţi scrâşnind pe pietriş.

Kai îşi ridică cravata argintie dungată, se uită la ea, o lasă să cadă la loc.

— Mersi. Ocazia specială a fost ieri. Cravata e de atunci.

Hastiin încuviinţează din cap.

— Îmi cer scuze că te reţin, dar băieţii mei au auzit că s-au întâmplat nişte lucruri bizare în vale. Ne-am gândit că e de datoria noastră să-i avertizăm pe cei care trec pe aici.

— Lucruri bizare? îl întreb. Ce fel de lucruri bizare?

Hastiin încă se uită la Kai când răspunde.

— Se pare că a fost zărit un monstru cam la o oră spre nord de aici, lângă Lukachukai. O fată a fost omorâtă şi se zvoneşte că ar mai rătăci şi alţi monştri ca ăla prin munţi.

Kai se încruntă. Se uită când la unul, când la celălalt, căutând un indiciu care să-l lămurească de ce e Hastiin atât de hotărât să mă ignore. Clatin din cap scârbită, dar Hastiin continuă să mă ignore şi-i arată lui Kai dinţii, probabil într-o încercare de a zâmbi.

Kai face un semn spre mine.

— O ştii pe Maggie aici de faţă?

— Mi-e teamă că o să te rog să rămâi aici, cu noi, o vreme. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Nu vreau să-ţi provoc vreun neajuns, dar am o patrulă trimisă în recunoaştere şi, până nu se întoarce, nu te pot lăsa să te hazardezi aşa, în necunoscut.

— Foarte amabil din partea ta, comentează Kai.

— Nu e vorba de niciun fel de amabilitate. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu pot risca să trimit alţi oameni ca să te salveze şi nu pot permite să ajungi hrană pentru monştri, încurajându-i în felul ăsta, adaugă el, arătându-şi iar dinţii. Aşa că aş aprecia foarte mult dacă ai binevoi să dai curs rugăminţii mele.

Mă chinui să nu mă arăt dezgustată de maniera exagerat de curtenitoare a lui Hastiin.

— Ştim al dracului de bine care-i treaba cu monştrii ăia, îi zic. Eu l-am ucis pe cel din Lukachukai fiindcă băieţii tăi nu au apărut şi am văzut ce-au făcut în Crownpoint. Ştiu mai bine decât oricine cu ce ne confruntăm. Dacă ai avea juma’ de creier, m-ai întreba despre asta în loc să mă ignori.

Hastiin continuă să se uite la Kai; sunt nevoită să-mi încrucişez mâinile în poală ca să nu-i trag vreo două individului. Trec câteva secunde şi Băiatul Însetat nici măcar nu clipeşte. Dar degetele lui neliniştite s-au calmat şi sunt acum încleştate pe portiera mea, semn sigur că m-a auzit.

— Eşti un ticălos, îl înjur printre dinţi.

Mă las pe spate şi mă holbez la tavanul camionetei, cerând ajutor providenţei să mă descurc cu bărbaţii care nu pricep pe ce lume trăiesc. Sunt destul de sigură că n-o să primesc niciun fel de ajutor, dar simt că trebuie să cer chiar şi aşa.

Kai încă are ochii cât cepele. Înclină capul încet spre Hastiin, aprobator.

— Îţi mulţumesc pentru grijă. Dar sunt destul

de convins că eu şi Mags ne putem descurca şi singuri. Aşa că ar cam trebui să ne punem în mişcare.

— Mi s-a spus şi că sunt nişte incendii în Tse Bonito. Bănuiesc că lumea va fi evacuată. Cel mai bine ar fi să faceţi cale întoarsă.

Mă îndrept brusc de spate.

— Incendii?

Tah e în Tse Bonito. Sigur, şansele ca vraciul să aibă vreo problemă cu incendiile sunt foarte mici. E în mijlocul târgului, înconjurat de prieteni care îl pot ajuta. Cel mai probabil e un incendiu de vegetaţie de-a lungul autostrăzii, lucru destul de obişnuit. Sunt însă destul de periculoase din cauza secetei şi aş vrea să trec totuşi, în caz că se răspândeşte pe drum şi ne prinde de partea asta a munţilor.

— Ar trebui să ne cărăm, îi zic lui Kai, întinzându-mă spre cheile de la maşină.

Mâna lui Hastiin, rapidă ca un şarpe, îmi lipeşte palma de volan. Se uită direct la mine. O privire dură şi neclintită.

— Mi-e teamă că nu-i o rugăminte.

— Adică acu’ vrei să vorbeşti cu mine? îi strig, scoasă din sărite.

Un muşchi îi zvâcneşte pe faţă.

Îmi stăpânesc nervii şi, cu tot calmul de care sunt în stare, îi zic:

— Dacă e un incendiu în Tse Bonito, atunci trebuie să ajungem acolo.

Afirmaţia mea sună cât se poate de rezonabil.

El clatină din cap.

— Prea riscant.

— Prea…

— Ar trebui să ne laşi să trecem, mă întrerupe Kai.

E aplecat peste mine, şi-a scos ochelarii de soare şi se uită ţintă la Hastiin.

— Trebuie să plecăm şi tu trebuie să ne laşi să trecem. N-o să-ţi facem probleme. Te rog.

Hastiin îşi scarpină barba, răzuind cu degetele prin ea. Se holbează la Kai, cu gura deschisă, ca şi cum ar vrea să spună ceva. Apoi o închide brusc, se dă la o parte din calea camionetei şi, fără vreun alt sunet, ne face semn să trecem.

Nu stau pe gânduri. Pornesc motorul şi o iau din loc. Trecem de mercenarii cu puştile lor mari.

— Chiar am crezut că n-o să ne lase, mormăi eu, depăşindu-i pe Băieţii Însetaţi care ne privesc cu expresia plictisită a celor obişnuiţi să primească ordine.

— Câteodată, tot ce trebuie să faci e să foloseşti cuvântul magic, comentează Kai, lăsându-se înapoi în scaun.

Se uită peste umăr la Hastiin care a rămas în urmă. Când se întoarce, văd că zâmbeşte. Bate în bord, făcându-mă să tresar.

— Ce părere ai? mă întreabă.

— Părerea mea e că nimănui nu-i pasă dacă eu zic „te rog”.

— Mă refer la zvonurile despre monştri. Crezi că ar trebui să ne întoarcem în munţi? Să găsim patrula aia trimisă în recunoaştere, despre care vorbea tipul?

Scutur din cap.

— Dacă vedem monştri, îi ucidem. Dar e o pierdere de vreme să verificăm toate zvonurile nefondate, când avem deja o urmă care să ne ducă direct la sursă. Lasă-i pe Băieţii Însetaţi să caute monştri. Noi trebuie să-l găsim pe vrăjitorul care i-a creat. A vâna monştri e cam ca a tăia crengile unui copac, când de fapt trebuie să tai trunchiul.

Se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Ce e?

— Nimic. Doar că sunt impresionat.

— De ce, crezi că eu ţintesc şi trag, şi abia după aia pun întrebări?

— Cam aşa ceva.

— Mersi.

Râde. Şi râd şi eu cu el, o parte din tensiunea de mai înainte dintre noi dispărând.

— Crezi că ar trebui să ne îngrijorăm din cauza incendiului de care a pomenit tipu'? mă întreabă.

— Probabil că nu.

Se foieşte în scaun.

— Mda, ai dreptate. Da' te deranjează dacă tragem o fugă pe la bunicul? De vreme ce oricum ne gândeam să ne oprim în Tse Bonito pentru baterii.

Avertismentul lui Longarm să nu mă mai apropii de Tse Bonito ar trebui măcar să mă facă să ezit, dar ameninţările Ogarului Legii n-au însemnat niciodată prea mult pentru mine. O să avem grijă şi o să ne ferim să fim văzuţi. În plus, dacă e într-adevăr un incendiu, Longarm are deja cu ce să-şi bată capul.

Kai se scutură, îşi freacă palmele şi braţele.

— Eşti bine?

— Ţi s-a întâmplat vreodată să te treacă fiori brusc, din senin? Sunt sigur că nu e nimic. Doar că…

Se cutremură din nou. Nu spun nimic, dar calc acceleraţia.

Tăcem o vreme, fiecare pierzându-se în propriile gânduri, până când Kai mă întreabă:

— Ce i-ai făcut Însetatului ăluia de era aşa de supărat?

Dau ochii peste cap.

— Tipu' e în stare să ţină supărare până la moarte.

— Nu zău! Ieri mă gândeam că Ogarul ăla te urăşte, dar tipul de azi…

— Mda, îi răspund, fluturând o mână, de parcă întâlnirea cu Băiatul Însetat a lăsat în urmă o duhoare ce trebuie eliminată. Toată lumea mă urăşte. M-am prins.

— Ce i-ai făcut?

— Da' de ce presupui că i-am făcut ceva? îl întreb, vag ofuscată.

El chicoteşte.

— Te ştiu de douăzeci şi patru de ore şi până şi eu îmi pot da seama că ai darul de a-i scoate pe oameni din minţi. Vrei să-mi spui că nu i-ai făcut nimic?

— Bine, fie. A pierdut nişte bani din cauza mea, acu' câteva luni. Era cauţiunea aia de care îţi ziceam. E o poveste lungă şi cretină, dacă mă întrebi pe mine, dar el nu poate trece peste asta.

Kai dă din cap gânditor.

— I-ai înapoiat banii?

— Să-i înapoiez? Nu funcţionează aşa. A fost o acţiune de recuperare care a mers prost. Nu-i datorez nimic.

— Da’ ai zis că…

— M-a luat gura pe dinainte. Las-o baltă.

— Poate.

— Poate?

— Da, poate, repetă el şi ridică din umeri. Poate că o să te ajut să rezolvi situaţia.

— Au trecut şase luni. Cum o să mă ajuţi tu *acum* să rezolv chestia asta?

— Las-o în seama mea.

— Nu vreau să-i plăteşti tu…

— Nu, nu, nimic de felul ăsta. Doar o să vorbesc cu el.

— Să vorbeşti? Poate că ai reuşit să-l prosteşti pe Longarm ieri, dar Hastiin e cu totul altă mâncare de peşte. Nu e un idiot ca Ogarul. Doar că e… enervant. Încăpăţânat.

— Îhî, ştiu. Nu-ţi face griji. La naiba! Ia uită-te!

Îi urmăresc privirea dincolo de parbriz, spre ce e în faţa noastră. Ne apropiem de intrarea în Tse Bonito, pe Autostrada 134. Un fum gros se ridică în rotocoale imense, nori urâţi care pătează albastrul imaculat al cerului.

— Ce-i asta? şopteşte el în timp ce eu încetinesc treptat. Nu e un foc de vegetaţie, cu siguranţă. E…

Am o presimţire urâtă care îmi inundă tot corpul şi-mi face sângele să fiarbă în cap. Focul se

ridică de undeva din centrul aglomeraţiei de magazine din zona în care locuieşte Tah.

— Oh! exclam fără să vreau.

Vocea lui Kai se aude de la milioane de kilometri depărtare, înfăşurată în câlţi, aruncată într-un puţ adânc, sub pânza freatică.

— Cred că arde coliba lui Tah.

19

Conduc pe lângă locul în care ieri era coliba lui Tah. Sau, mă rog, încerc să ajung cât mai aproape. Ogarii Legii au interzis accesul pe şoseaua principală în Tse Bonito cu bariere din lemn pictate în alb şi albastru pe care scrie POLIŢIE, NU TRECEŢI şi au redirecţionat traficul pe cele două autostrăzi care ies din oraş, una prin est şi alta prin vest.

Mă stăpânesc din răsputeri să nu trec cu camioneta prin bariera lor şi să mă duc direct la uşa lui Tah. O voce interioară mă roagă să rămân calmă, să respir şi să gândesc înainte de toate. Dar mâinile îmi tremură atât de puternic, că abia mai pot să le ţin pe volan. Respiraţia mi-e sacadată şi chinuită şi toate gândurile mele sunt negre ca tăciunele.

În jurul baricadei, mai bine de zece Ogari în uniformele lor kaki GC frământă nervoşi între degete centurile armelor şi aruncă priviri stresate spre incendiu. O mulţime de localnici s-au adunat de-a lungul pantei care mărgineşte autostrada. Ne înghesuim de-a valma – poliţişti, civili şi maşini. Căscăm gura la flăcările ce ţâşnesc din acoperişul

colibei şi la norul de fum negru, murdar, ce se ridică spre cer. Toţi ne întindem gâturile ca nişte cocostârci pentru a vedea mai bine dimensiunea dezastrului.

Toţi, cu excepţia unui om, care stă cu spatele la incendiu, cercetând din ochi mulţimea, uitându-se atent la chipuri şi întipărindu-şi-le în memorie.

— Longarm, şoptesc.

— Fir-ar să fie!

Vocea lui Kai e tensionată şi, pentru prima dată, pare perfect serios. Şi el l-a recunoscut pe Ogar, confruntarea de ieri fiind fără îndoială la fel de proaspătă în mintea lui ca şi în a mea. Longarm poartă ochelari de soare negri şi pălărie de cowboy, aşa că nu pot să-i văd bine faţa, dar am senzaţia că cercetează mulţimea căutându-mă pe mine.

Mă forţez să conduc până ajung cam la jumătate de kilometru de barieră. În stânga mea, Tse Bonito lasă loc terenurilor prăfoase unde se ţin târguri, terenuri abandonate şi părăginite în perioada asta a anului. La dreapta, nenumărate şiruri de grajduri goale – de metal, ruginite şi pe moment părăsite –, turmele comunităţii păscând pe undeva la ora asta. Mă apropii de grajduri. Încă o camionetă n-o să iasă în evidenţă într-un astfel de loc şi mai sunt destule ore până se întorc oile pentru înnoptat.

Parchez maşina şi opresc motorul. Prin geamul deschis intră mirosul de iarbă amestecat cu al oilor, dar deasupra, copleşitor, simt mirosul dulceag, familiar, al lemnului ars şi al metalului

încins.

Stăm o vreme aşa, privind amândoi fumul care se ridică în nori groşi.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat, spune Kai într-un târziu.

Mă întind în spate să scot puşca. Abia atunci mâinile mi se opresc din tremurat şi vocea mea interioară începe să se calmeze.

Kai se opreşte cu mâna pe portieră, încruntat.

— Ce crezi că faci?

— Ce faci şi tu. Merg să caut nişte răspunsuri.

— Cu puşca?

— Ai o idee mai bună?

— Da. Vreo duzină chiar.

Deschid gura să-i zic ce cred eu despre ideile lui, când privirea îmi cade pe husa Glockului. Ezit. Prefer puşca – bătaia lungă, obişnuinţa de a o mânui şi faptul că nimeni nu m-a considerat vreodată discretă –, dar şi posibilitatea de a ascunde arma are meritele ei. Îmi aduc aminte de poliţaii de la barieră. Pun puşca la loc şi ascund Glockul în buzunarul hainei de piele.

Kai mă priveşte.

— Măcar lasă-mă pe mine să mă duc primul. Să încerc să vorbesc cu ei înainte să intri tu cu buldozerul.

— Nu, i-o retez eu. Te-am lăsat să vorbeşti ieri şi uite ce s-a întâmplat.

Deschid portiera şi cobor. Mirosul de ars e şi mai puternic. Pământul sub picioare e solid, dar am senzaţia că ar putea să crape oricând şi să mă înghită într-o clipită.

— Da, uite ce s-a întâmplat ieri, zice el, înfuriat acum. Am făcut în aşa fel încât am scăpat de acolo basma curată şi nimeni n-a fost rănit.

— Nimeni? Tu asta numeşti nimeni, fir-al al dracu'!

Îmi vine să mă iau la palme că l-am lăsat pe Tah singur acolo. Un bătrân care nici măcar nu avea o puşcă. Am fost atât de prinsă de conflictul meu cu Longarm, atât de convinsă că pe mine mă vrea, că mie vrea să-mi facă rău. Atât de dornică să-l las pe Kai să preia controlul şi să ne scoată din încurcătură.

— Maggie.

Mă întorc spre Kai.

— Ştiu că ai făcut un soi de târg cu Longarm ieri. Ce înţelegere aveţi?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că Ogarul nu ne-ar fi dat drumul cu una, cu două. Longarm voia să ne pună pielea pe băţ şi apoi, într-o secundă, vrei tu să-mi zici că ne-a lăsat să plecăm pur şi simplu? Cum v-aţi înţeles?

Îşi linge buzele.

— Nu e ce crezi tu.

— Pe dracu' nu e! Am fost acolo. Ce i-ai promis? Pe Tah? Ai cumpărat libertatea noastră cu preţul libertăţii lui Tah?

Deja încep să urlu, cu mâna în buzunar, strângând Glockul, fără măcar să-mi dau seama c-o fac. Ştiu că par ieşită din minţi, dar nu mă pot gândi decât la Tah. Singur. Speriat. Poate că… Oh, Dumnezeule mare!

— Ce? Nu. Nici n-are sens ce zici. M-ai văzut vorbind cu el. Ai fost acolo. Şi de ce l-ar vrea pe Tah?

— Tu să-mi spui.

— Suntem de aceeaşi parte a baricadei aici. Eu sunt de partea ta. Ce fel de monstru mă crezi?

Vocea îmi e calmă când îi răspund.

— Nu ştiu ce hram porţi, Kai, ce fel de monstru eşti. Dar am senzaţia că voi afla.

— Iisuse Hristoase! şuieră el. Ascultă-te numai. N-am făcut nimic care să-i provoace vreun rău propriului meu bunic.

— Atunci cum dracu'…?

— Am felul meu de a vorbi, înţelegi? Oamenii mă ascultă. Aşa cum s-a întâmplat cu prietenul tău Hastiin. Şi l-am făcut şi pe Longarm să mă asculte. Nu e nimic atât de abject pe cât îţi închipui. Voia o poveste, aşa că i-am dat ceva de care să se agaţe. I-am zis de Juan Cruz şi alte alea. Atâta tot. Crede-mă. Atâta. Tot. *Tot!*

Îl aud şi ştiu că are dreptate. Ogarilor puţin le pasă de bunicul Tah. Ştiu că e logic ce zice Kai. Dar simt în acelaşi timp că-mi ascunde ceva şi încă nu-mi dau seama ce anume.

Mâinile îmi tremură din nou şi adrenalina începe să ceară acţiune, dar mă holbez la coliba arsă, încercând să-mi aduc aminte că mai trebuie să şi respir.

— Nu ştim dacă e mort sau nu, zice Kai încet.

A venit lângă mine. Destul de aproape cât să mă poată atinge. Curajos om.

— Măcar lasă-mă să vorbesc cu ei, să aflu ce s-

a întâmplat. Pot să fac chestia asta. Să-i conving să mă asculte. Te rog.

Nu acest „te rog” schimbă lucrurile. Ci gândul că Tah ar putea fi încă în viaţă. Speranţă mai periculoasă decât asta încă n-am avut.

Imagini multe îmi invadează brusc mintea şi încerc să scap de ele. Dar nu pot decât să-l văd pe Tah prins în coliba lui, cu flăcările înconjurându-l, cuprinzându-i bucătăria, masa uzată, cănile albastre de cafea. Îmi aduc aminte de dansul caraghios pe care l-a executat când m-a surprins cu zahărul. Felul în care îmi zicea fiica lui *shí*.

Fiica.

Cuvântul ăsta înseamnă ceva în graiul navajo. Înseamnă familie, dar şi responsabilitate. Era datoria mea să am grijă ca Tah să fie în siguranţă şi am eşuat spectaculos acolo unde conta mai mult.

— Cineva trebuie să moară, Kai, şi eu trebuie să fiu cea care îl ucide.

Mă uit fix la el, sperând să priceapă că deja îl implor. Mă priveşte cu ochi mari şi expresie solemnă. Nu-mi dau seama ce gândeşte, dar nu mi se pare de bun augur.

— Dă-mi cinşpe minute, îmi zice.

Întinde mâna spre mine, dar şi-o retrage repede, parcă ar fi fost muşcat, şi o lasă să cadă.

— Nu-ţi cer mai mult de atât. Lasă-mă să văd ce pot afla şi dacă… dacă lucrurile arată rău, vedem apoi ce putem face. Cinşpe minute, îmi repetă.

Mă uit la mâna lui, care aproape m-a atins. Şi

îmi trece prin minte cel mai ciudat gând. Coiotul a avut dreptate, Kai are mâini frumoase.

— Ai zece minute la dispoziţie.

Lăsăm camioneta acolo. Mă uit atentă la trafic, înainte să traversez şoseaua spre una dintre clădirile joase, construite la marginea terenului, pe partea dinspre autostradă, în căutare de adăpost. Kai se grăbeşte să mă ajungă din urmă.

— Care-i planul? îl întreb peste umăr.

— Poţi să stai ascunsă? Dacă te vede Longarm, se duce dracului totul.

Îmi aduc aminte de mutra Ogarului ieri şi am certitudinea că, dacă ar reuşi să scape fără închisoare, m-ar omorî fără ezitare. N-am nicio problemă să stau ascunsă.

— O să încerc iar faza cu Juan Cruz, să văd dacă pot afla ceva.

— Crezi că-i o idee bună?

— N-o să facă nimic. Sunt prea mulţi oameni prin preajmă. Ai observat cum s-a purtat ieri cu tine, nu? Îi e frică de mulţime.

Ridic din sprâncene şi mă holbez la el o clipă. Merge în pas cu mine şi zâmbeşte.

— Să ştii că nu e numai frumuseţea de mine.

Îl ignor.

— Ai zece minute, îi amintesc. O să stau la marginea mulţimii. N-o să te am sub ochi tot timpul, aşa că, de îndată ce afli ceva, te întorci aici să-mi spui.

Mă uit în jur. Remarc în dreapta un stand abandonat, la vreo zece metri de drum. Arăt spre

el.

— Dacă nu eşti înapoi în zece minute, vin după tine. Să nu-ţi asumi niciun fel de riscuri. O să-ţi facă rău, Kai. Crede-mă.

Îmi oferă zâmbetul ăla al lui de revistă, nonşalant. Nu pot decât să sper că ştie ce dracu' face.

Ne apropiem de mulţimea de gură-cască. Bărbaţi şi femei în halate de casă sau în pijamale, cu părul vâlvoi sau împletit în cozi, ca pentru culcare, toţi părând să se fi îmbrăcat rapid, pe întuneric. Stau laolaltă, probabil vreo treizeci, patruzeci de oameni, discutând sau doar privind focul. Niciunul nu se uită înspre noi. Îi fac semn lui Kai să plece, iar eu mă opresc. Mă strecor în mulţime, amestecându-mă printre oameni fără nicio problemă.

Kai încetineşte pasul, dar continuă să înainteze, călcând apăsat, hotărât, îndreptându-se spre zidul de uniforme albastre şi kaki. Îl văd mormăind de unul singur, gesticulând mărunt, repetându-şi replicile.

S-a făcut iar cald în Tse Bonito, soarele s-a ridicat nemilos deasupra, iar focul înteţeşte arşiţa şi aşa mizerabilă. Încă port căciula de lână, dar de acum încep să transpir. Însă o ţin pe cap. Nu am altceva mai bun la îndemână ca să mă deghizez. O trag şi mai jos pe ochi şi ţin capul aplecat, în timp ce mă amestec printre oameni. Simt lipsa puştii, dar Glockul stă neştiut de nimeni în buzunarul meu, aproape de mâna mea, ceea ce-mi dă o stare de siguranţă şi, pentru moment, e suficient. Nu

durează mult până mă pierd în mulţime, o fată oarecare, venită să caşte gura la incendiu.

— Se zice c-ar fi fost o explozie, comentează o femeie din dreapta mea.

Are un halat roşu vechi, rărit şi decolorat, legat strâns la brâu. Călcâiele îi atârnă peste marginile unor şlapi galbeni, din plastic. Întoarce capul în dreapta şi în stânga, încercând simultan să vadă ce se întâmplă şi să bârfească şi cu cei de alături.

— Eu am auzit că a fost un trăsnet, intervine altă femeie, privind peste umăr, ca să se amestece în discuţie.

Ridic capul. Trăsnet? Neizghání.

— Drept aici, în mijlocul oraşului! continuă ea. Aţi auzit? Tunetul?

— Probabil nişte vandali, sugerează bărbatul de lângă ea, pe un ton dispreţuitor. Că doar sunt nişte găşti p-aci, nu?

— Io n-am văzut nicio gaşcă, sare femeia care îl însoţeşte.

— Nu ştiu. Asta am auzit.

Înghit amăreala din gură. Nimic din ce spun oamenii ăştia nu are vreun sens.

— Am auzit că trăia un bătrân acolo, adaugă ceva mai departe o voce atât de joasă, că aproape n-o aud.

Câteva capete se întorc spre ea.

— Vraciul? întreabă femeia în capot.

Femeia se trage înapoi, alarmată.

— A fost deunăzi în magazinul meu.

— L-ai văzut? mă reped eu să întreb, înainte să mă gândesc dacă e bine ce fac. Ştii dacă a reuşit

să scape? Înainte ca focul să se înteţească?

Femeia care a pomenit de tunet se holbează la mine. Mă cercetează de sus până jos, nu ratează niciun amănunt. Privirea pe care mi-o aruncă sfâşie ceva în mine.

— Nimeni nu l-a văzut, răspunde domol.

Fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de ea. Mai fac unul. Şi încă unul. Până când dau peste cineva în spatele meu. Mă întorc, mormăi ceva în semn de scuze. Îmi croiesc drum prin mulţime, să mă întorc pe unde am venit. Acum sunt şi mai mulţi oameni. Prea mulţi. Numărul lor aproape s-a dublat, toţi stau în picioare şi cască gura. Trebuie să trec cu forţa, lovindu-mă de umărul cuiva, ferindu-mă de cotul altcuiva. Şi transpir şi mai rău, căci o parte din panica de azi-dimineaţă încearcă să se facă simţită. Mă chinui să o stăpânesc şi să mă mişc. Să continui să mă mişc, să nu mă opresc, până când aproape alerg. Şi, în sfârşit, mulţimea începe să se rărească.

Ies împleticindu-mă pe o stradă laterală nepavată din Tse Bonito. Abia mă ţin pe picioare, dar pot să respir iar şi aici am mai mult loc. Strada e goală. Ferestre întunecate de rulote şi tarabe din lemn se întind pe o distanţă de o sută de metri înaintea mea, dar, slavă cerului, nu e niciun om. Standul pe care îl observasem mai devreme e la dreapta mea. Trei pereţi înalţi până la brâu şi o bucătărie dreptunghiulară, lungă, tocmai în spate. Genul de chestie pe care o construiesc familiile ca să vândă mâncare în zilele de târg sau la bâlciurile anuale. Mă agăţ de o bârnă şi, împingând cu un

picior în peretele lateral din lemn, sar înăuntru. Mă las jos cu spatele lipit de perete şi trag genunchii la gură. Închid ochii şi număr până la zece. Apoi număr iar până la zece. Până când îmi trece panica.

Ştiu că nu pot rămâne aici. Trebuie să mă mişc. Dar încotro s-o iau? Spre ce anume?

Trebuie să-l găsesc pe Kai. S-au dus cele zece minute pe care i le-am dat şi fie a aflat ce s-a întâmplat cu Tah, fie acum încearcă să-i păcălească cu vorbele lui frumoase, să scape de închisoare. Trag aer în piept şi sar înapoi, în partea cealaltă a standului. Nu mai suport mulţimea. Trebuie să găsesc altă cale, aşa că mă hotărăsc s-o tai prin oraş. În felul ăsta, ajung destul de aproape de coliba lui Tah, apoi pot s-o iau roată, pe la capătul barierei şi să văd dacă dau de Kai.

Cu umerii aplecaţi şi căciula trasă bine pe cap, merg printre clădiri, grăbindu-mă prin fum şi prin oraşul pe jumătate golit, ţinând-o drept spre coliba lui Tah. Aici focul se aude mai tare, ca o creatură dezlănţuită. Fumul se adună în jurul meu ca o ceaţă. Mă chinui să depăşesc zona, cu bărbia ascunsă în tricou, respirând încet, scurt, ca să nu inhalez otrava. Ochii încep să-mi lăcrimeze şi mă străduiesc să-l văd pe Kai printre pleoapele întredeschise.

Îl zăresc în sfârşit, o pată strălucitoare purpurie şi verde, imposibil de ratat în aerul încărcat de fum. Dar nu e singur. Merge alături de Longarm, braţul Ogarului cuprinzându-i umerii într-un soi de îmbrăţişare prietenească.

Am avut dreptate. Kai are o înţelegere cu el.

Privirea mi se întunecă de furie. Pumnii mi se încleştează. Îmi aduc aminte senzaţia cuţitului lipit de gâtul lui azi-dimineaţă, bătaia inimii lui sub palma mea. Ce simplu ar fi fost să apăs până când un val sângeriu i s-ar fi revărsat din gât. Până ar fi horcăit şi s-ar fi înecat în propriul sânge şi s-ar fi uitat la mine cu ochi morţi, cum a făcut-o în visul meu. *K'aahanáanii* fredonează uvertura.

Mă pun în mişcare înainte să mă gândesc, cu mâna pe Glockul ascuns încă în buzunar. Îl văd pe Kai cum se împiedică, iar Longarm îl îmbrăţişează şi mai strâns, ca să-l ţină pe picioare. Ceva argintiu străluceşte în aerul cenuşiu şi mă opresc. Văd din nou aceeaşi străfulgerare. Ceva ce Kai ţine în mână. Nu, nu în mână. În jurul încheieturilor. E în cătuşe, vag conştient, şi Longarm îl târăşte după el.

Mă blestem că sunt o idioată. Dornică să văd trădare oriunde îmi întorc privirea, exact cum a zis Kai. Când nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Îi privesc cum cotesc pe o alee îngustă, printre tarabe pentru mâncare, şi mă grăbesc să-i urmăresc. Îi zăresc din nou când ajung în mijlocul unei străzi acoperite de cenuşa care se cerne din aer. Îl văd pe Kai legănându-se periculos de aproape de Longarm, împiedicându-se iar, înainte ca Longarm să-l ridice şi să-l pună pe picioare. Îi pierd din ochi când cotesc la dreapta brusc şi dispar în spatele unei barăci de tablă. Ezit. Dacă traversez drumul ca să mă ţin după ei, până ajung în partea cealaltă, risc să mă vadă. Dacă aştept

prea mult, s-ar putea să dispară şi data viitoare să-l văd pe Kai în închisoare, sau chiar mai rău.

Un moment, sunt tentată să-i las să dispară în ceaţă. Să-l las pe Kai să se descurce fără mine cu orice intenţionează Ogarul să-i facă. Îmi tot spun că acest Kai Arviso nu e problema mea şi că abia îl cunosc. Apoi îmi aduc aminte de chipul lui Tah când mi-a zis că nepotul lui e „Mare Vraci” şi cum l-a lăudat că e în stare să vindece Dinétah-ul. Şi chiar dacă Tah a greşit, mie mi l-a dat în grijă pe Kai. Şi, fir-ar al dracului, Kai a ţinut morţiş să-mi fie prieten.

Aşa că traversez strada cu capul aplecat şi trăgând întruna cu coada ochiului, să mă asigur că nu sunt văzută.

Cotesc pe lângă tarabă.

Şi mă opresc ca trăsnită.

Privesc cu groază cum, la douăzeci de metri de mine, Longarm îl loveşte năprasnic pe Kai în ceafă. Kai nici n-a apucat să-şi dea seama ce se întâmplă.

Capul lui Kai zvâcneşte înainte, bărbia i se propteşte în piept. Se împiedică, încearcă să ridice braţele, dar e încătuşat cu mâinile la spate. Longarm nu aşteaptă să-şi revină. Vine în faţa lui şi-l apucă de păr cu amândouă mâinile. Îl izbeşte puternic cu genunchiul direct în faţă, aruncându-i capul în spate cu atâta forţă că, pentru o clipă, spinarea lui Kai pare să se fi îndoit de tot. Apoi picioarele îi fug de sub el şi cade grămadă la pământ. Capul i se izbeşte atât de tare de sol, că saltă înapoi, ca o minge.

Cu bocancii lui cu vârf de metal, Longarm îl

loveşte o dată, de două ori, de şase ori, repetat, în coaste şi în rinichi. Trupul lui Kai tresare şi se cutremură ca o păpuşă de cârpe.

Mă holbez prosteşte, şocată de izbucnirea de violenţă oarbă.

Singurul lucru la care creierul meu reuşeşte să se gândească e că, în tot timpul ăsta, Kai n-a scos niciun sunet. O bătaie cruntă din partea unui om de două ori cât el, şi el nu strigă nici măcar o dată?

Apoi văd sângele. Lacul de sânge. Întinzându-i-se sub cap.

O amintire îmi apare subit, ca o străfulgerare. Gustul groazei şi al neputinţei îmi arde limba. O străfulgerare de răutate malefică apărută din senin într-o noapte rece de februarie. Vederea mi se înceţoşează, apoi devine nefiresc de ageră. Timpul încetineşte. Şi se dilată. *K'aahanáanii*, Săgeata Vie. Setea de sânge, fierbinte ca focul, îmi curge prin vene, aprinzându-se şi răspândindu-se.

Longarm e aplecat, trupul imens respiră greu după efort. Îşi odihneşte mâinile pe genunchi, admirându-şi munca. Cu un icnet, se ridică şi se îndreaptă de spate. Face câţiva paşi înapoi şi îl văd cum duce mâna la pistolul din tocul de la brâu. Leagănă uşor braţul, apoi îndreaptă arma spre Kai.

Deja sunt în mişcare. Mi-am scos pistolul, îl ţin cu amândouă mâinile şi alerg spre Longarm. Probabil că urlu, pentru că el se răsuceşte spre mine. Face ochii mari şi deschide gura a mirare.

Eu sunt Săgeata Vie şi nu ezit. Nu mă îndoiesc de mine însămi. Nu-mi fac griji că sunt un monstru.

Apăs pe trăgaci. O dată, de două ori, de cinci

ori cu totul.

De fiecare dată, un glonţ străpunge faţa lui Longarm.

20

Tremur. Mâinile îmi tremură.

De adrenalină şi de furie. Dar şi de frică. De frica sufocantă că am ajuns prea târziu.

Mă las în genunchi lângă Kai. Pun degetele tremurânde pe gâtul lui. Mâna mi se lipeşte de pielea lui năclăită de sânge. Dar pulsul e puternic.

— Kai.

Îl scutur cu blândeţe. Îi tamponez faţa cu mâneca, încercând să îi eliberez nasul şi gura de sânge ca să respire mai uşor. Are ceva în gură şi-i desfac buzele ca să-i scot cravata. Cea cu dungi albastre şi argintii. Longarm i-o îndesase pe gât.

Mă cutremur. Mă străduiesc să mai păstrez ceva din claritatea şi furia Săgeţii Vii, dar puterile de clan m-au părăsit.

— Trebuie să te trezeşti, Kai. Trebuie să plecăm de aici.

Îl scutur din nou, de data asta ceva mai tare. El lasă să-i scape un sunet. Vrea să-şi umple plămânii cu aer, se îneacă şi tuşeşte, apoi încearcă instinctiv să-şi tragă genunchii la piept, ghemuindu-se.

— Nu, nu!

Îl prind de umeri, ca să-l fac să se îndrepte. E prea slăbit să mi se împotrivească. Mă folosesc de vârful cuţitului ca să desfac cătuşele şi încerc să-l ridic ţinându-l de braţe. Dar e ca o piatră de

moară, iar pierderea adrenalinei m-a lăsat şi pe mine fără puterea necesară să-l iau de acolo. Încremenesc, convinsă că aud paşi. Dar nu vine nimeni. Însă ştiu că nu e decât o chestiune de timp până ne găseşte cineva.

În gură am gust de fiere şi panica ameninţă să crească şi să mă înece. Mă forţez să o domolesc. Să mă concentrez pe ce se întâmplă acum.

Trebuie să-l duc pe Kai de aici. Să ne adăpostim amândoi undeva înainte să apară Ogarii care-l caută pe Longarm. Arunc o privire peste umăr. Ce-a mai rămas din Ogar zace grămadă la pământ, la câţiva metri de mine, cu faţa sfărâmată.

Mă aşteptam să simt ceva, orice, văzându-l aşa, văzând ce am făcut din el, dar nu mă aşteptam să simt satisfacţie. Cuvintele de ieri ale lui Longarm îmi răsună în urechi. *Poate că nu tu ar trebui să vânezi monştri. Poate cineva ar trebui să te vâneze pe tine*.

— Mags?

Ochii lui Kai sunt abia mijiţi.

Înghit în sec, străduindu-mă să-mi controlez zâmbetul de uşurare care încearcă să mi se întindă pe toată faţa.

— Poţi să te mişti? îl întreb.

Dă aprobator din cap, încet, abia simţit, dar dă.

— Ai nevoie de un doctor şi trebuie să ne cărăm cât mai departe de aici.

Scoate un sunet înfundat, pe care eu îl iau drept un da.

— Dacă reuşim să ieşim din oraş, ştiu un loc

unde putem sta la adăpost o vreme. Să te vadă şi pe tine un doctor. Să aflăm ce s-a întâmplat cu Tah, dacă e bine. Dar...

Mă opresc. Kai se uită în spatele meu. Ştiu ce vede. Aştept să se cutremure de groază. Să întrebe cum am putut să fac un astfel de lucru. Să se uite la mine şi să vadă monstrul.

E palid, are faţa plină de sânge şi ochii holbaţi. Înghite cu greu.

— Hai, îmi răspunde, ridicând cu greu braţul ca să-l sprijin.

Reuşim să facem câţiva paşi, după care se răsuceşte brusc şi vomită. Îl ţin în timp ce trupul i se zbate convulsiv, până când stomacul i se goleşte, iar el gâfâie dureros, epuizat. Aştept cât consider eu că e sigur, conştientă că suntem tot mai expuşi pericolului cu fiecare secundă petrecută aici.

— Trebuie să o ştergem, Kai.

El îmi face semn din nou că da şi imediat începe să tremure.

— Capul meu, rosteşte el chinuit, abia mişcându-şi limba umflată.

— Probabil că ai o comoţie cerebrală, îi explic, târându-l după mine. Greaţa e un simptom obişnuit, la fel şi ameţeala, pierderea de memorie, îi înşir eu simptomele. Totul e absolut normal.

— Orice îmi provoacă greaţă, numai faţa mortului nu, aşa-i? zice el, râzând fără vlagă.

Râsul se transformă într-o tuse urâtă şi aproape că se îneacă. Se forţează să-şi recapete răsuflarea.

Rânjesc, recunoscătoare în mod iraţional pentru gluma lui morbidă.

— Tu concentrează-te să te mişti, da?

Începem iar drumul nostru anevoios, târâş-târâş. Reuşesc în sfârşit să văd camioneta parcată pe marginea drumului, la nici două sute de metri de noi. Două sute de metri care mi se par acum două mii.

Deschid portiera din dreapta şi-l ajut pe Kai să urce, când aud primele urlete. Fiecare muşchi mi se contractă, cerându-mi să ridic privirea, să mă conving că au descoperit trupul lui Longarm şi că ne-au dibuit. Dar ţin capul plecat şi mă grăbesc să mă aşez la volan, având grijă să nu atrag atenţia.

Pornesc motorul şi-i dau bice. În siguranţă în spatele volanului şi deja în mişcare, îmi permit să mă uit înapoi la scena pe care am părăsit-o cu câteva minute mai devreme. Disting câteva siluete în uniforme kaki. Le observ agitaţia şi panica în timp ce stau aplecate deasupra cadavrului lui Longarm. Nu insist să mai studiez scena, ci privesc drept înainte şi încerc să mă încadrez în traficul de pe şosea. Intru pe Autostrada 264 şi trec pe lângă ieşirea dinspre nord, care duce la Valea de Cristal, luând-o spre est, înspre zona numită Tabla de Şah, singurul loc din Dinétah unde Ogarii Legii nu au niciun fel de jurisdicţie.

Kai stă rezemat de portieră. Ţine ochii închişi, buza de jos îi atârnă, respiră sacadat. Îl scutur ca să-l trezesc.

— Nu ai voie să dormi după o lovitură la cap, îl

avertizez.

Deschide un ochi. Pielea din jurul lui deja începe să se învineţească şi să se umfle, forţând ochiul să se închidă.

— Mags, nu ştiam că-ţi pasă, şopteşte printre buzele uscate, acoperite cu sânge închegat.

— Nu-mi pasă.

— Minţi îngrozitor de prost.

Mă întorc să mă uit pe geam.

Ieşim din oraş în viteză, fără să ne vorbim, şi intrăm în deşert. Pereţii de stâncă roşie din Tse Bonito lasă loc dealurilor joase, văluri te şi întinderilor mari de pământ pârjolit de secetă, cu arbuşti uscaţi. Cerul e senin, un sacrilegiu de un albastru-intens, clar ca lacrima, toate urmele de foc şi de fum dispărând odată cu kilometrii parcurşi. După o vreme, Kai reuşeşte iar să vorbească, cu glas răguşit şi şuierător, parcă s-ar chinui să respire.

— Unde mă duci?

— Cunosc o femeie care locuieşte în Tabla de Şah. Pământul acolo e împărţit ca în Perioada Retrocedărilor – un acru de teren navajo, unul de teren *bilagáana*, iar ea trăieşte într-o zonă unde poliţiştii navajo şi GC nu sunt bine-veniţi. Mai important de atât, casa ei se află la câţiva metri în spatele unui gard de sârmă ghimpată şi a vreo şase AR-15. Presupunând că ne lasă să intrăm, o să avem un loc sigur în care să analizăm ce trebuie să facem mai departe.

— Presupunând?

— Grace Goodacre poate fi destul de

imprevizibilă. Nu suntem tocmai prietene, dar e ştiut faptul că te poţi adăposti la ea când ai probleme cu legea. Cel mai mult pe lumea asta îi urăşte pe Ogarii Legii.

Îi arunc o privire lui Kai. El se uită la degetele mele care bat darabana nervos pe volan. Mă controlez.

— O cam pun în pericol, îi zic în chip de explicaţie. Sper doar că azi e într-o dispoziţie generoasă.

Kai se ghemuieşte iar în colţul lui, între scaun şi portieră. Închide ochii, tresărind din cauza contracţiilor dureroase ale muşchilor feţei.

— O s-o convingi tu, zice el. Am încredere deplină în tine.

Îmi muşc buza şi apăs şi mai tare pe pedala de acceleraţie, nici pe departe la fel de încrezătoare în primirea de care o să avem parte. Mă uit în oglinda retrovizoare pentru a treia sau a patra oară în ultimul minut. Încă nu se vede nimic. Nimeni nu ne urmăreşte. Dar nu mă pot relaxa până nu ajungem la adăpost, într-un loc unde cineva să se uite la rănile lui Kai. Abia atunci o să-mi acord răgazul de a mă gândi la ce e de făcut în continuare. La Longarm. La Tah.

— E mort, Maggie.

Kai are ochii deschişi şi se uită ţintă la mine. Încerc să înghit, dar ceva mă îneacă. El se încovoaie uşor şi se întoarce să privească pe geam în zare.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Longarm a zis că i-a văzut cadavrul.

— Longarm a fost un mincinos nenorocit.

— De ce să mintă? Îmi pare rău. Ştiu că l-ai iubit ca şi cum ţi-ar fi fost rudă.

— Nu.

— Eu…

— Am ajuns la casa lui Grace, îl întrerup.

Arăt cu o mişcare din cap spre stânga, spre structura de care ne apropiem.

Dincolo de autostradă, într-o zonă curăţată de arbuşti, în mijlocul pustietăţii, protejată de un gard de metal de trei ori mai înalt decât orice om din Dinétah, deasupra căruia se întind rotocoale de sârmă ghimpată, se află Taverna Americană a lui Grace. Un bar, sau mai degrabă o baracă supradimensionată, măsurând cam trei sute de metri lungime şi o sută cincizeci lăţime, acoperit cu panouri cenuşii care vor să imite lemnul, dar care, în general, arată ca nişte pereţi de aluminiu, ceea ce şi sunt. O veche firmă luminoasă anunţă DESCHIS sau ÎNCHIS, în funcţie de perioada din zi şi de curentul produs de generator, iar bannere dinainte de Apa Mare proclamă Taverna Americană drept LOCUL UNDE REGELE BERII E LA EL ACASĂ. Sigur, Grace nu mai serveşte Budweiser de când St Louis s-a înecat odată cu tot Midwestul, dar reclamele îşi păstrează optimismul. În schimb, tot restul pare să strige: „Lăsaţi orice speranţă!” Există o singură cale de a intra şi de a ieşi, prin uşile de metal, asta însemnând să treci de paznicul înarmat până în dinţi din ghereta blindată.

Încetinesc şi opresc camioneta în faţa intrării. Las geamul jos.

Un puşti de culoare, nu mai mare de paisprezece ani, iese din gheretă. E îmbrăcat din cap până în picioare în uniformă militară, poartă bocanci de luptă şi ţine îndreptată spre mine o armă automată. Are pielea cafenie, o claie de păr roşcat şi pistrui bine conturaţi, iar mâinile îi sunt încleştate pe armă ca labele unui animal tânăr, aşadar, ştiu că aş face bine să nu-l subestimez.

— Semeni cu mama ta, îi zic, salutându-l.

— Barul nu se deschide până la apus, îmi răspunde, neimpresionat.

— Nu sunt aici pentru băutură. Am venit s-o văd pe maică-ta.

Se încruntă la mine.

— Cine dracu' eşti?

— Maggie Hoskie. Mă cunoaşte.

Puştiul mă examinează pe îndelete. Îi văd privirea cum mă cântăreşte, observând puşca de pe suportul din camionetă, mâinile mele mânjite de sânge şi oprindu-se în cele din urmă asupra lui Kai, care stă cu ochii închişi şi pare să doarmă din nou.

— Ce naiba a păţit? mă întreabă puştiul. Nu e mort, nu? Arată ca dracu'.

— Nu e mort. Ogarii au pus mâna pe el.

Puştiul se mai relaxează şi rânjeşte, arătându-şi vârsta.

— Să le-o trag Ogarilor Legii, zice el, cu toată indignarea furioasă a cuiva care n-a avut prea mult de-a face cu ei.

— Îhî, îl aprob. Crezi că ne poţi lăsa acum să intrăm şi să stăm de vorbă cu Grace?

Are un walkie-talkie de modă veche la brâu. Îl scoate, apoi se întoarce şi se îndepărtează ca să discute cu cineva. Cât stă cu spatele la mine, *k'aahanáanii* îmi susură în ureche că ar fi simplu să scot Glockul pe care încă îl am ascuns în buzunar şi să-i trag un glonţ în ceafă. Evident că paznicul celălalt ar veni repejor şi ştiu că oricine ar fi atât de cretin, încât să-l împuşte pe unul dintre fiii lui Grace, prea departe n-ar ajunge. Dar Pistruiatul ăsta ar fi mort oricum ai da-o.

Mă scutur de asemenea gând, mă forţez să respir adânc de câteva ori, ca să domolesc *k'aahanáanii*.

El se întoarce zâmbind şi-mi face semn să trec.

— Mama e la tejghea! strigă el, în timp ce eu trec cu maşina de porţi. A zis să parchezi în spate. Cineva o să-ţi arate unde.

Conduc maşina prin parcarea prăfuită până în spatele barului. În dreapta e o rulotă dublă impecabil de curată, vopsită în alb, cu glastre de flori la ferestre şi cu o verandă mare şi primitoare. În faţa rulotei, în balansoare, stau un bărbat şi o femeie cu câte o puşcă pe genunchi. Se ridică şi coboară scările spre noi. Sunt gemeni, amândoi arătând ca nişte versiuni ale puştiului de la poartă, având aceeaşi piele deschisă la culoare, pistruiată şi acelaşi păr roşcat şi creţ. Femeia îmi indică nişte garaje aflate de partea cealaltă a casei, iar bărbatul se grăbeşte să deschidă una dintre cele şase uşi. Bag camioneta înăuntru, atentă să nu zgârii vopseaua. Înainte să opresc motorul, bărbatul deschide portiera din dreapta, îl ridică pe

Kai în braţe de parcă ar fi fost un fulg şi-l scoate din maşină. Iese cu el din garaj şi se îndreaptă spre rulotă. Fără niciun cuvânt.

Surprinsă, sar din maşină să mă iau după ei, dar femeia îmi blochează calea cu un braţ musculos.

— Unde îl duce? o întreb alarmată.

— O să avem grijă de el. Mama vrea să te vadă.

Mă gândesc o clipă să o îmbrâncesc şi să-l urmez pe Kai. Bărbatul a ajuns deja pe verandă şi împinge uşa cu umărul. Îi privesc cum dispar înăuntru.

— Ar trebui să fiu lângă el, protestez eu.

Ea scutură din cap, neînduplecată.

— Mama, întâi.

Are dreptate. Sunt oaspete aici şi, dacă gazda mă cheamă, trebuie să mă duc. Îi cer să-mi arate drumul şi, după ce închide uşa garajului ca să ascundă camioneta, pornim spre uşa din spate a tavernei.

Când o deschidem, uşa batantă dezvăluie semiîntunericul perpetuu al tuturor tavernelor americane care se respectă. Drept înainte, e ringul de dans cu podea din lemn, iar la stânga, pe o mochetă portocalie care a prins şi zile mai bune, întinsă de la un capăt la celălalt al tavernei, se înşiră câteva mese joase, rotunde, ca nişte roţi de căruţă, cu taburete asortate. Pe peretele din faţă, pe toată lungimea lui, e barul din lemn, cu un şir de scaune înalte gata să-şi primească muşteriii.

Grace Goodacre e în spatele barului, unde pare să se afle mai mereu. E o femeie mărunţică, având faţa de culoarea castanei, pătată de soare şi de pistrui, cu părul alb, ondulat, pe care îl poartă într-o coadă groasă, împletită şi prinsă la spate. Zâmbeşte cald, primitor, dar ochii ei negri sunt atenţi, cercetători. Îi aruncă o privire scurtă însoţitoarei mele, iar fiica ei se întoarce la uşă, cu puşca pregătită.

Grace îmi face semn să mă apropii şi eu traversez ringul de dans acum gol, ca să mă aşez pe unul dintre scaunele retrase de la bar. Ea îmi toarnă o bere şi mi-o pune în faţă.

— Nu sunt băutoare de bere, îi zic.

Grace bate în tejghea cu încheieturile degetelor.

— Tu o să bei ce-ţi zic eu să bei. Îmi aduc aminte când ai fost aici ultima dată. Turnai whisky în tine şi plângeai după bărbatul tău. Clarissa a trebuit să te târască afară şi să te lase să dormi în camionetă. De azi înainte, bei bere.

Simt că-mi iau foc obrajii. Mă uit peste umăr la fiică-sa, care probabil e respectiva Clarissa.

— Nu-mi prea aduc aminte, Grace.

— Lasă, că-mi aduc eu. Şi asta-i tot ce contează.

Ne holbăm una la cealaltă, tensiunea dintre noi fiind aproape palpabilă. Sunt la cheremul ei şi nu-mi place asta. Strâng din dinţi până mă dor. Dar eu sunt cea care a venit la ea. Eu am nevoie de ajutor. Şi ea o ştie prea bine.

Iau o gură de bere. Închid ochii, aproape

involuntar, în timp ce alcoolul mi se răspândeşte în corp. Berea e rece şi acidulată şi abia acum îmi dau seama ce sete îmi era. Mai iau câteva înghiţituri înainte să las paharul jos.

Grace mă priveşte, cu sprâncenele ridicate, aşteptând.

— E bună, sunt nevoită să recunosc.

Ea pufneşte, un soi de „ţi-am zis eu”. A câştigat prima rundă stabilind cine e şefa şi acum s-a apucat de şters paharele, ca şi cum am fi prietene vechi.

— Ce te-aduce la uşa mea, Maggie Hoskie?

— S-ar putea să am nevoie de un loc unde să mă ascund o vreme. Prevăd că o să am probleme cu GC cât de curând.

Se uită la urmele de sânge de pe pieptul meu, de pe faţă şi de pe mâini.

— Plăteşti?

— N-am mult la mine în momentul ăsta. Situaţia e cam… neaşteptată.

Se strâmbă dezamăgită. Ridică o mână şi Clarissa sare de pe scaun şi iese pe uşă. Se întoarce după câteva minute, cu lucrurile din camioneta mea. Le pune pe tejghea, iar Grace începe să le sorteze, mişcându-şi iute şi eficient mâinile mici. Ochii i se opresc la puşcă şi eu mă încrunt.

— Nu pot să-ţi dau puşca, îi zic.

Ea ridică din umeri.

— La ce să-mi trebuiască porcăria ta, când eu deţin un arsenal de AR-15?

— Asta mă întrebam şi eu.

Îmi zâmbeşte scurt.

— Ia-ţi nenorocita de puşcă, Maggie.

Mă întind după armă, înainte ca Grace să se răzgândească.

— Şi, apropo, îi răspund, nu e o porcărie, da? Are pat făcut la comandă, exact pentru mâna mea. M-a costat două zile de muncă la cules lucernă. A meritat fiecare minut. Ei, şi nu poţi să-mi iei nici geaca.

Împinge geaca pe tejghea, spre mine, fără să se deranjeze să ridice privirea.

— Cafeaua asta? mă întreabă, bătând în cutia de metal în care ţin preţioasele boabe.

Fac un semn cu mâna.

— Ia-o.

Toată lumea vrea nenorocita aia de cafea. Dar dacă pot să cumpăr cu ea bunăvoinţa lui Maggie, atunci valorează cât greutatea ei în aur.

— Chiar n-ai nimic, aşa-i? Vânătoarea de nelegiuiţi pentru cauţiune nu-ţi aduce mai mult de atât?

Mă gândesc la pătura pe care am lăsat-o pe podeaua din Sala Capitulară din Lukachukai.

— Cum am zis, situaţia e neaşteptată.

Grace bate darabana în tejghea cu unghiile ei ascuţite.

— Cafeaua e doar începutul, îmi zice. Aşa că nu te apuca să comentezi că ţi-am luat-o. Trebuie să-mi plăteşti, aşa-i corect.

— Bine.

— Şi îmi rămâi datoare cu o favoare pe care să mi-o faci cândva. Nu acum. Îmi dau seama că

acum eşti până în gât într-o mizerie de care nu vreau să ştiu, dar, dacă reuşeşti să scapi fără să crăpi, poţi să dai o fugă aici şi stăm de vorbă.

— Bine.

Îşi trece mâna peste tejghea, analizând bunurile mele respinse – proviziile pentru câteva zile, cartuşele şi traista Coiotului. Nici măcar nu mă întreabă ce e în traistă. Am senzaţia că nu o vede aşa cum o văd eu.

— Ia gunoaiele astea de aici, îi zice fiică-sii, care se grăbeşte să execute ordinul.

— Ai grijă cu gunoaiele mele, adaug eu, în timp ce fata le cară, se presupune, înapoi la camionetă.

Mă întorc şi-o văd pe Grace uitându-se insistent la mine, cercetător.

— Ce-ai în buzunar?

Scot Glockul şi-l aşez pe bar.

— Are piedica pusă?

— Glockul nu are piedică. Trebuie doar să nu apeşi pe trăgaci. E destul de sigură metoda.

Dă ochii peste cap.

— Ce tâmpenie! Nu mi-au plăcut niciodată pistoalele automate. Prefer oricând un revolver, comentează ea, apoi arată spre Glock cu mâna în care ţine cârpa de şters. Chestia asta are vreo legătură cu motivul pentru care te afli aici?

— Ai putea spune şi aşa.

— Atunci, cu siguranţă nu-l vreau.

Îl bag înapoi în buzunar, la locul lui.

— Acu’ zi-mi despre bărbatu’ cu care ai venit.

— Unul dintre Ogari l-a luat în primire.

— Un Ogar care a sfârşit la capătul fierbinte al

pistolului ăluia?

— Longarm a fost.

Grace se holbează la mine. Eu mă holbez la ea. Se lasă tăcerea până când o văd pe Grace cutremurându-se şi întorcând privirea.

— Vrei să plecăm, Grace? o întreb calm.

Dacă asta vrea, într-adevăr, nu ştiu unde ne-am putea duce, dar nu vreau să stau aici, dacă nu suntem doriţi. Poate o să-l adăpostească măcar pe Kai. Dacă el e în siguranţă, eu o să mă descurc.

Grace oftează.

— Nu, nu vreau să plecaţi. Dar data viitoare să nu mai stai la mine la bar şi să bei bere de parcă cea mai mare grijă a ta e că un prieten a încasat-o. Nu te-a învăţat maică-ta să nu aştepţi când ai de dat o veste proastă?

Râde zgomotos.

— Eu sunt vinovată, recunoaşte ea, fiindcă am uitat cu cine stau de vorbă.

Trage o înjurătură, apoi îmi aud numele şi încă ceva ce nu prea înţeleg, dar e destul de clar că n-a fost tocmai un compliment la adresa mea.

Zâmbind ironic, caută sub bar şi scoate o sticlă cu lichid chihlimbariu. Ia de pe raftul din spatele ei două pahare şi toarnă whisky în amândouă. Îi face vânt unuia pe tejghea, spre mine. Recunoscătoare, dau berea la o parte şi iau o gură de whisky, lăsându-l să mă ardă pe gât. Ea dă paharul peste cap dintr-o înghiţitură.

Se uită la mine, arătând cu degetul.

— Ai douăj’patru de ore la dispoziţie, apoi vă căraţi. Niciun minut mai mult, indiferent în ce fel te

gândeşti să mă răsplăteşti. Acu’ du-te să vezi ce-i cu bărbatu’ ăla al tău. N-ai minte nici cât o găină, Maggie Hoskie, când vine vorba de bărbaţii pe care îi alegi. Măcar învaţă-l pe ăsta să se bată.

Încuviinţez cu o mişcare din cap şi dau repede pe gât restul de băutură. Nu mă mai chinui să-i explic că nu-i bărbatul meu. Clarissa deja s-a întors şi pornesc în urma ei spre rulotă. Înainte ca uşa să mi se închidă în faţă, mă uit înapoi şi-o văd pe Grace turnându-şi încă un pahar.

21

Fata lui Grace mă conduce spre rulota impecabilă din spate. Îmi arată unde e baia ca să mă spăl de sângele lui Kai, se învârte pe lângă mine până termin, apoi mă duce într-o cameră de zi şi-mi ordonă să aştept. Mă uit în jur, la casa lui Grace, spaţiul ei intim, chestie care nu mi-a fost permisă înainte. Două canapele mari domină spaţiul, decorate cu modele îndrăzneţe, florale, de culoarea levănţicii. Pernuţe decorative asortate sunt aranjate cu gust pe două fotolii albe, din paie. Alte pernuţe sunt îngrămădite la picioarele canapelelor, ca şi cum aici s-ar aduna frecvent oameni care trebuie să se aşeze undeva. Pereţii sunt vopsiţi într-un violet-deschis şi plini cu fotografii în rame albe. Prima fotografie care îmi atrage atenţia înfăţişează o femeie cu piele cafenie, pătată de soare, cu părul prins la spate într-o coadă împletită şi cu un zâmbet pe chipul tânăr şi frumos. Grace îmbrăţişează un bărbat cu

pielea foarte albă, cu o claie de păr roşcat şi cârlionţat şi cu ochi albaştri, blânzi.

Mă apropii, atrasă de imagine. N-am văzut niciodată o poză cu Rick, soţul lui Grace. Nu vorbeşte despre el, cel puţin nu cu mine. Ştiu că a murit la scurt timp după Apa Mare. Umblă zvonul că ar fi fost ucis în faţa francizei sale de sendvişuri din Tse Bonito pentru mărunţişul din buzunar. Lumea zice că ar fi fost şi nişte Ogari în zonă care au văzut tot şi care s-au uitat la Rick cum sângerează în timp ce hoţul îl căuta prin buzunare. Ceea ce cu siguranţă explică ura lui Grace pentru Ogarii Legii.

Mă aplec să mă uit mai atent. Cât de fericiţi par! Ca o familie. Celelalte fotografii sunt în acelaşi gen. Una cu Grace şi cu copiii – gemenii, un băiat mai mare, pe care nu-l ştiu şi un bebeluş cu urechi clăpăuge, care trebuie să fie Pistruiatul de la poartă. Încă una cu Rick şi gemenii când erau mici şi apoi una cu gemenii în ziua absolvirii liceului, fotografie făcută pe vremea când mai existau licee şi educaţie formală. Eu eram abia în clasa a noua când a venit Apa Mare, ceea ce înseamnă că gemenii sunt mai mari decât mine cu doar câţiva ani.

Restul casei e la fel de curat şi de ordonat ca sufrageria. Văd o bucătărie frumoasă, cu spaţiu pentru cină, decorată tot în nuanţe de violet şi de alb. Ba au chiar şi o pisică tărcată pe unul dintre pervazuri. Timpul pare să fi stat în loc în spaţiul ăsta, ca şi cum ororile Apei Mari n-ar fi existat niciodată. În afară de ceea ce i s-a întâmplat lui

Rick.

Aud o uşă închizându-se şi o văd pe Clarissa venind dinspre capătul unui coridor lung şi îngust.

— Hai cu mine acum, zice ea şi-mi face semn să o urmez.

— Clarissa… încep eu.

— Rissa, mi-o retează ea. Numa’ mama îmi zice Clarissa. Tu să-mi zici Rissa.

— OK, Rissa, îi răspund, urmându-i spatele lat spre capătul coridorului.

Nu sunt o femeie mică de statură, dar Rissa are vreo zece centimetri mai mult decât mine şi vreo cincisprezece kilograme de muşchi în plus.

— Am auzit că m-ai cărat până la camionetă într-o seară, acum vreo câteva luni.

Ea îşi aruncă peste umăr coada groasă şi roşcată.

— Se mai întâmplă şi de-astea. Erai intrată în belele.

— Şi n-am făcut urât? Nu te-am înjurat sau ceva?

— Pe mine, nu. Totuşi, am înţeles că Neizghání e un ticălos de primă mână, zice ea, apoi îşi drege vocea. Sper că nu te deranjează că ţi-am zis.

— Nu mă deranjează deloc.

Ne oprim în faţa uşii închise a unui dormitor.

— Prietenu’ tău e înăuntru. Ultima dată când l-am verificat, dormea, da’, dacă vrei să-l vezi, n-ar trebui să fie vreo problemă.

— Cum e?

— Ai văzut în ce hal avea faţa. Nas spart, ochi vineţi. Cel mai probabil are o comoţie. E chiar bine,

dacă te gândeşti la ce bătaie a putut să încaseze. Probabil că o să se pişe cu sânge câteva zile.

Obrajii ei pistruiaţi se înroşesc, ca şi cum n-ar fi trebuit să vorbească aşa. Vrea să deschidă uşa, dar eu simt dintr-odată că nu pot. Mă reped s-o opresc. Ea se uită la mâna mea care i-a cuprins braţul, apoi la mine.

— Nu, îi zic, cu gâtul brusc uscat. Nu trebuie să intru. Lasă-l să se odihnească.

— Eşti sigură?

— Dacă şi tu eşti sigură că el este în regulă.

— O să aibă nevoie de câteva zile de odihnă la pat, dar altfel… îmi explică ea şi ridică iar din umeri, după care mă priveşte, ochii ei căprui neexprimând altceva decât curiozitate.

— Îhî. Sună minunat.

Îi eliberez mâna şi dau să plec pe unde am venit. Să mă îndepărtez de Kai. Ezit înainte să zic:

— Transmite-i că i-am câştigat douăş’patru de ore de la Grace, după aia trebuie să se descurce singur.

Rissa se încruntă, curiozitatea transformându-se în nedumerire.

— De ce nu-i spui tu?

— Pentru că eu n-o să mai fiu aici.

22

Şi chiar intenţionez să o şterg de-aici. Încarc camioneta, trag geaca de piele pe mine şi mă încing cu tocul puştii. Apoi mă gândesc că n-aş vrea ca maşina să-mi rămână în drum din cauza

căldurii din timpul zilei. Mai bine s-o iau spre est pe jos, în ciuda arşiţei, până am ocazia să eliberez pe cineva de povara unei maşini ceva mai potrivite pentru drum. Sau să merg pe jos până în Valea de Cristal, dacă nu se poate altfel. Nu e departe, la vreo optzeci de kilometri în linie dreaptă. Aş ajunge în câteva zile.

Pentru Tah. Îmi spun că-l părăsesc pe Kai pentru Tah. Fiindcă i-am promis că o să am grijă de nepotul lui. Dar, în sinea mea, ştiu că nu e adevărat. Că o fac şi pentru mine. Pentru că în momentul în care l-am văzut pe Kai bătut şi sângerând, ceva s-a rupt în mine. Mi-a trezit sentimente pe care nu vreau să le am. Şi e aşa cum i-am spus şi lui Tah de la bun început. Tot ce pot eu să-i arăt lui Kai e moartea.

Dar întunericul se lasă încet şi luminile se aprind în jurul tavernei, semn că localul se deschide pentru muşteriii de noapte, şi eu sunt tot pe verandă, într-unul dintre balansoare, ascuţindu-mi Bökerul.

Aici mă găseşte Grace.

Se apleacă deasupra mea, aşa mică de statură cum e. Nu te copleşeşte fizic, dar are o prezenţă impunătoare. Pune mâinile în şold, mă priveşte printre gene şi râde.

— Posomorâtă mai eşti, fată dragă. Pe cine intenţionezi să omori cu cuţitul ăsta mare al tău?

— Pe oricine o caută, Grace.

Se holbează la mine o clipă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, am glumit!

Se aşază în balansoarul de alături. Se loveşte peste mână cu eterna ei cârpă de şters şi mormăie ceva în barbă, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce. Sunt sigură că iar mă înjură. Las tăcerea să se aştearnă.

— Am auzit ce s-a întâmplat în Tse Bonito, zice Grace într-un târziu. De la clienţi. Mi-au zis că a fost un incendiu. Că vraciul ăl bătrân…

— Ce vrei, Grace? i-o tai rapid.

Ea se opreşte şi se uită în zare.

— Fiecare jeleşte în legea lui, zice ea domol, cu compasiune. Când l-am pierdut pe Rick, lumea credea că ar trebui să bocesc şi să-mi smulg părul din cap. Dar n-am plâns, nici măcar o dată. M-am adâncit în muncă, m-am ocupat de copii. Am lăsat munca să-mi înghită toate lacrimile. Dar apoi, când mi-a murit băiatul, primul meu născut, Cletus, cred că am plâns destul cât să inund tot Dinétah-ul, aşa de tare m-a durut, adaugă ea şi-şi şterge fruntea cu cârpa. Nu cred că o să mă opresc vreodată din bocit pentru băiatu’ ăla.

Ştiu ce încearcă să facă. Să-mi spună că e în regulă să plâng după Tah.

— Nu ştim sigur că a murit, îi zic.

Ea nu-mi răspunde, doar se leagănă în balansoar.

— Sunt bine, Grace, îi spun. Am văzut multă moarte la viaţa mea. Am mai pierdut şi altă dată membri ai familiei, iar Tah nu era tocmai… Nu eram rude de sânge. Nici măcar n-am mai vorbit cu el de astă primăvară. E în regulă. Aşa că, dacă te aştepţi să mă vezi distrusă, bocindu-ţi pe umeri

sau ceva…

— Ferească sfântu’! pufneşte ea.

— Păi vezi!

Tace o vreme.

— Neizghání ăla chiar că te-a nenorocit, zice într-un târziu.

Mă uit la ea, uluită. Pentru prima dată, după zile întregi, nu mă mai gândesc la mentorul meu.

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Cum să nu? Aşa un bărbat! Să fii crescută de un astfel de bărbat. Să iubeşti un astfel de bărbat. Despre el e totul în povestea asta.

Roşesc. Grace se mulţumeşte să dea din cap.

— Am crescut patru copii, Maggie. Încă am trei lângă mine, deşi Dumnezeu a crezut de cuviinţă să mi-l ia pe ăl mai mare, spune ea, trăgând aer printre dinţi şi privind apusul. Ştiu să recunosc un copil rănit şi îndurerat.

— Nu sunt un copil.

— Toţi suntem copiii Domnului.

— Şi nu am nevoie de o mamă.

— Toată lumea are nevoie de o mamă, îmi aruncă ea, uitându-se la mine şi ridicând o sprânceană. Chiar şi o tipă aşa de dură ca tine. Da’ nu mă ofer voluntară pentru misiunea asta. Am destule belele cu ai mei, încercând să-i menţin în viaţă, când ei nu vor decât să apese pe trăgaci. Nu ştiu ce m-aş face şi cu tine.

— Atunci ce mai stăm aici, trăncănind aiurea?

— Vreau doar să-ţi spun că, dacă Neizghání ăla al tău te-a învăţat că pisica se rupe într-un fel, asta nu înseamnă că nu se mai poate şi-n alt fel. Sau că

pisica trebuie ruptă.

Mă strâmb, dar ea e cât se poate de serioasă.

— Nu mă înţelege greşit, dar stilul ăsta de înţelepciune populară e cam de rahat. Probabil că ar trebui să rămâi la turnatul băuturii în pahare.

Râde din toată inima.

— Mă termini cu duritatea ta.

— Mă bucur că te amuz.

— Oh, nu mă amuzi deloc, Maggie. Mă bagi în toţi sperieţii. O să mă bucur să te văd plecată de aici.

Oftez, simţindu-mă înfrântă. Încă o persoană care nu mă vrea prin preajmă.

— Nu mai e mult, Grace. Nu mai e mult.

— Ei bine, începe ea, întinzându-şi picioarele şi bătând cu talpa în lemnul verandei, ei bine, bătrânul Chuck Begay mi-a zis că drumurile spre Tse Bonito sunt blocate de poliţie. Autostrada principală e închisă, iar Ogarii îi freacă pe toţi de-i ia dracu', mai au puţin şi distrug Tse Bonito. Chuck a crezut că o fi având legătură cu incendiul, dar ţinând cont de ceea ce mi-ai zis despre Longarm…

Nu-şi duce fraza până la capăt.

— Mda, e foarte probabil, recunosc eu.

— O să te caute?

— Poate că da. Poate că nu. Dar probabil Kai a fost văzut cu el. Poate că o să le ia câteva zile, dar până la urmă cuiva o să-i pice fisa şi o să vină să-mi pună nişte întrebări.

— Bănuiesc că e doar o chestiune de timp până se află că tu şi băiatu' sunteţi aici.

— Atunci, cred că e mai bine să ne cărăm.

— Nu-ţi zic să pleci, mi-o retează ea. Îţi zic doar la ce să te aştepţi, atâta tot.

— Am înţeles, îi răspund şi dau aprobator din cap.

Stă nemişcată câteva minute, înainte să spună:

— Mai bine mă întorc la bar. Să mă ocup de ce ştiu să fac.

Zâmbeşte afectat, cu buzele strânse, apoi se propteşte în coate şi se scoală din balansoar.

Se aud paşi pe podeaua de lemn. Grace ridică ochii, priveşte peste umărul meu şi zâmbeşte, de data asta pe bune.

— Ia te uită ce bărbat bine, zice ea, şi ştiu că e Kai cel care a apărut. Acum îmi dau seama de ce Maggie te-a cărat până aici şi ne-a lăsat să te punem pe picioare. Dar trebuie să înveţi să te aperi. Dacă tu şi fata asta o să-i tot înfruntaţi pe Ogari, trebuie să ştii cum să pocneşti în dreapta şi-n stânga. Cu putere. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

Aud vocea lui Kai undeva în spate. Aproape că-i văd zâmbetul strălucitor pe care i-l oferă în momentul ăsta lui Grace.

Grace pune o clipă mâna pe umărul meu. Mă crispez la atingerea ei, dar ea se poartă ca şi cum n-ar băga de seamă. Se apleacă spre urechea mea.

— Gândeşte-te la ce ţi-am zis, Grace.

Apoi se îndreaptă de spate şi arată cu degetul spre Kai.

— S-o faci să te asculte. Că pe mine sigur nu mă ascultă. Dar îmi imaginez că un bărbat aşa de frumos ca tine poate să-i şoptească la ureche unei

fete lucruri care s-o facă să-l asculte imediat.

— Pentru Dumnezeu, Grace! exclam jenată.

Dar Kai se descurcă de minune cu ea, glumeşte despre ce înseamnă să ai limba aurită, cum le place doamnelor, iar ea chicoteşte, se declară prompt scandalizată şi destul de bătrână să-i fie bunică. Apoi coboară scările, traversează curtea prăfuită şi intră în tavernă. Mă uit după ea până văd uşa barului închizându-se.

Scaunul de lângă mine se clatină când Kai se aşază pe el.

— Nu mi-ai zis că refugiul tău paramilitar e o tavernă amărâtă. Încă există speranţe de recuperare pentru tine, Mags.

Kai poartă alte haine. Un tricou roşu, cu un imprimeu AC/DC pe piept şi o pereche de pantaloni negri, de uniformă militară. Şi încălţări solide, cu şireturi până la jumătatea pulpei. Hainele par prea mici pentru gemenii lui Grace şi prea mari pentru puştiul de la poartă, aşa că probabil sunt din grămada de ţoale pe care Grace le ţine pentru veşnicele cohorte de neadaptaţi care îi calcă pragul. Oricum, sunt de o mie de ori mai bune decât costumaţia lui de filfizon şi pantofii scumpi.

Părul negru e ud, pieptănat pe spate, nu într-o dezordine căutată, ca de obicei, iar faţa arată fără cusur, cu pielea întinsă peste pometii înalţi şi cu buzele pline arcuite într-un zâmbet uşor. În schimb, are ochii roşii şi-mi dau seama că probabil a plâns, nu pentru propria soartă, ci pentru Tah. Şi faptul că eu nu pot să plâng pentru prietenul meu care mi-a salvat viaţa, nu o dată, ci de două ori, se

transformă într-o greutate imensă ce-mi apasă sufletul. Îmi doresc din toată inima ca Grace, în înţelepciunea ei practică, să aibă dreptate când susţine că fiecare jeleşte în felul lui. Că şi eu sunt în stare să jelesc.

Apoi, în sfârşit, înţeleg ceea ce văd.

— Ce naiba se întâmplă, Kai? Faţa ta. E perfectă!

— Era şi timpul să recunoşti că mă găseşti atrăgător.

Glumeşte, dar vocea îi e încordată. Pare a se ţine pe picioare susţinut mai degrabă de speranţă şi de rugăciune, decât de piele şi de oase.

— N-o face pe deşteptul cu mine! Cum de arăţi aşa de bine?

— Gene bune?

Şi iar îmi oferă zâmbetul lui fermecător. Sau, mai degrabă, o versiune a acelui zâmbet, evident ceva mai ştearsă.

— Explică-mi, Kai. Eşti complet vindecat. Complet.

Ceea ce nu e întru totul adevărat. Sub ochiul încă uşor umflat, se mai văd urmele vânătăilor, o dungă galben-verzuie care arată veche de câteva zile, nu de câteva ceasuri.

— Nu complet. Coastele încă mă dor dacă inspir prea adânc şi simt că-mi vine să vomit cu boltă dacă mă ridic prea repede de pe scaun. Am aflat-o pe pielea mea.

— Gemenii lui Grace au făcut chestia asta?

Întind mâna involuntar spre obrazul lui. Mă opresc înainte să-l ating şi-mi las mâna să cadă

înapoi în poală.

— Te-am văzut. Arătai ca şi cum… ei bine, ca şi cum ai fi primit o bătaie zdravănă. Te-am *văzut* luând bătaia aia zdravănă.

El coboară privirea.

— *Azee'tsoh Dine'é*, mai ţii minte? Clanul Vracilor.

Ţin minte.

— Tah mi-a zis că rugăciunile tale sunt puternice. Am crezut că asta înseamnă că vrăjile pe care le faci altora sunt foarte puternice. Dar, de fapt, te fac pe tine puternic.

— Amândouă variantele sunt valabile, recunoaşte el. Presupun că asta mă face indestructibil.

Încă o glumă, dar ceva din vocea lui sugerează că înţelege cât de aproape a fost de moarte.

— Să nu crezi însă că vreau să verific chestia asta, adaugă el în şoaptă.

— Nu, îl aprob eu, întrebându-mă în ce fel l-ar fi ajutat vrăjile, dacă Longarm i-ar fi tras un glonţ în creier.

Tăcem amândoi, lăsând noaptea să strălucească în jurul nostru. După o vreme, Kai începe să vorbească.

— Când eram în Burque…

Îşi freacă faţa cu o mână şi ia povestea de la capăt.

— Când eram în Burque, am cunoscut o fată. O chema Lachryma. Lacrimi. Era frumoasă. O prinţesă din clanul Urioste, o viitoare baroneasă a apei. Familia ei organiza gale imense, pe care le

numeau *Fiesta de Burque*, baluri mascate pe care le ţineau în fortul lor din munţi. Regi şi regine ale concursurilor de frumuseţe, baluri cu teme istorice spaniole. Chestii de modă veche. Eu şi Alvaro aveam nişte costume. El era conchistador, iar eu, Regele Furtunilor. Am reuşit să convingem pe cineva să ne lase să intrăm şi noi la bal. Acolo am cunoscut-o. Şi a fost…

Se întrerupe şi schiţează un zâmbet.

— Ca în poveştile vechi de când lumea, nu-i aşa? Iar eu sunt fraierul aici.

Nu ştiu ce urmăreşte, dar îmi dau seama cum se termină povestea. O prinţesă moştenitoare, un băiat sărman.

— Nu şi dacă ai iubit-o.

— Eşti o romantică, zice el, dând aprobator din cap.

Apucă o aţă din cămaşă şi începe să tragă de ea.

— N-am iubit-o, Mags. Am vrut să…

Face un gest vulgar cu mâinile.

— Ne-am înfierbântat amândoi de la bun început. Dar, după câteva săptămâni, când ne-au prins, ea m-a aruncat în groapa cu lei. Nu merita să-şi înstrăineze familia din pricina mea. Genul ăla de bogăţie şi de putere… nu dai cu piciorul la tot pentru câteva nopţi de tăvăleală cu un indian navajo murdar.

— Ce s-a întâmplat?

— M-au condamnat să fiu bătut în public. Şi trimis în exil.

— Pentru că te-ai întâlnit cu o fată?

— Pentru că am dezvirginat o prinţesă, deşi ideea în sine că am fost primul care a râvnit la fructul oprit e o glumă de proporţii. Dar clanul Urioste e puternic şi vechi. Dacă vor să susţină că prinţesa lor era virgină şi să mă folosească pe mine pentru a o dovedi, cine să-i oprească? întreabă el şi înghite în sec. Mi-au rupt picioarele.

Ridică braţul şi-şi atinge cotul.

— Şi ăsta.

Duce un deget la obraz.

— Mi-au sfărâmat mandibula. După asta, n-am mai fost aşa de frumos. Greu de crezut, nu?

Zâmbetul lui e şi mai şters, şi mai trist decât înainte.

— Dar pedeapsa a însemnat mai mult de atât. Am îndurat umilinţă. Prietenii mei, tata, toată lumea pe care o cunoşteam a fost martoră, continuă el, rupând aţa din cămaşă cu o smucitură scurtă. Mi-au dat timp până a doua zi la apus să mă car din Burque. Alvaro a plătit pe unu' să mă ducă până la *cheii* cu maşina. Bunicul era singurul om care m-ar fi primit în casa lui. Pe mine, un olog. Un schilod. În plus, bunicul era vraci şi ne-am gândit că, dacă există cineva care să-mi aline durerea…

Vocea i se stinge treptat, privirea pare întoarsă spre trecut.

— N-am crezut că o să mai merg vreodată. Însă după prima noapte la Tah, când m-am trezit dimineaţa, nu mai aveam niciun fel de durere. Puteam să-mi folosesc picioarele, braţul era în regulă. Iar ochii mi se făcuseră argintii.

Ştiam eu că nu mi-am imaginat.

— Puterile de clan, mă aud vorbind, cu respiraţia întretăiată. Nu doar că rugăciunile tale sunt puternice, dar ai puterile clanului tău care s-au manifestat în timpul procesului de vindecare.

Dă din cap că da.

— Nu ştiu ce legătură are culoarea ochilor, dar se pare că se accentuează când îmi folosesc mai mult puterile.

Mă las pe spate în balansoar şi încep să mă legăn, şocată într-o oarecare măsură. Culoarea ochilor e ciudată şi, da, cu siguranţă tulburătoare, dar acum, când ştiu că e doar un efect secundar al puterilor de clan, începe să aibă logică.

— De asta ai crezut că poţi să discuţi cu Longarm? Nu te temeai că o să fii rănit, pentru că ştiai că o să te vindeci?

Ezită.

— Oarecum, recunoaşte el. Dar a sărit pe mine înainte să apuc să spun prea multe. M-a prins de gât cu braţul şi a strâns până n-am mai scos niciun sunet. Începuse să urle despre…

Ezită din nou, îmi face semn că nu mai vrea să continue.

— A fost o prostie. Eu am fost un prost. Trebuia să-mi fi dat seama. Am crezut doar că ceea ce-i spusesem ieri o să fie valabil ceva mai mult timp.

— Nu te poţi înţelege cu inşi ca Longarm. Toţi Ogarii sunt aşa.

— Poate *tu* nu poţi să te înţelegi cu ei. Eu nici măcar nu am avut şansa să vorbesc. Altfel…

— Kai.

Ridică mâna în semn că se dă bătut.

— Ai dreptate. Ai dreptate. Am făcut o prostie. Şi mă bucur că ai fost acolo s-o faci pe eroul.

Îmi vine să râd, dar sunetul mi se opreşte în gât.

— Sunt destul de sigură că eroii nu împuşcă poliţişti. Mai alege o dată.

— Am ales deja, zice el, cu voce joasă şi intensă.

Roşesc sub forţa privirii lui, în care se reflectă strălucirea apusului. Când îmi ia mâna, îl las. Stăm în tăcere, uitându-ne amândoi la cerul deşertului, la linia subţire de nori de deasupra orizontului colorat în nuanţe de portocaliu, mov şi bleumarin de soarele ce apune. Voci îndepărtate şi muzică country răsună din tavernă, semn că înăuntru petrecerea s-a încins.

— Vrei să vorbeşti despre bunicul?

— Nu.

— Maggie…

Îmi retrag mâna.

— Dacă mai zici un cuvânt, mă car.

El se lasă înapoi în balansoar şi se freacă la ochi energic. Când coboară mâna, văd că e umedă. Ştiu că ar trebui să încerc să-i alin cumva durerea. Dar nu pot. Nu pot. Mă apucă groaza numai la gândul în sine. Îşi şterge faţa cu marginea tricoului.

— Am auzit de la fata lui Grace că pleci, zice după o clipă.

Vocea îi e încă plină de emoţie, dar dincolo de tristeţe, ghicesc şi altceva. O tensiune. Grijă. Bănuiesc că are motive de îngrijorare.

— Da, aşa am zis. Aşa aveam de gând.

— Şi de ce nu ai plecat?

— Nu ştiu.

Şi ăsta e adevărul sau, cel puţin, adevărul cu care pot să mă descurc. Nu pot să recunosc restul, nici faţă de el, nici faţă de mine. Nici măcar nu ştiu ce anume înseamnă acest rest mai exact.

Mă aştept să mă îndemne să-i spun mai multe, s-o facă pe deşteptul sau să trântească vreo glumă cretină pentru ca întunericul ce ne împresoară să devină mai uşor de suportat. Dar el se mulţumeşte să stea în balansoar, tăcut.

— Kai… încep eu.

— Detest rahatul ăsta depresiv, mă întrerupe râzând şi-şi trece o mână prin păr, ciufulindu-l. Oamenii mor, nu-i aşa? Mor în fiecare zi, fir-ar al naibii.

— Nu ştim că e mort.

Se apleacă în balansoar şi se întoarce spre mine.

— Prin urmare, să trăim cât mai putem, nu? Nu asta ni se tot spune?

— Cine spune? îl întreb, îngrijorată de acest delir brusc.

— Nu ştiu, lumea, în general.

Se holbează la mine, până când tensiunea din el se risipeşte şi se lasă înapoi pe spătarul balansoarului. Râde scurt şi amar, apoi se întoarce spre mine zâmbind.

— Crezi că te-aş putea corupe să bem nişte bere şi să dansăm pe muzica asta country?

M-am gândit la ceva, aşa că e mai bine s-o

spun.

— Ar trebui să pleci, Kai. Ar fi mai sigur pentru tine.

— Să plec?

— Ăsta e momentul. Tu nu te-ai înhămat la asta. O să fie tot mai rău. Cred că ar trebui să pleci.

O spun cu forţă. Cu convingere. Cea mai bună minciună pe care am spus-o până acum.

— Sunt sigură că unul din gemenii lui Grace o să te ducă până la Zid, îi zic. O tăiaţi direct prin deşert, nu sunt nici patruzeci de kilometri până acolo. Tablă de Şah peste tot, fără poliţai.

— Vrei să plec? mă întreabă, apoi face o pauză. Şi tu?

— Încă am un vrăjitor de găsit, mai ştii, nu?

Rămâne tăcut un minut.

— Nu pot să plec.

— Nu, îi zic, nu e bine să rămâi. Ai pierdut… Oricum, ăsta e momentul. Ştiu că nu te poţi întoarce în Burque, dar mai sunt şi alte locuri. Lake Powell. New Denver. Mai bine să…

— Am zis că nu pot.

— Dar…

— Maggie, ajunge. Nu mă duc nicăieri.

Mă priveşte ţintă, cu ochii ca nişte flăcări în apusul ce începe să moară.

Pentru o clipă, îmi pierd şirul gândurilor. Îmi amintesc cum m-a luat de mână, cum râsul lui mă scoate din locurile întunecate ale minţii mele.

— Spune „OK”, Maggie, zice el domol, intens. Cere-mi să rămân.

Închid ochii şi inspir adânc aerul nopţii.

— Să rămâi?

— Sigur. Ca partener.

Mă ridic după o vreme şi-mi pun puşca înapoi în teaca de pe spate. Verific din obişnuinţă armele de pe mine – cuţitele, puşca, centura cu muniţie din jurul şoldurilor. Şi Glockul pe jumătate descărcat pe care l-am băgat la curea. Îi zâmbesc.

— Atunci, să-i dăm drumul!

Aud o voce:

— Nu ştiu ce-aveţi de gând, dar va trebui să aştepte.

E Rissa, care vine din curte şi urcă scările câte două odată, cu frate-său în urma ei. Are un AR-15 prins de-a curmezişul spatelui şi un Magnum .44 la şold, în toc. Poartă bocanci de armată, legaţi cu şireturi până sus, pantaloni crem, de uniformă, iar pe faţă, dungi negre alternează cu unele de culoarea nisipului. Părul lung şi roşcat este împletit în două cozi strânse la ceafă.

Fratele ei e îmbrăcat exact la fel, doar că are în plus o mănuşă de piele pe o mână, ceva ce pare a fi un ceas vechi în jurul palmei, o brichetă roşie din plastic prinsă de încheietură şi un furtun subţire şi transparent care ducea de la brichetă la ceas.

— Ce e asta? îl întreb, privind spre dispozitivul lui. Ce se întâmplă?

— Am primit o avertizare prin radio că e ceva nasol în Rock Springs, îmi răspunde Rissa.

Mă uit imediat la Kai.

— N-ai zis tu ceva de Rock Springs zilele trecute?

Îmi face semn că da.

— Oraş de refugiaţi, imediat cum ajungi la Zidul de Est. Am petrecut o zi acolo în drum spre Tse Bonito, când îmi verificau actele. Ce se petrece în Rock Springs?

Geamănul cu drăcia de brichetă-ceas – Clive, cred că i-a zis Grace – mă priveşte rânjind.

— Monştri.

23

— Au zis ce fel de monştri? îl întreb.

Rissa ridică din umeri.

— Tipu' era destul de isteric. A pomenit ceva de zombi, dar e un pic cam exagerat chiar şi pentru Dinétah.

Încep să simt o furnicătură pe ceafă, o senzaţie de nelinişte abia insinuată, dar care se intensifică.

— De ce-a crezut c-ar fi vorba de zombi? A explicat?

— Cică încearcă să le mănânce creierul.

Clive râde tare, dar nu-mi dau seama dacă ideea de zombi i se pare comică sau, de fapt, e speriat.

— Nu sunt zombi, le zic gemenilor, în timp ce gândul capătă contur în mintea mea, dar cred că ştiu ce sunt. Am dat peste unul în Lukachukai acu' câteva zile. Am văzut ce-au făcut în Crownpoint.

Rissa se opreşte din verificatul armelor ca să se uite atentă la mine.

— Ah, da, corect. Tu eşti Ucigaşa de Monştri.

Deschid gura să protestez, să-i zic că

Neizgháni e Ucigaşul de Monştri, nu eu, dar nu apuc, pentru că frate-său mi-o ia înainte.

— Cum abordăm problema? Năvălim peste ei şi-i hrănim cu gloanţe? Avem cu ce, zice el, lovindu-se încrezător cu puşca peste picior.

— Locuiesc oameni acolo, protestează Kai. Familii, copii. Nu poţi să te duci aşa, pur şi simplu, cu degetul pe trăgaci. Ce crezi, Maggie? mă întreabă întorcându-se spre mine.

Fraţii Goodacre se întorc şi ei spre mine. Şi îmi dau seama că vor să-i conduc eu în luptă. Dar eu nu am stofă de comandant. L-am urmat întotdeauna pe Neizgháni sau m-am avântat de una singură. Mă îndoiesc că pot să le ofer ce aşteaptă de la mine.

— Tu eşti experta în monştri, rosteşte Kai încet, liniştitor. Avem încredere în tine.

Îl privesc o clipă. Mă uit în ochii lui calmi. Mă uit la cele două perechi de ochi căprui, identici, nu la fel de convinşi, dar pregătiţi să asculte. Dornici să creadă că ceea ce le zic eu îi va ajuta să rămână în viaţă. Dar eu mă tem că nu va fi aşa. Că nu voi putea să-i ţin în viaţă. Aşa cum n-am reuşit să-l protejez pe Tah în Tse Bonito sau pe Kai să nu fie rupt în bătaie. Mă tem că Rock Springs va fi încă o pată pe harta personală a ratărilor mele şi, dacă e aşa, mă tem de cât de plină şi de mare poate ajunge harta aia. Dar degeaba mă gândesc eu acum. Cineva trebuie să facă ceva şi se pare că eu voi fi acel cineva.

Şi sper naibii că, de data asta, o să reuşesc să fac lucrurile cum trebuie.

— Bine, atunci, ascultaţi aici, încep, şi ei se adună în jurul meu. Dacă bestiile astea sunt ce cred eu, e greu să le omori. Dacă tragi în ele, nu reuşeşti să le dobori. Va trebui să le retezaţi capul.

— Sau să le ardem? întreabă Clive şi-şi aranjează mecanismul lui cu ceas şi brichetă, care, am înţeles în sfârşit, e un soi de aruncător de flăcări.

— Rock Springs e un oraş din corturi, precizează Kai.

— Atunci o să folosim focul numai la nevoie. Dacă scapă de sub control, facem mai mult rău decât bine. Creaturile astea nu sunt inteligente în mod deosebit, dar sunt puternice şi surprinzător de rapide. Au un soi de arme primitive, mai mult improvizate, dar nu au dexteritatea de a apăsa pe trăgaciul unei puşti. Ah, şi muşcă.

Clive se cutremură. Deci râsul ăla de mai devreme provenea din frică. E bine de ştiut.

— Dar nu au dinţi ascuţiţi, precizez eu. Sunt tociţi şi nu pot să treacă prin echipamentul vostru de protecţie, presupunând că o să aveţi unul.

Mă uit la Kai şi la tricoul lui de împrumut.

— O să-i găsesc ceva mai rezistent, se oferă Clive. Presupunând că vine şi el cu noi.

Au trecut mai puţin de opt ore de când Kai a încasat-o zdravăn şi, sincer, nu sunt convinsă că e în stare de încă o luptă.

Şi nu sunt singura care gândeşte aşa, pentru că Rissa intervine:

— Nu te supăra, dar sigur poţi să ne-ajuţi? Ai venit aici cu faţa praf şi c-o urmă de bocanc în

rinichi. Şi acu’ eşti gata să te pui de-a curmezişul în faţa unor monştri?

O spune cu cinism, dar şi ea se uită, ca şi noi, la faţa intactă a lui Kai.

— Sunt sigur, răspunde el, ezitând şi aruncându-mi rapid o privire. Pot să ajut.

— Atunci, eşti bine-venit, spun eu pe un ton care pune capăt discuţiei.

N-o să-l contrazic în faţa fraţilor Goodacre ca să-l umilesc. Nu merită asta.

Rissa se uită la Clive, care nu-mi place în mod deosebit, dar Clive doar ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu? Ia o ciomăgeală, da’ nu se lasă, conchide el şi-l bate pe Kai pe spate, cu destulă putere cât să facă un om mai mic decât Kai să scâncească de durere. Propriul nostru Iepuraş Duracell navajo.

Rissa chicoteşte.

— Bine, ia zi, Iepuraş, cum stai cu armele?

— N-am nevoie de arme.

Rissa pufneşte.

— Aşa zici acu’, da’ nu merg nicăieri cu tine, dacă nu poţi să-mi păzeşti spatele.

— Lasă-l în pace, intervin eu. N-o să poarte armă. Are propriul stil de apărare.

Rissa se repede să mă contrazică, dar frate-său o opreşte. Se uită la faţa lui Kai cu atenţie. Fraţii comunică între ei din priviri şi Rissa o lasă baltă.

— Cât de departe e? îl întreb pe Clive.

El se uită în zare, de parcă ar putea vedea Rock Springs de aici.

— Cam douăj’ de minute spre est, dacă luăm

motoarele şi băgăm viteză drăcească.

— Motoarele?

Arată spre o platformă din garaj, la două uşi de locul unde am ascuns camioneta. Două motociclete negre, electrice, cu roţi groase şi butucănoase şi sisteme masive de suspensie, sunt parcate în spaţiul deschis. Par puternice şi rapide, dar cam aici se termină cunoştinţele mele despre motociclete.

— Ai condus vreodată una? mă întreabă Clive.

— Nu pot să spun că da.

— OK. Tu o să mergi cu mine, iar Iepuraşul merge cu Rissa.

Se uită la cer, mai sunt câteva minute până se întunecă de tot.

— Haideţi, copii! Monştrii n-o să se omoare singuri.

24

Câteva minute mai târziu, zorim prin deşert pe o pereche de motoare Kawasaki de teren. Sunt în spatele lui Clive, având pe nas ochelarii daţi de el, iar Kai e cu Rissa. Eu şi Clive mergem în faţă. Eu am simţurile activate de puterile de clan, iar el are aruncătorul de flăcări prins de încheietură. Ba chiar îmi face şi o mică demonstraţie înainte să mă urc pe motocicletă.

— Mişto, îi zic, uitându-mă la flăcările care îi dansează în mână.

— Nici n-ai idee, zice el, rânjind sinistru.

Nu ne ia mult să ajungem la destinaţie. A durat

exact cât a zis Clive. Ne oprim la marginea târgului prăfuit, la câteva minute după lăsarea întunericului. Clive parchează motocicleta la mică distanţă de primul cort, apoi îi aşteptăm pe Rissa şi pe Kai. Pretutindeni în jur, corturile flutură în adierea vântului. Majoritatea sunt corturi de două sau trei persoane, cenuşii, dar există şi câteva de modă veche, cu cadru alb, pe care le vezi în filmele de război de pe vremuri, precum şi unele făcute din material de paraşută, cu fermoare cusute în fel şi chip, care mai de care mai fanteziste. Stâlpi groşi marchează graniţele aşezării de corturi. Au deasupra lămpi uriaşe cu halogen, dar numai una dintre ele e aprinsă, clipind din când în când, ca şi cum generatorul e pe cale să cedeze. În rest, locul e întunecat, încărcat de umbre.

Niciun sunet. Nici ţipenie de om.

Şi nici nu-mi trebuie mai mult ca să simt fiori pe şira spinării. Trag adânc aer în piept şi duhoarea mă izbeşte din plin. Magie, exact ca atunci, pe munte.

— Ei sunt aici, nu încape îndoială, mormăi eu. Simţiţi mirosul?

Rissa se încruntă.

— Nu, da’, pe de altă parte, eu nu sunt de-a voastră.

Nu-mi dau seama dacă prin asta vrea să spună că nu are puterile unui clan sau, pur şi simplu, că nu e diné. Evident că are dreptate în ambele privinţe, dar duhoarea e atât de puternică, încât m-am gândit că oricine o simte – indiferent că are puteri de clan, că este diné sau altceva.

Mă uit la Kai.

— Simt, confirmă el, ridicându-şi ochelarii pe cap. Ca o capelă mortuară.

Nu ştiu ce e aia o capelă mortuară, dar îmi imaginez cam ce-ar trebui să însemne. Moarte. Vrea să spună că miroase a moarte.

Gemenii schimbă o privire între ei, în felul lor special, dar nu comentează. Vântul se înteţeşte, iar norii rari de deasupra noastră trec prin dreptul lunii.

— Unde sunt oamenii? întreabă Kai.

— Iepuraşu' are dreptate, zice Rissa. Ar trebui să fie oameni.

— Zeci de oameni, precizează Kai. Asta e prima aşezare peste care dai după ce treci de Zid. Toată lumea care intră în Dinétah dinspre est se opreşte aici pentru controale. Nu e niciodată pustiu.

— Păi, nu se poate să fie toţi morţi, nu? comentează Rissa.

— Ba s-ar putea, i-o întorc eu, cu gândul la Crownpoint. Dar ar fi cadavre. Şi nu văd niciunul. Poate că monştrii caută mâncare.

— Adică i-au *mâncat*? întreabă Clive, ridicând puţin vocea.

Simt izul de ozon. Şi, după cum era de aşteptat, observ urme de arsură la baza unui stâlp. Neizghání. Nu poate fi o coincidenţă.

— Se ascund, conchide Kai. Lumea stă ascunsă.

— De acord, zice Clive. Dar unde?

Kai se uită în jur, gânditor. Apoi zâmbeşte.

— În tuneluri.

***

Suntem la jumătate de kilometru de ieşirea din Rock Springs, uitându-ne la pustiul din jur. În dreapta mea, e un deal mare din stânci şi bolovani imenşi. Kai e sigur că, dacă sunt tuneluri pe undeva, atunci încep aici, în subteran, şi se termină la Zid. Nu zărim Zidul, fiind deja mult prea întuneric ca să vedem mai departe de ceea ce e în imediata noastră apropiere, dar ştim toţi că e acolo, înălţându-se gigantic deasupra tuturor.

— Cum găsim intrarea în tunelurile alea? întreabă Rissa.

— Eu doar am auzit de ele, atâta tot, răspunde Kai. Tuneluri folosite pentru contrabandă. Oamenii aduc mărfuri fără ştirea patrulelor de la frontieră. Dar trebuie să treacă pe lângă Zid şi aici e locul în care Rock Springs ajunge cel mai aproape de el, deci e logic să…

Rissa scuipă în praful drumului şi spune ceea ce gândim cu toţii.

— Nu tu oameni, nu tu monştri. Mie îmi sună a alarmă falsă.

Aş înclina să-i dau dreptate, dacă n-ar fi un lucru.

— Totuşi, mirosul ăsta…

Şi atunci loveşte fulgerul.

— Şi faptul că nu vezi oameni nicăieri, subliniază Kai. Nu e normal. Vă zic, de obicei sunt…

— Te cred, îl întrerupe Rissa. Cineva trebuie să locuiască în corturile alea. Da' acu' nu-i nimeni în ele. Aşa că spune-mi ce înseamnă asta? Sunt morţi? Se ascund?

Rissa e doar o siluetă în întuneric, echipamentul ei zăngănind în timp ce ea se îndepărtează de noi.

— Nu ştim. Da' părerea mea e că n-o să primim niciun fel de răspunsuri în seara asta, continuă ea şi se îndreaptă spre motocicletele lăsate la vreo treizeci de metri mai încolo. O să ne întoarcem mâine pe lumină, să vedem ce e de văzut. Pentru că acu'…

Dar nu apucă să-şi termine propoziţia, fiindcă un *tsé naayéé'* apare ca din pământ, cu o sabie imensă în mână, şi-i spintecă abdomenul.

Trei lucruri se întâmplă concomitent. Rissa începe să urle, cade la pământ şi încearcă disperată să-şi ţină maţele la un loc. *Tsé naayéé'* se repede să lovească iar, de data asta în gâtul Rissei. Cuţitul meu cu lamă de obsidian zboară prin aer înainte ca mintea mea să înregistreze gestul. O combinaţie de instinct, pregătire fizică şi viteză dată de puterile de clan face ca lama să nu rateze şi să ajungă direct între ochii monstrului. El, creatura sau ce-o fi, scapă sabia din mână şi dă să apuce cuţitul împlântat în cap. Dar degetele îi sunt butucănoase şi neîndemânatice şi nu poate să smulgă lama fără mâner.

În câteva secunde, am deja Bökerul în mână şi sunt călare pe *tsé naayéé'*. Îi înfig cuţitul de vânătoare în gât iar şi iar, până când nu se mai

mişcă. Cu coada ochiului, îl văd pe Clive învârtind puşca, ţintind, cercetând întunericul în căutarea altor creaturi. Şi nu e dezamăgit. Eu număr două – nu, trei – venind în viteză spre noi de nicăieri. Blestem când îl văd pe Clive că apasă în neştire pe trăgaci, trimiţând o ploaie de gloanţe spre creaturi. Monştrii încetinesc o vreme, unul chiar se împiedică, dar imediat se redresează şi încep iar să avanseze spre noi.

— Trage! urlu spre el.

Cuprins de panică, Clive a uitat ce i-am zis despre gloanţe. El continuă să tragă şi-mi dau seama că n-are sens ce-i zic. Că de tras, el trage, dar eu am nevoie să tragă cu aruncătorul de flăcări.

Kai e lângă mine.

— Du-te! îmi strigă. Du-te şi ajută-l! Eu mă descurc cu Rissa.

Rissa. Eram atât de pornită să distrug monstrul, că am uitat de Rissa. Zace pe pământ, la mai puţin de un metru în faţa mea, cu mâinile încleştate pe abdomen. Nu mai scoate niciun sunet, doar geme. În lumina stelelor, văd sângele şi alte chestii lucind umede şi întunecate, ieşindu-i din abdomen.

— Maggie! urlă Kai. Du-te la Clive!

Mă ridic şi mă pun în mişcare. Ajung lângă Clive exact când monştrii ne atacă. Nu am decât o secundă la dispoziţie să-i strig „Arde-i!” şi să mă întind spre mâna lui Clive. El îşi flexează încheietura, eliberând un spray cu benzină, exact în clipa în care eu aprind bricheta. Focul izbucneşte

în palma lui şi Clive îl pocneşte pe monstru drept în faţă, în vreme ce monstrul îl apucă şi-l trânteşte la pământ. Creatura urlă, cu părul des cuprins de flăcări, iar pielea îi sfârâie ca surcelele uscate.

Celălalt monstru se năpusteşte asupra mea. Nu-l văd, dar îl simt venind. Mă aplec şi mă feresc, simţind îngrozitoarea adiere a macetei care-mi trece razant pe deasupra capului. Dar sunt exact unde vreau să fiu. Îi tai cu Bökerul amândouă tendoanele lui Ahile.

Apoi sunt iar în mişcare, repezindu-mă spre următorul monstru ce vine spre mine. Îi rad capul de pe umeri din prima.

Clive se chinuie să se ridice. Monstrul a cărui faţă a pârjolit-o încă fumegă, iar cel pe care l-am schilodit încearcă să dispară târându-se, dar picioarele nu-l mai ajută. Alţi doi deja nu mai au capetele pe umeri.

— Mai sunt? strig eu, chinuindu-mă cu disperare să desluşesc ceva în întuneric.

Simt cum îmi pierd forţa, efectele puterii *honágháahnii* deja afectându-mi muşchii.

— Mai vedeţi alţii?

Nu-mi răspunde nimeni, aşa că mă duc şchiopătând spre locul în care Kai stă cu Rissa în braţe. A făcut un soi de bandaj din marginea tricoului ei şi i-a înfăşurat strâns abdomenul. Miroase vag a cedru şi-mi dau seama că trebuie să fi uns bandajul cu vreo alifie.

— Are nevoie de îngrijiri medicale, zice Kai, îngrijorat. De mai mult decât pot să-i ofer eu aici. Trebuie s-o ducem acasă.

Clive a venit şi el, dar e atât de palid, că pistruii par pete de sânge, iar ochii îi sunt prea strălucitori. Dar vorbeşte calm.

— Puteţi să mă ajutaţi s-o duc până la motocicletă?

Kai întoarce capul brusc. Se holbează la ceva din depărtare. Fălcile i se încleştează, iar privirea lui îmi dă fiori reci pe şira spinării. Mă întorc să văd la ce se uită.

O duzină de *tsé naayéé'* urcă deja stâncile şi se îndreaptă spre noi.

Mă ridic cu greu în picioare, muşchii dureroşi opunând rezistenţă.

— Clive, o să am nevoie de aruncătorul tău de flăcări. Sunt eu rapidă, dar ei sunt prea răspândiţi şi nu cred că-i pot răpune pe toţi în timp util.

Clive ridică mâna şi flexează încheietura, dar mecanismul se blochează. Roteşte furtunul care leagă sursa de combustibil de ecranul ceasului, dar în mod clar ceva e în neregulă.

— S-a înfundat, mormăie el. Sau l-am stricat când am căzut.

Loveşte de picior mecanismul, încercând să-l facă să funcţioneze. Dar nu reuşeşte. Combustibilul pur şi simplu nu trece. Şi nu avem nimic altceva.

Înghit în sec, fiori reci îmi pătrund adânc în mădulare şi nu mă mai părăsesc. Sunt epuizată, iar efectele puterilor de clan mă rup în bucăţi, dar ştiu ce am de făcut.

— O să le ţin piept cât pot de mult, le spun. Trebuie să încercaţi să ajungeţi rapid la motociclete.

— Nu te lăsăm aici, zice Clive.

— Ba da, o să mă lăsaţi, pentru că altfel soră-ta o să moară.

Mă gândesc la ce mi-a zis Grace pe verandă. Cum şi-a pierdut deja jumătate de familie şi nimic în lume nu mă poate convinge să fiu responsabilă pentru pierderea celeilalte jumătăţi.

— Soră-mea n-ar vrea să dau bir cu fugiţii.

— La dracu', pleacă odată!

— Aşteptaţi, ne opreşte Kai.

Lasă cu blândeţe capul Rissei pe pământ şi se strecoară între mine şi Clive. Mirosul e şi mai puternic acum, sufocant, iar monştrii se apropie. Cinşpe metri, zece.

— Dă-mi bricheta, zice el.

Clive se încruntă, dar scoate bricheta din mecanismul stricat şi i-o întinde lui Kai.

— Să ai cuţitele pregătite, îmi zice Kai. Pentru orice eventualitate. Clive, tu du-te la sora ta şi fii pregătit să pleci când îţi fac eu semn.

Din vocea lui răzbate un soi de autoritate calmă, nu l-am mai auzit vorbind aşa. Nu admite niciun fel de împotrivire. Iar eu şi Clive ne supunem.

Kai face câţiva paşi înainte. Începe să intoneze. Cuvinte în navajo, domoale, pe un ton scăzut.

Şase metri. Îi lasă să se apropie. Vocea îi e calmă în continuare.

Cinci metri. Patru.

Şi apoi aprinde bricheta, înclină flacăra şi *suflă*.

Respiraţia lui devine un foc pe care îl trimite într-un fuior. La început mic, apoi din ce în ce mai

gros. Înalt cât un copil. Apoi mai înalt. Fuiorul se transformă într-un cerc de vâlvătăi, încolăcindu-se până devine un ciclon albastru şi portocaliu, galben şi roşu, până când e un vârtej imens de flăcări care creşte, creşte. Văpaia e atât de strălucitoare, că mă feresc involuntar, cu o grimasă. Încerc să rămân pe poziţii, dar iadul dezlănţuit mă forţează să mă dau înapoi. Încă îl aud pe Kai îngânând incantaţia, aud şi o înjurătură din partea lui Clive, înainte ca orice sunet să fie înecat de torentul de flăcări devenit, între timp, o forţă vie. O forţă care se învolburează şi înghite toţi monştrii porniţi împotriva noastră.

Creaturile sunt incinerate pe loc, acolo unde le găsesc flăcările. Limbile de foc se întind în dreapta, iar trupurile celor morţi sunt şi ele cuprinse de pârjol. Cadavrele se aprind de parcă ar fi lemne uscate, devenind incandescente şi fierbinţi. Carne şi oase se transformă în cenuşă. Până când nu mai rămâne nici urmă de monştri nicăieri în Rock Springs.

După care, la fel de rapid cum s-au ivit, curentul şi focul dispar în neant. Singurul semn că ciclonul a existat e cenuşa ce pluteşte leneş spre pământ, pe aripile unei adieri abia simţite.

Şi n-au trecut mai mult de câteva secunde.

Kai respiră greu şi cade în genunchi. Are faţa scăldată în sudoare, gâfâie şi încearcă să tragă aer în piept, de parcă tocmai ar fi fugit prin deşert cu toată viteza de care e în stare. Mă duc spre el să-l ridic, dar îmi face semn să-l las în pace. Se apleacă şi, cu mâinile pe coapse, se chinuie să-şi umple

plămânii cu aer.

— Ce dracu’ a fost asta? aud vocea lui Clive în spatele meu, scutindu-mă să mai pun eu întrebarea.

— Un pic de vânt, reuşeşte Kai să îngaime. Nici măcar nu eram sigur că o să funcţioneze, dar…

Dar a funcţionat. Nu am văzut niciodată ceva asemănător. Nici măcar la Neizghání. Şi, în sfârşit, înţeleg ce spunea Tah.

— Ştiinţa Vremii, rostesc în şoaptă, căci cuvintele îi sunt menite doar lui Kai.

El se încruntă. Nu-mi răspunde, deşi nu sunt sigură că voiam să sune ca o întrebare.

Şocaţi, ne holbăm cu toţii la locul înţesat de monştri cu câteva minute mai înainte.

Într-un târziu, Kai rupe tăcerea apăsătoare.

— Trebuie s-o ducem acasă pe Rissa, zice el, uitându-se peste umăr la mine şi la Clive.

La rândul său, Clive îl priveşte cu o expresie aparte. Respect? Frică? Orice ar fi, nu-i dispare de pe chip când dă din cap că a înţeles şi-şi ridică pe umăr sora inconştientă. Îl ajut s-o lege de motocicletă şi de el cu fâşii de pânză şi cu sfori tăiate dintr-un cort prăbuşit. Rămân o vreme lângă Kai, uitându-ne în urma lor. Aşteptăm până sunetul motorului se pierde în întunericul deşertului.

— O să fie bine, zice Kai încet. Unguentul are antibiotic, dar rana trebuie cusută. N-ar strica nici o rugăciune de vindecare. Câtă vreme Clive reuşeşte s-o ducă acasă întreagă.

— Ce-a fost asta, Kai? îl întreb, acum că suntem singuri.

El priveşte în zare, ca şi cum nu m-ar fi auzit, dar ştiu că nu e aşa.

— Tah te-a învăţat să faci asta?

El râde.

— Nu.

— Atunci, care-i faza? E vreun fel de magie *burqueño*?

Îmi aruncă o privire aspră.

— Pentru că n-am văzut niciodată aşa ceva, continui eu. Tu i-ai zis vânt.

— Vântul era deja acolo, îmi explică.

Respiră iar normal, probabil deja în proces de vindecare datorită puterilor lui sporite, dar vocea îi e obosită.

— Doar… doar l-am îndemnat să devină mai… puternic. Iar focul a venit din asta, adaugă el, ridicând bricheta lui Clive, pe care încă o ţine în mână. Nu pot crea elemente din nimic, dar dacă sunt deja acolo, ele… mă ascultă.

— Asta înseamnă Ştiinţa Vremii?

Nu-mi răspunde. Tăcerea se prelungeşte, iar vântul, unul cât se poate de normal, se înteţeşte uşor, înfiorând corturile şi steagurile de pe stâlpii din spatele nostru.

Îmi frec braţele, înfrigurată. Orice putere ar avea Kai – că e de vraci, că e străină, că e de clan sau orice combinaţie a celor trei –, va inspira, probabil, mai degrabă frică decât apreciere şi ăsta e un lucru pe care îl înţeleg cu toată amărăciunea. Cineva capabil să creeze tornade care pot să radă din temelii oraşe întregi. Periculos. Şi oamenii periculoşi trebuie controlaţi. Şi dacă nu pot fi

controlaţi, atunci trebuie ucişi. Nu e de mirare că-şi ţine secretele pentru el.

— Crezi că au plecat? întreabă el.

— Nu le mai simt mirosul, îi răspund, renunţând momentan la subiectul puterilor lui.

— Nici eu, zice el. Dar asta nu înseamnă că nu se pot întoarce.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu oamenii? Nu există *ch'íįdii* aici, aşa-i? Cum erau în Crownpoint?

— Nu. Îmi închipui că se ascund, răspunde Kai. Probabil că sunt mai în siguranţă decât noi doi, care stăm aici, ca nişte ditamai ţintele pentru orice vine de după dealul ăla.

Are dreptate.

— Ai văzut? zice el. Arătau de parcă s-ar fi întrupat din văzduh. De unde crezi că veneau? Cine îi face? Şi de ce?

Îmi aduc aminte de arsurile provocate de fulgere în tabăra principală şi o suspiciune oribilă începe să mi se închege în minte. Pare inacceptabil, ba chiar o blasfemie de-a dreptul, dar Tah a spus-o el însuşi. Neizghání nu gândeşte asemenea oamenilor. Şi el ar avea acces la genul de obiecte sacre necesare ca să creeze asemenea monştri. Dintr-odată simt o răceală în oase.

Încerc să-mi revin. Îmi scutur mâinile, întorc scurt capul la dreapta şi la stânga.

Kai mă priveşte în timp ce mă îndrept spre motocicleta rămasă. Încalec pe ea şi-mi pun ochelarii. Nu sunt încă pregătită să-i mărturisesc bănuielile mele. E de negândit. De neacceptat.

— Hai să ne cărăm! îi zic, cu mintea încă

încinsă de ideea că Neizghání ar putea fi „vrăjitorul” pe care îl căutăm.

Şi abia atunci îmi dau seama că el nu s-a clintit.

Ţine privirea în pământ şi aşteaptă, ca şi cum nu e sigur că-l vreau lângă mine. Dar asta e nebunie curată. Poate că are un soi de putere magică incredibilă, mai presus de orice am cunoscut eu, însă tocmai ne-a salvat vieţile. Mă uit la el, cu capul înclinat într-o parte.

— Nu-mi spune că te crezi prea bun ca să stai în spate.

El ridică privirea, îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui caracteristice şi chicoteşte. Aleargă înspre mine şi se aruncă în şa în spatele meu. Îşi pune ochelarii la ochi şi apoi îmi cuprinde mijlocul cu braţele. Îşi lipeşte pieptul de spinarea mea şi mă strânge între coapse. Scutur din cap şi mă umflă râsul. Indiferent ce puteri are, tot nu se poate abţine să flirteze cu neruşinare.

— N-aveai de gând să-mi spui şi mie? îl întreb.

— Ah, Mags, zice el, oftând cu buzele aproape de gâtul meu. Şi unde ar mai fi fost misterul?

25

Intru cu Kai pe porţile Tavernei Americane, şi Pistruiatul, al cărui nume nu-l reţin, rânjeşte şi ne face semn cu degetul mare în sus că suntem liberi să trecem.

— Bănuiesc că asta înseamnă că Rissa trăieşte, îi zic lui Kai peste umăr.

El mormăie în spatele meu ceva de genul „ţi-am zis eu”. Trag adânc aer în piept şi mă simt uşurată şi ameţită în acelaşi timp. În ciuda tuturor asigurărilor lui Kai, eram convinsă că o să ne întoarcem la o mamă îndureratăşi la încă o moarte pe care să o port în cârcă.

Trag motorul lângă perechea lui, parcată în faţa treptelor rulotei. Văd pe ea pete de sânge. Dacă n-aş şti că Rissa e OK, aş zice că e semn rău.

Kai îşi strecoară mână într-a mea şi mă strânge. Sunt atât de surprinsă, că nu fac niciun gest, îl las să mă ţină de mână, cu palma lui rece şi uscată lipită de a mea. Îmi face cu ochiul înainte să-mi dea drumul şi să deschidă uşa, lăsându-mă pe mine să intru prima. Mă pregătesc pentru torentul de ocări pe care sunt convinsă că Grace îl va revărsa asupra mea şi nu e ceva ce nu merit. Gemenii ei au avut încredere în mine. Am fost liderul lor şi era treaba mea să-i aduc înapoi în siguranţă, dar am eşuat.

Apoi îmi trece prin cap că s-ar putea ca ea să nu se rezume la ocări. S-ar putea să mă arunce în drum şi, deşi Rock Springs îmi pare acum ca aparţinând unei alte lumi, n-am plecat din tavernă decât de câteva ceasuri. Încă avem nevoie de un adăpost în noaptea asta şi se pare că am ratat şansa de a rămâne aici.

Clive şi Grace stau pe canapeaua înflorată, de culoarea levănţicii. Clive ţine mâna mamei într-a lui şi, cum stau aşa, unul lângă altul, asemănarea e atât de izbitoare, că încremenesc. O fi luat de la taică-său părul roşcat, dar după pometi şi gură, e

leit maică-sa. Se vede că Grace a plâns, se şterge la ochi cu un şerveţel care, momentan, a înlocuit obişnuita cârpă. Când intru, îmi aruncă o privire de nedesluşit pentru mine, înainte să se ridice în picioare. Eu mă uit rapid la Clive, încercând să aflu de la el la ce să mă aştept, dar chipul lui e lipsit de expresie.

Grace vine spre mine de după măsuţa de cafea şi eu mă încordez toată, ca un arc. Ridică braţele şi le deschide larg, iar eu mă pregătesc de o lovitură. Însă Grace face cel mai incredibil lucru. Strânge braţele în jurul meu şi mă îmbrăţişează.

Rămân aşa, nemişcată, stupefiată. Împietrită ca o căprioară în lumina farurilor. Sună jalnic, dar nu-mi aduc aminte dacă m-a îmbrăţişată vreodată cineva. Sunt sigură că bunica a făcut-o, dar de-atunci trebuie să fi trecut destui ani. Neizghání? Îmi vine să râd. Dar Grace, femeia asta mărunţică şi rea de gură, mă ţine în braţe de parcă ar fi ceva de capul meu.

O las să mă îmbrăţişeze, pentru că aşa e politicos. Şi e posibil să fiu în şoc. În cele din urmă, îmi dă drumul şi se uită la mine cu ochi mari, strălucind de lacrimi. Apoi se întoarce spre Kai, care a ajuns lângă mine, şi face acelaşi lucru cu el. El nu e un retardat emoţional ca mine, aşa că se relaxează şi o îmbrăţişează la rândul lui. Grace îl ţine aşa un minut, înainte să-i dea drumul şi să se uite la amândoi, îndreptându-se de spate.

Mă aşteptasem la ce-i mai rău, dar acum nu mai înţeleg nimic. Oricum, sunt uluită de cuvintele pe care le rosteşte.

— Datoria ta faţă de mine e plătită, Maggie Hoskie. Pentru totdeauna de acu’ înainte. Tu şi Kai sunteţi bine-veniţi în casa mea oricând şi oricât vreţi.

Ridic din sprâncene şi casc gura, mirată. Kai îndrugă un mulţumesc pentru amândoi. Grace îşi tamponează ochii şi-şi trage nasul, apoi o ia pe lângă mine, atingându-mi umărul în trecere, şi se îndreaptă spre uşă. Aud uşa închizându-se ferm în urma ei şi treptele scârţâind când se îndreaptă spre bar ca să încheie socotelile pe seara asta.

Kai se tot foieşte, aşa că mă întorc spre el. Mă priveşte năucit.

— Asta înseamnă că ne dă de băut gratis de acu’ înainte?

Râsul lui Clive răsună în toată casa. Kai roşeşte şi rânjeşte şi el şi nu durează mult până râd amândoi din toată inima, însă eu tot nu pricep ce s-a întâmplat mai devreme.

— Nu e supărată? reuşesc să întreb într-un târziu.

— Nu, răspunde Clive. La cum vede ea lucrurile, voi ne-aţi salvat vieţile amândurora. Dacă voi n-aţi fi fost aici, având toate informaţiile despre monştri, noi doi ne-am fi dus singuri. Am fi încercat să tragem în creaturile alea, şi aţi văzut ce bine a funcţionat. Ne-am gândit că, fără voi, amândoi am fi morţi acum.

— Dar Rissa…?

— Rissa e rănită, da’ o să se facă bine. Mama a cusut rana şi a zis că indiferent ce-a făcut Kai pentru ea acolo, ei bine, a grăbit vindecarea. O să

fie iar pe picioare în curând.

Kai se încruntă, îngrijorat.

— Cred că totuşi o să aibă nevoie de o rugăciune.

Clive clatină din cap.

— Las-o să se odihnească mai întâi. Trupul are nevoie de somn înainte să te duci să arzi tutun pe el.

Se ridică şi dă roată mesei, cu un rânjet caraghios, gata să ne ia pe amândoi de gât. Mă feresc din calea lui înainte să mă poată atinge, dar Kai îl lasă să-i cuprindă umerii cu braţul lui musculos.

— Şi, în locul vostru, n-aş insista cu băutura gratis, Iepuraşule. Mama vă e recunoscătoare că i-aţi salvat viaţa surorii mele, dar nimeni nu bea pe degeaba. Dar vă zic eu cum facem. Plătesc eu primul rând.

Kai zâmbeşte.

— Vii, Mags? Te apucă setea după asemenea eroism.

Ezit. Îi aud vorbind, râzând şi glumind, dar între noi e o distanţă pe care eu n-o pot traversa.

— Nu. Mergi tu. Eu mă duc la culcare.

— Haide, Maggie! mă roagă Clive. Un rând. Şi o să-mi povesteşti cum de ai devenit atât de rapidă cu cuţitu' ăla mişto al tău.

Mă strâmb doar gândindu-mă la asta şi Kai, care nu mă scapă din ochi, îl împinge pe Clive spre uşă.

— Las-o în pace deocamdată, Clive, îi zice. Nu e obişnuită să fie eroină.

Clive mai protestează puţin, dar se lasă condus.

— Atunci o să beau eu una şi pentru tine, îmi strigă el peste umăr, în timp ce amândoi se îndreaptă spre uşă.

Aştept până îi aud traversând curtea. Muzică şi râsete se revarsă brusc când ei deschid uşa din spate a Tavernei Americane, apoi se aşterne liniştea. După ce mă conving că sunt complet singură, mă târăsc spre una dintre camerele goale. În drum, trec pe lângă camera Rissei şi arunc o privire înăuntru. Pare să doarmă liniştită, nu mai arată deloc ca acum nici o oră, când încerca să-şi ţină măruntaiele la un loc. Mă mir din nou de talentele lui Kai.

Patul din camera de oaspeţi e îngust şi simplu, dar cearşafurile sunt curate şi miros a vară, iar perna e ca un nor sub cap. Nici măcar nu mă deranjez să-mi scot hainele pătate de sânge, ci doar desfac teaca din spate, bag Glockul sub pernă şi mă vâr în pat. Aud uşa scârţâind şi mijesc un ochi ca să văd mâţa tărcată a lui Grace strecurându-se în încăpere şi sărind în pat. Uşa se închide în urma ei. Nu am energia necesară să-i explic că sunt o iubitoare de câini, iar ea se ghemuieşte la picioarele mele, torcând mulţumită.

Pentru prima dată, adorm fără probleme.

26

A doua zi, mă trezesc la timp pentru cină.

— *Cină*? o întreb şocată pe Grace, când ea

bagă capul pe uşă ca să mă cheme la masă.

Grace chicoteşte.

— Şi nu eşti singura. Clive s-a trezit şi el de juma' de minut, dar, pe de altă parte, el şi băiatu' tău au închis barul în zori. Asta nu l-a oprit să rostească rugăciunile pentru fetiţa mea.

Se plesneşte uşor în palmă cu obişnuita ei cârpă de şters şi umerii i se zguduie de râs.

— Băiatu' tău e ceva deosebit. Un tip fermecător.

Mă ridic în capul oaselor şi mă frec la ochi somnoroasă.

— Zău? Nu eşti prima care crede asta.

— Şi mai e şi bun dansator, adaugă ea.

Ridică un braţ, de parcă ar avea un partener şi face câteva piruete prin cameră. N-am văzut-o niciodată aşa şi sunt nevoită să reanalizez tot ce ştiu despre femeia asta.

— Kai a dansat cu tine?

— Şi cu toată lumea care era aseară în local, confirmă ea. Un tip fermecător.

— Mda, ai mai zis o dată.

Grace observă că nu sunt nici pe departe atât de amuzată pe cât crede ea că ar trebui să fiu şi pune mâinile în şold.

— Bine, hai la masă. După tot ce-aţi făcut pentru gemenii mei, măcar atâta să fac şi eu, să vă hrănesc.

Kai, Clive şi Rissa sunt adunaţi în jurul mesei de bucătărie, vorbind tare, râzând şi umplându-şi farfuriile cu mâncare. Stomacul începe să-mi ghiorăie când simt mirosul cărnii adovada. Mă

întreb de unde a făcut Grace rost de carne, însă, pe de altă parte, cu afacerile ei cu arme şi alcool, probabil că e una dintre cele mai bogate persoane de la est de Dinétah.

— Ucigaşa de Monştri, strigă Clive binedispus. Hai la masă cu noi! Ai ratat o petrecere pe cinste aseară.

— Am auzit.

Mă aşez pe scaunul gol de lângă Rissa. Bag de seamă că ea are în faţă un castron cu supă strecurată, fără nicio fărâmă din porcul cu chili roşu, care miroase dumnezeieşte. Îi fac un semn din cap, şi ea mă salută la rândul ei.

— Băiatu' ăsta al tău e o bestie! zice Clive, debordând de energie ca un căţelandru.

— Serios?

Mă întind după lingura din oală ca să-mi pun în farfurie. Mai e şi pâine dospită şi iau o bucată zdravănă pe care o înmoi în sosul de chili, lăsând-o să se pătrundă de toată bunătatea din castron.

— Daaa, ar fi trebuit să vezi…

Şi chiar atunci uşa se trânteşte de perete, scutindu-mă să mai aflu ce anume ar fi trebuit să văd. Clive e deja pe jumătate ridicat de pe scaun şi se îndreaptă spre arma prinsă la picior, când capul Pistruiatului apare de după uşă.

— Tot mai băgaţi în voi?

— Hai şi tu şi mănâncă, strigă Grace către fiul ei mai mic. Am făcut ceva special pentru oaspeţii noştri.

Pistruiatul înclină capul.

— E cineva aici care o caută pe Maggie.

Înlemnesc cu lingura în mână. Mă uit la Kai. Cine ar fi putut veni să mă vadă pe mine?

— Cum îl cheamă? întreabă Grace.

— A zis că numele lui e Ma'ii.

Ma'ii e pe verandă, legănându-se într-unul dintre balansoarele lui Grace. Poartă unul dintre costumele lui de gentleman din Vestul Sălbatic care îi plac atât de mult, însă ăsta e un amestec de albastru şi portocaliu, iar pe umeri are haina lui obişnuită de culoarea părului de cămilă. Învârte încet bastonul într-o mână, lăsându-l să lovească scândurile verandei, singurul indiciu că e iritat. Nu are pălăria pe cap, pielea palidă rămânând expusă la soarele care apune, iar părul îi flutură uşor în briza imperceptibilă.

Mă reazem de un stâlp, chiar în spatele lui, cu braţele încrucişate.

— Ce cauţi aici?

El se uită atent prin toată curtea, analizând taverna, gardul cu rotocoalele de sârmă ghimpată, şirul lung de garaje.

— Locul ăsta nu aduce deloc a Canionul de Chelly, comentează.

— Am fost ocupată.

— Oh, da. Ştiu. Cum nu se poate mai bine, şuieră el, plesnindu-şi limba lungă de dinţii ascuţiţi.

Se suceşte ca să se holbeze la mine cu ochi aurii, strălucitori.

— Încep să cred că nu prea iei în serios prietenia noastră.

Desfac braţele şi mă aşez în celălalt balansoar,

lângă el.

— Ieri s-au întâmplat nişte chestii urâte.

Nu-i dau şi alte detalii. Nu văd cu ce m-ar ajuta să-i spun despre Tah.

— Ah, da, vraciul, rosteşte el teatral, cu glas melancolic.

— De unde ştii despre Tah?

— Eu sunt Coiotul. Ştiu…

— Da, bine, bine. Da' ce legătură are asta cu tine? Dacă eşti aici doar ca să te plângi că nu ţi-am făcut hatârul…

El ridică o mână ca să mă întrerupă.

— N-am venit pur şi simplu în locul ăsta… unde suntem, mai exact?

— La Taverna Americană a lui Grace. E un bar.

El pufneşte.

— Eşti convinsă? Mă rog, nu contează. Voiam să zic că n-am venit aici doar ca să văd cum stai cu treaba pe care o ai de îndeplinit pentru mine. Am venit pentru că am aflat ceva despre monştrii pe care îi cauţi, adaugă el, oprindu-se cu emfază dramatică. Cred că e ceea ce se poate numi un indiciu.

— Despre *tsé naayéé'*? aud vocea lui Kai din spatele nostru.

Nu ştiam că e acolo, dar acum vine şi se postează în faţa lui Ma'ii.

— Ce-ai aflat?

— Ah, Kai Arviso!

Ma'ii se luminează la faţă.

— Ce minunat să te găsesc aici, continuă el şi îşi îndreaptă ochii vicleni spre Kai. Tu şi Magdalena

aţi devenit amanţi sau încă nu?

Oftez apăsat.

— Ma’ii, n-ai vrea să te concentrezi?

— O să mai dureze, atunci, zice el, înainte să se întoarcă iar spre mine. Un sfredel pentru aprins focul.

— Un ce?

— Un sfredel, repetă el şi face un semn din mână, expunându-şi ghearele. Un instrument folosit de Haashch’ééshzhiní ca să aprindă stelele.

Schimb o privire cu Kai. Acelaşi zeu din înregistrările găsite în Crownpoint. Creatura căreia i-am zis declanşatorul de incendii.

— Şi ce legătură are asta cu monstrul?

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Dar am o cunoştinţă care se ocupă cu asemenea lucruri. Ea ştie mai multe, ba chiar s-ar putea să deţină un astfel de sfredel. Dacă o cauţi şi afli de la ea ce ştie, s-ar putea să găseşti sursa scânteii care dă viaţă monştrilor tăi.

— Vrei să spui că sfredelul ăsta e folosit ca să-i însufleţească?

— S-ar putea, Maggie, intervine Kai. S-ar putea să fie acelaşi lucru despre care se vorbeşte în CD-uri.

— Şi ţie ce-ţi iese de aici, Ma’ii? De ce ne ajuţi? De ce-ar trebui să avem încredere în tine?

Zâmbetul îi piere de pe buze şi se uită la mine cu o expresie de nevinovăţie studiată.

— Mă răneşti. Nu ne-am înţeles noi doi? N-am bătut noi palma şi ne-am înfruptat din aceeaşi mâncare, ca nişte prieteni ce ne aflăm? Eu ţi-am

jurat că-ţi voi spune tot ce ştiu despre monştri, iar tu, la rândul tău, îmi eşti datoare cu o incursiune în Canionul de Chelly.

Viclean mai e! Trebuie să recunosc. Dar e primul indiciu adevărat pe care l-am primit de ceva vreme şi se potriveşte cu ceea ce ştim deja.

— Bine, atunci.

El se apleacă spre mine.

— Bine, atunci, ce?

— Bine, atunci, îţi mulţumesc.

Ma'ii face o plecăciune.

— Plăcerea este de partea mea.

— Şi unde o găsim pe prietena asta a ta?

— Într-un loc pe care înţeleg că tânărul Kai Arviso l-a mai frecventat. Ba chiar acum nici trei nopţi, când a avut o conversaţie acolo cu un mort.

— Despre ce vorbeşte? îl întreb pe Kai.

El face o grimasă, înainte să scuture din cap oarecum ironic. Este evident că ştie la ce se referă Coiotul.

— Despre ce vorbeşte? repet. Unde ai cunoscut tu un mort?

Kai se uită la Coiot, cu buzele strânse, meditând, ca şi cum ar cântări în minte fiecare lucru bun pe care l-a gândit vreodată despre Ma'ii.

— Mortul e Longarm, nu-i aşa? Deci vorbeşte despre Tse Bonito, despre un loc din Tse Bonito. Vorbeşte despre Shalimar.

27

— Eşti sigur că e necesar?

O oră mai târziu, stau înghesuită în baia din rulota lui Grace, cu Clive care se chinuie să-mi aranjeze părul. Pentru un pachet de muşchi ca el, şi maniac al armelor de foc pe deasupra, e surprinzător de îndemânatic în ale coafatului.

— Sunt o sumă de contradicţii, m-a avertizat el, făcându-mi cu ochiul când a început, iar pe mine m-a umflat râsul, căci nu mă aşteptam la cine ştie ce. Dar acum, m-a cam lăsat fără cuvinte.

Mi-a pieptănat părul într-o parte, cu un breton lung, ondulat. Arată mişto, dar nu e deloc practic şi mă scoate din sărite, ca orice altceva are plănuit pentru mine în seara asta. Mi-a făcut o dungă neagră la ochi, iar buzele mi le-a colorat într-o nuanţă tare, închisă, de roşu. N-am mai purtat machiaj din liceu, nici măcar nu ştiam că mai există, până când Clive a scos la iveală o comoară care ar fi putut satisface şi un travestit. Ceea ce, se dovedeşte, e chiar adevărat.

— De unde ai toate astea? îl întreb perplexă, în timp ce el caută prin cutia cu rujuri, farduri şi cine mai ştie ce.

El ridică din umeri.

— Un fost iubit punea cândva în scenă un spectacol de travestiţi. M-a părăsit, aşa că eu i-am păstrat lucrurile. Iar acu', le colecţionez când găsesc de cumpărat. Mă mai joc şi eu cu ele. Pentru că nu ştii niciodată când eşti chemat să machiezi o ucigaşă de monştri.

— Eu am crezut că îţi plac armele, bolborosesc eu.

El râde.

— Ăsta e felul tău de a întreba dacă sunt gay? zice el, frecându-mi obrazul cu degetul, omogenizând crema de contur. Adică ce, nu se poate să-mi placă şi armele, şi machiajul în acelaşi timp? Una n-o exclude pe cealaltă, să ştii.

— Ba cum să nu.

— Nu fi caraghioasă, zice el, cu un gest indiferent, aplicându-mi pudră de finisare pe toată faţa.

Îşi analizează opera cu un ochi critic, apoi îmi face semn cu bărbia, ca să mă întorc şi să mă uit în oglindă. Din oglindă mă priveşte o străină.

Mă ia cu rău. Trag de bluza cu bretele, pe care mi-a dat-o Clive ceva mai devreme, scoasă dintr-o cutie cu haine abandonate. Are două bretele negre, prinse în V, care încep de la umeri şi se întâlnesc la câţiva centimetri de buric, dând cuvântului „decolteu” un cu totul alt înţeles. O bretea orizontală, subţire, din piele, legată între sâni, ţine bluza pe mine. Încă port pantalonii mei strâmţi şi mocasinii, dar acum între partea de sus a pantalonilor şi capătul bluzei sunt pe puţin zece centimetri de piele neacoperită. În cureaua de piele încinsă peste şolduri, am cuţitul de vânătoare, băgat în teaca lui, iar puşca e prinsă la spate. Clive a găsit pe undeva o cartuşieră care îmi vine de-a curmezişul pieptului ca un soi de eşarfă la un concurs letal de frumuseţe. E încărcată cu gloanţele mele pentru puşcă – ucigaşe de oameni şi de creaturi supranaturale deopotrivă. Ba chiar mi-a găsit un toc şi pentru Glockul care acum stă bine pe celălalt şold.

— Ce-o să mă scoată asta din minţi, mormăi înfundat.

Ridic din umeri ca să aşez cum trebuie harnaşamentul de pe spate. Curelele îmi intră în pielea neprotejată, dar, de fiecare dată când mă plâng, Clive insistă că nu am cum să evit chestia asta.

— Ce-ar fi să mă laşi să-mi pun geaca? îl întreb. Că pentru asta o am. Ca să-mi protejeze pielea.

— Nu, strici tot lookul.

— Şi care e lookul ăsta mai exact? Mad Max?

— Lookul „Ucigaşa de Monştri”, îmi răspunde el. Trebuie să intri în pielea personajului.

Privirile ni se întâlnesc în oglindă. Nu am replică.

El oftează văzându-mă atât de stingheră.

— Dacă nu se poate altfel, gândeşte-te că e un costum.

— Adică tu nu crezi că e?

— Trebuie să înţelegi că Shalimar nu e un loc ca oricare altul. E un… ei bine, va trebui să te convingi singură. Ai văzut cum era Kai îmbrăcat când l-ai adus la noi.

Pantaloni verzi-albaştri, cămaşă de costum şi cravată. Şi pantofi argintii.

— Oamenii se îmbracă să-i impresioneze pe ceilalţi, continuă el. În plus, cu tot armamentul pe care îl cari cu tine, ai nevoie de ceva care să armonizeze întregul aspect, să nu arăţi ca şi cum chiar te-ai duce acolo să omori pe careva.

— Nu văd diferenţa.

Oftează din nou, chinuit de un asemenea elev îndărătnic.

— Ştiu că n-o vezi, zice el şi mă plesneşte peste mână când încerc să-mi dau bretonul la o parte.

Mă strâmb iritată, dar îi cedez acestui bărbat controlul asupra părului meu. Nu încape îndoială că ştie mai multe decât mine la ăsta. Se mai învârte în jurul meu câteva minute şi, când e satisfăcut în sfârşit, arată spre uşă. Mă strecor pe lângă el, ca să ies naibii din spaţiul ăsta ce-mi dă fiori de claustrofobie. Dar cad din lac în puţ.

Kai stă rezemat de peretele opus, îmbrăcat ca un fel de căpetenie navajo din viitor. Pantaloni din piele de miel, negri, moi, băgaţi în mocasini lungi, negri, legaţi până sub genunchi, o cămaşă din catifea albastru-închis, largă şi lungă, strânsă cu şnururi de piele în partea de sus a braţelor şi cu o curea argintie concho în talie. Colier din scoici albe la gât, perle negre în urechi şi inele strălucitoare pe toate degetele. Are părul ridicat într-o harababură de ţepi muiaţi la capete într-o nuanţă argintie şi fruntea încinsă cu o bucată de pânză albastru întunecat, legată într-o parte. E dat la ochi cu un soi de vopsea argintie. Mă abţin cu greu să nu rămân cu gura căscată ca o şcolăriţă înamorată. Dacă aş zice că arată ca un star de cinema sau de muzică pop, nici măcar nu m-aş apropia de adevăr.

Dar, spre uimirea mea, Kai se holbează la rândul lui la mine, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele.

— Arăţi…

— Bună rău, ca în filmele cu spioni? se trezeşte Clive vorbind în spatele meu. Ca o bombă sexy angajată pe post de bodyguard?

— Te rog, nu mă mai ajuta, mormăi şi trag iar în jos de presupusa bluză de pe mine.

Ochii lui Kai nu mă părăsesc şi eu mă mişc stângace de pe un picior pe celălalt, simţind cum îmi iau foc obrajii.

— Periculos, zice el. Voiam să zic că arăţi periculos.

Respir adânc şi bat din palme.

— Bun. Şi tu arăţi destul de bine, aşa aranjat. Multă strălucire. Chiar regal.

El chicoteşte uşor.

Ştiu că vorbesc în neştire, dar ochii lui parcă mă ard.

— Acum, că am reuşit să trecem peste complimente, am putea să ne cărăm? îi zic, îndreptându-mă spre uşă. Ai inelele lui Ma'ii? îl întreb pe drum.

Ma'ii a insistat să le luăm cu noi, în caz că simţim nevoia să mergem în Canionul de Chelly. Kai a fost de acord să le ducă el, aşa că nu m-am opus.

Kai bate cu palma într-un săculeţ agăţat la curea.

— A trebuit să renunţ la traista Coiotului, dar Grace m-a ajutat cu costumaţia asta şi cu săculeţul de la brâu. Şi cu chestiile strălucitoare de pe mine. Şi tot ce-a trebuit să fac a fost să-i promit sufletul meu drept răsplată.

— Ai scăpat ieftin, îi răspund îmbufnată. Mie

mi-a luat cafeaua.

Pe Coiot îl găsim la capătul scărilor, unde se întoarce să ne vadă în toate splendoarea noastră. Se uită la noi ca trăsnit şi, pentru prima dată, farsorului i-a pierit glasul.

Cobor scările prima.

— Cum funcţionează chestia asta?

— Tu chiar eşti o fiinţă creată pentru violenţă, zice Ma'ii în şoaptă, analizându-mi înfăţişarea şic de ucigaşă. Cum ţi-a zis Neizghání? *Chíníbaá*?

Îndrept un deget ameninţător spre el.

— Să nu îndrăzneşti, îl avertizez.

El ridică mâinile în semn de apărare, cu o expresie de nevinovăţie absolută.

Ne adunăm într-un spaţiu deschis, între casă, bar şi garaj. Eu, Kai şi Ma'ii la mijloc, între noi. Rissa vine lângă Clive, pe verandă şi amândoi ne privesc, ba chiar şi Grace iese afară şi rămâne lângă uşa din spate a barului să vadă spectacolul. Barul s-a deschis acum un sfert de oră şi deja sunt câţiva clienţi adunaţi în uşă, lângă ea.

— Avem spectatori. Minunat, mormăi eu.

— Oamenilor le place spectacolul, mi-o retează Coiotul. Iar voi doi sunteţi un spectacol desăvârşit în seara asta. Magdalena, nu ştiam că eşti în stare de asemenea splendoare. Toate armele astea de pe tine ţi se potrivesc de minune.

Oftez, trăgând în continuare de curelele nenorocite care-mi intră în piele, pe spate.

— Mulţumesc, Ma'ii. Este exact ce vrea să audă orice fată.

El întinde mâinile, una spre mine şi una spre Kai.

Eu mă încrunt.

— Trebuie şi să ne ţinem de mâini?

— Poate că nu trebuie, recunoaşte el, dar lasă-i unui Coiot bătrân plăcerea de a atinge carne tânără astă-seară, chiar dacă asta se limitează doar la ţinutul mâinilor voastre.

Kai îl apucă de mână cu hotărâre şi se apleacă să-mi şoptească la ureche.

— Fii fericită că nu ne-a zis că trebuie să ne îmbrăţişăm duios.

Are dreptate.

— Gata, copii?

Apuc mâna farsorului şi-l privesc pe Kai. În ciuda necazurilor din ultimele zile, nu mă pot abţine să nu zâmbesc cu toată gura.

— Întotdeauna am vrut să fac chestia asta, recunosc eu.

Apoi mirosul de ozon îmi umple nările şi întreaga lumea izbucneşte în flăcări.

Peste mai puţin de o secundă, fulgerul loveşte Tse Bonito şi iată-ne aici pe toţi – o ucigaşă de monştri, un prinţ diné şi un farsor. Mă aşteptam să aterizez mai degrabă într-o mare de Ogari ai Legii sau lângă o barieră, dar strada pe care suntem e goală, nu se vede nici ţipenie de om pe nicăieri. Parcă am fi în colţişorul nostru de lume.

Îmi dau părul din ochi şi mă uit la clădirea care se înalţă deasupra noastră. E un soi de motel abandonat, pentru motociclişti, cu o parcare lată,

crăpată şi plină de buruieni, cu o alee pentru maşini care duce în faţa unor uşi duble, din sticlă, ce dau spre un ghişeu de recepţie şi un magazin de suvenire. Mă rog, asta erau cândva. Acum uşile sunt blocate cu scânduri bătute în cuie, iar întunericul dinăuntru pare cam ameninţător. Firma de afară anunţă, cu scris demodat, de prin anii 1950, că locul se cheamă SHALIMAR. Probabil, cam tot de atunci n-a mai stat nimeni în el.

— Şi acu' ce facem?

Kai ridică privirea spre clădire, cu o expresie indescifrabilă.

— Intrăm.

— Nu e nimic aici. E abandonată.

— După apus nu e, mă corectează Ma'ii. Dacă ştii unde să te uiţi.

— Intri şi tu? îl întreb.

— Am o altă întâlnire la care trebuie să ajung, îmi răspunde, înfoindu-şi cu ghearele cravata de culoarea oului de măcăleandru. Cea pe care o cauţi se numeşte Mósí. Ea are tot ce vă doreşte inima, încheie el, verificându-şi ceasul de buzunar.

— Îţi mulţumesc, Ma'ii, îi zic.

Oricât ne-am certa noi, nu pot să neg că îşi ţine întotdeauna promisiunile.

— Oh, nu-mi mulţumi încă, mă avertizează zâmbind. S-ar putea foarte bine ca la sfârşit să mă blestemaţi pentru asta. Acum…

Ne face un semn cu mâna spre uşa de la intrare.

Mă întorc spre uşă, dar Kai mă prinde de braţ.

— Mai stai puţin, îmi şopteşte, cu ochii la Coiot.

Îl privim cum merge agale pe strada goală din Tse Bonito, în pas de plimbare, învârtind bastonul.

Kai aşteaptă până când Coiotul dispare complet din peisaj, apoi strecoară mâna pe sub cămaşă şi dă la iveală un săculeţ galben pe care-l poartă la gât legat cu un şnur de piele. Îl deschide şi scoate o punguţă cu un fel de nisip gălbui şi un borcănel cu o unsoare argintie.

— De ce n-ai vrut ca Ma'ii să-ţi vadă săculeţul de vraci?

— Nu e ceva despre care trebuie să ştie el.

Sunt curioasă de ce-l frământă ce ştie şi ce nu ştie Ma'ii, dar nu pot să spun că nu sunt de acord cu el. Ma'ii ne ajută, dar o face din considerente proprii. Încă nu am încredere deplină în el. Kai deschide mai întâi punguţa cu nisip gălbui.

— Ia asta, îmi zice. Umezeşte-ţi degetul mic şi bagă-l în pulbere, apoi în gură.

Oftează, văzând expresia de suspiciune de pe faţa mea.

— Îţi promit că n-o să-ţi facă rău.

Mă supun. Pulberea are gust înţepător şi neplăcut.

— Ce e?

— Levisia. Te fereşte de magia neagră şi-i ţine la distanţă pe cei care îţi vor răul. Nu te apără de un pumn sau de o armă de foc, zice el, uitându-se la mine cu subînţeles. Dar orice pericol am întâlni aici o să fie mult mai subtil. Mósí e o *bik'e'áyée'ii*, nu un poliţist scăpat de sub control sau vreun monstru fără minte. Iar asta – îmi întinde borcănelul cu unsoare argintie – o să te ajute să

lupţi împotriva lucrurilor pe care nu le poţi vedea întotdeauna.

Mă uit la recipientul micuţ.

— Şi ce e, alt machiaj? Cred că am deja destul.

— Eu îl port, zice el cu jumătate de zâmbet.

— Păpuşel, ăsta e privilegiul tău.

— E un leac, explică el. Te ungi la ochi şi reuşeşti să vezi dincolo de iluzii.

Ia cu degetul puţin amestec din borcănel şi mi-l întinde delicat pe pleoape. Are faţa la câţiva centimetri de a mea, iar reputația lui caldă face să-mi tremure genele. Atât de aproape de mine, miroase a lemn de cedru şi uşor a tutun pur. E mirosul leacurilor curate, mirosul colibei lui Tah. Închid ochii şi inspir adânc. După un moment, simt cum se îndepărtează.

— Ce vezi?

Ochii mi se deschid cu o bătaie de gene şi mă uit împrejur, nesigură, până când el îmi atinge umărul şi mă întoarce cu faţa spre vechiul motel. Însă acum văd că scrie cu litere strălucitoare:

CENTRUL INDIAN DE NEGOŢ
ŞI SALA DE DANS SHALIMAR

— Cum de n-am ştiut niciodată că există chestia asta aici? şoptesc eu, şocată de metamorfoză.

— Petreci mult timp în Tse Bonito?

— Detest locul. Vin aici numai dacă n-am încotro.

Kai chicoteşte.

— Am dat peste Shalimar în prima noapte când am ajuns aici.

— Mda, şi cum se explică asta?

El ridică din umeri.

— Spre deosebire de tine, mie îmi plac oamenii şi e un soi de loc de întâlnire. Când am venit aici prima dată, eram plictisit. Mă simţeam singur. M-am gândit să-i cunosc pe localnici. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu-mi spune că se serveşte şampanie aici, îi zic, uitându-mă la el cu o mină serioasă.

Kai râde. Îmi dau seama, nu fără să mă înfior, că am ajuns dependentă de râsul lui.

Ezită o clipă, cu respiraţia întretăiată.

— Ştiu că nu mi-ai dat un răspuns la chestia cu „prietenia”, dar după toate câte s-au întâmplat... zice el, lăsând fraza neterminată.

Rânjesc.

— Nu-ţi forţa norocul, Iepuraşule.

— Te rog, nu, geme el.

— Ce? Am auzit că băieţii adoră alinturile. Îi fac să se simtă speciali.

— „Iepuraşule” nu mă face să mă simt special. Ba mă simt exact opusul lui special.

— Oh, nu ştiu ce să zic. Mie chiar îmi place.

Clătinând din cap cu prefăcută disperare, îmi oferă braţul. Nu-l iau, preferând să am o mână aproape de pistol, iar pe cealaltă liberă. Dar îi deschid uşa şi intrăm împreună în Shalimar.

28

Primul lucru care mă izbeşte e zgomotul. Muzică de dans în urechi, vibraţiile basului în tălpi. Întind mâna spre Böker, stresată. Dacă cineva ar vrea să ne atace pe furiş, nu l-aş auzi apropiindu-se.

Suntem în capul unei scări late, cu cel puţin douăzeci de trepte mari, de piatră, care coboară o vreme, apoi dispare într-un soi de lume subterană nedesluşită. Lumina pulsează dedesubt prin nori de ceaţă – roz, violet, roşiatic, apoi mov.

— Cred că-ţi baţi joc de mine. Un club de dans în mijlocul nenorocitei de rezervaţii?

— Ce zici? strigă Kai.

Clatin din cap. Când am văzut că afară scrie SALĂ DE DANS, m-am gândit la ceva asemănător cu Taverna Americană a lui Grace. Paşi de dans pe muzică de Hank Williams şi de Loretta Lynn. Însă locul ăsta n-are nicio legătură cu aşa ceva. Sunetul e copleşitor.

— Numele? mă întreabă cineva din dreapta mea.

Mă întorc, cu o mână pe mânerul cuţitului, înainte să-mi dau seama că mi se cere să mă legitimez. Un tânăr stă pe un scaun înalt, de bar şi se holbează la mine aşteptând. E diné, un individ destul de comun, cu pantaloni largi şi jachetă cu câteva numere prea mare, însă ceva e diferit la el. Urechile. Poartă un fel de proteză peste urechi care le face să se arcuiască graţioase în sus, dincolo de linia părului, ca să se întâlnească într-un punct, undeva deasupra.

Îmi iau privirea de la urechile sale lungi doar

cât să observ că ţine un clipboard în mână.

— Trebuie să fim pe o listă anume ca să intrăm?

Kai îmi dă un cot.

— Prezintă-te, îmi suflă la ureche, destul cât să mă asurzească.

— Poftim?

— Conform cu tradiţia navajo. Îi spui clanurile de care aparţii, primele două ar trebui să fie de ajuns. Aşa intri.

Fac cum îmi spune.

— Sunt Magdalena Hoskie. Din Clanul Săgeţii Vii. M-am născut printre Rătăcitori. În felul ăsta, sunt diné.

Puştiul cu urechi mari notează ceva pe clipboardul lui, apoi mormăie satisfăcut şi se întoarce spre Kai. El se prezintă, cu tot pomelnicul de clanuri, aplecându-se suficient ca să nu disting ce spune. Paznicul scrie cu grijă clanurile lui Kai, apoi ne face semn să coborâm scările.

Rămân pe loc.

— Căutăm pe cineva pe nume Mósí. Ai auzit de ea?

Portarul sare ca ars, ca şi cum n-ar fi obişnuit ca lumea să i se adreseze direct. Se holbează la mine bovin.

— Ne aşteaptă, îi zic.

Nu ştiu dacă e adevărat, dar merită încercat.

Acum arată năucit de-a dreptul. Îşi trece limba peste buze, apoi îşi îndreaptă ochii spre armele mele.

— Nimeni nu intră la Mósí în seara asta,

croncăne el nervos. Astea sunt ordinele.

— E important, insist eu.

— Nimeni, urlă el, privind rapid când spre mine, când spre Kai, pentru ca, în cele din urmă, să se agaţe de Kai, implorând. Nici măcar baştanii!

Kai a stat tăcut tot timpul ăsta, uitându-se la noi, dar acum îmi atinge braţul.

— Haide, Maggie! îmi zice. Tipul nu ne poate ajuta.

— Dar ştie… încep eu.

Mă pomenesc vorbind cu aerul din jur, căci Kai a coborât deja scările pe jumătate. Mă iau după el imediat.

— De ce nu m-ai lăsat să-l şifonez puţin pe individ? L-aş fi lămurit să ne permită să intrăm la Mósí.

El îmi aruncă o privire peste umăr, apoi gura lui e brusc lângă urechea mea.

— Tipul de la uşă? *Jaa'yaalóolii dine'é* – oamenii-cu-urechi-ascuţite, îmi şopteşte Kai abia perceptibil.

— Clanul lui? De asta poartă urechile alea? întreb eu, arătând spre urechile mele.

— Nu poartă nimic. Alea sunt urechile lui. Au şi un auz excelent, continuă Kai, şi cică pot să-şi dea seama când minţi. Presupune de acum înainte că cineva ascultă tot ce vorbim. Ştiu sigur că suntem supravegheaţi. Dacă amica lui Ma'ii ne aşteaptă, atunci o să afle că suntem aici. Crede-mă.

Mă uit în urmă. Pe scările din spatele nostru nu e nimeni, cu excepţia portarului *jaa'yaalóolii dine'é*. Iar el se uită direct la mine, cu privirea rece

şi cercetătoare, toată timiditatea de mai devreme i-a dispărut, ca şi cum nici n-ar fi fost. Simt fiori pe şira spinării şi instinctele îmi şoptesc că suntem în pericol. Mă aşteptam ca Shalimar să fie un loc ciudat. Dar nu mă aşteptam să fie înţesat de monştri.

Mă întorc spre Kai şi mă apropii de el suficient ca să pot vorbi.

— Deci leacul ăsta de pe ochi mă ajută să văd dincolo de iluzii? îl întreb.

— Da. Urechile normale sunt o iluzie.

— Monştri care se ascund în lumina zilei, îi şoptesc. Iar noi am intrat direct în vizuina lor.

Ajungem la capătul scărilor. Încerc să desluşesc ceva prin întunericul dinaintea noastră, luminile colorate dezvăluind vag, ceţos, adâncimile întunecate care se insinuează împrejur. Muzica încă răsună asurzitor. Simt cum mi se strânge stomacul. Dintr-odată, mi se pare că am făcut o greşeală intrând aici. Îl opresc pe Kai, cu mâna pe braţul lui.

— Kai, unde am intrat?

Nu-mi răspunde, deja absorbit de ceva din întunericul în care eu nu pot să pătrund cu privirea.

— Kai.

Se întoarce spre mine. Clipeşte încet de câteva ori.

— Nu uita că trebuie să-ţi păstrezi mintea deschisă. Şi să nu fii surprinsă dacă vezi nişte ciudăţenii pe aici. O să devină foarte bizar.

„Bizar” nici nu se apropie de descrierea unui

loc precum Shalimar.

Logica îmi spune că suntem în subteran. Ştiu că am intrat pe uşi şi am coborât nişte scări. Trebuie să fim undeva la vreo opt sau zece metri sub pământ. Dar tavanul din Shalimar se întinde departe în întunericul unui cer deşertic, încărcat de stele, la cel puţin treizeci de metri deasupra capului. Tavanul care nu se supune niciunei logici ar trebui să transforme locul într-un spaţiu larg, dar, în schimb, e claustrofobic şi nu pot să scap de certitudinea că suntem adânc sub pământ.

Ne aflăm într-o încăpere ca o hală, care se întinde probabil pe o sută de metri. Nu văd foarte bine capătul, am doar o vagă impresie că undeva, în depărtare, ar fi un zid. Spaţiul în sine e nu atât lat, cât lung. Întregul loc e pe lăţime cam jumătate din lungime şi pereţii sunt zugrăviţi în aşa fel încât să semene cu motelul de deasupra, de prin anii 1950. Dar totul e bidimensional, ca nişte tăieturi dintr-un decor hollywoodian – e o cameră falsă de motel, colorată în vernil, cu o uşă falsă care nu se deschide, iar alături e un decor la fel de fals de tavernă, cu scaune de bar din vinilin roşu şi un tonomat, cu tablouri cu fete zâmbitoare, în pantaloni bufanţi, şi poze cu pudeli. Totul e plat şi ciudat de neplăcut. Mese lungi, de genul celor din plastic alb pe care le cumpăra *nalí* de la Walmart, sunt instalate în jurul perimetrului clubului şi, la fiecare a treia sau a patra masă, un barman serveşte rapid tequila de agave şi bere de cactus. Între aceste aşa-zise baruri, comercianţii şi-au pus mesele pline cu mărfuri şi strigă ca să acopere

muzica etern bubuitoare, ridicându-şi bunurile în mâini cu entuziasm, ca pe nişte prăzi. Văd că totul e la reducere. Electronice vechi, desfăcute, cu maţele întinse peste tot, numai cabluri şi plăci de bază. Grămezi de ţoale, multe dintre ele uzate sau făcute manual. E o masă cu arme, majoritatea cuţite sau chestii care au fost ascuţite ca să arate ca nişte cuţite, dar văd şi o cutie încuiată prinsă în perete, în care sunt arme de foc. Sunt înşirate pe un raft de sticlă, având alături încărcătoarele. Imediat la dreapta negustorului de arme, o tânără vinde bucăţi de brânză şi tutun învelit în frunze, iar ceva mai încolo, un puşti oferă cutii deformate de supă Campbell şi de fasole, dispuse în piramide înalte, în spatele unui anunţ mâzgălit de mână care susţine că ORICE OFERTĂ E BINE-VENITĂ.

Dar nu marfa de contrabandă şi nici dimensiunile care sfidează legile fizicii sau atmosfera de pe altă lume mă fac să mă bucur că am armele aproape. Ci clienţii.

Cu unsoarea lui Kai pe ochi, copiii din Dinétah, dezgoliţi de manifestările iluzorii, devin nişte creaturi de vis. Sau de coşmar.

Recunosc multe dintre clanuri. *Ats'oos dine'é*, cei-cu-pene, sunt uşor de recunoscut, trupurile lor sunt acoperite de penaj cenuşiu, maro şi alb, ca al şoimilor. Alţii au un penaj ceva mai elaborat, mândrindu-se cu pene roşii, galbene şi albastre. Toţi au un al treilea ochi care se mişcă orizontal, între doi ochi care te privesc fix. Lângă bar stau doi din Clanul Căprioarei Mari, cu două coarne imense, cu trei vârfuri, ieşindu-le din frunte. Au fuste largi,

din piele de cerb, de sub care se văd picioarele, două copite negre. Tipul îmbrăcat în haină din petice de piele, care răscoleşte într-un morman de piese auto, nu poate aparţine decât Clanului lepurilor, căci urechile şi dinţii imenşi sunt inconfundabili.

În faţa noastră, e un cuplu cu băuturi în mâini. Poartă ţinute elaborate, femeia are o rochie roz-pal, cu strasuri, şi tocuri cui. Bărbatul e îmbrăcat într-un costum alb, de dandy, scos parcă direct dintr-un film vechi cu gangsteri. Nu-mi dau seama de unde au luat asemenea haine, dar având în vedere costumaţiile pe care le-a produs Clive pentru mine şi Kai, n-ar trebui să mă mire. Însă nu îmbrăcămintea lor m-a lăsat cu gura căscată. Şi bărbatul, şi femeia sunt slabi morţi, ca nişte schelete, cu pielea întinsă la maximum peste oase, pometii ieşind în afară în mod obscen. Părul e lipsit de strălucire, iar trupurile, aşa de subţiri, că hainele scumpe atârnă pe ei, nereuşind să se aşeze pe siluetele veştejite.

— *Dichin dine'é*, zice Kai, când vede că mă holbez. Cei-flămânzi.

Kai mă conduce spre un bar în formă de rinichi. Câţiva clienţi, majoritatea femei, dar şi câţiva bărbaţi, se uită lung după el când trece prin dreptul lor. Îi văd cum îl analizează din cap până în picioare pe bărbatul ăsta frumos, cum se uită la bogăţia de bijuterii de pe el. Kai nu pare să-i observe sau, dacă o face, îi ignoră cu succes. Mă apropii ceva mai mult de el, cu mâna pe mânerul cuţitului, până când toţi ochii ăia lacomi îmi

surprind privirea şi se întorc în altă direcţie.

Mă reazem de Kai. Muzica s-a mai atenuat şi acum putem vorbi la un volum normal, dar încă mă îngrijorează spionii cu urechi lungi, aşa că mă rezum la şoapte.

— Ţie ţi se pare că sunt altfel?

— Hmm?

— Cu unsoarea aia a ta pe ochi. Sunt…?

Mă opresc. Ştiu că grija mea acum ar trebui să fie s-o găsim pe Mósí, dar am nevoie să ştiu. Am nevoie să ştiu dacă, dincolo de iluzie, Kai poate să mă vadă aşa cum sunt. Dacă poate, atunci înfăţişarea mea e una monstruoasă? E ceva malefic în mine, ca un soi de boală despre care m-a avertizat Neizghání?

Dar nu mă pot hotărî să întreb, convinsă că ştiu deja adevărul.

Kai reuşeşte să-i atragă atenţia barmanului şi îi face semn că vrea de băut, apoi se uită la mine aşteptând. Eu scutur din cap. Kai scoate un inel de bronz de pe degetul mic şi-l lasă să cadă pe bar, la schimb pentru băutură, apoi se întoarce spre mine cu un pahar înalt şi subţire cu tequila. Deschid gura să protestez, dar el îmi şopteşte:

— Nu trebuie să-l bei. Doar prefă-te şi încearcă să te relaxezi. Arăţi gata-gata să împuşti pe cineva.

O zice zâmbind, în timp ce gustă din paharul lui, cercetând mulţimea.

Îmi dau seama că e perfect conştient de privirile întoarse spre el. E în alertă, aşa cum sunt şi eu. Gândul mă calmează într-o oarecare măsură. Apuc paharul şi mă prefac că iau o gură. Mirosul

aspru îmi pătrunde în nări şi îmi provoacă greaţă instantaneu. Tequila n-a fost niciodată genul meu de băutură.

— Vrei să ştii cum arăţi? mă întreabă.

Inima începe să-mi bată cu putere. M-a auzit când l-am întrebat. Dau aprobator din cap şi îmi ţin răsuflarea.

— Ca o ucigaşă de monştri, zice el, ridicând paharul în semn de toast şi bându-l dintr-o înghiţitură.

Mă încrunt.

— Şi ce înseamnă asta?

El îi face semn barmanului să mai aducă un pahar. Îl ia şi îl dă imediat peste cap. Se şterge la gură.

— Tu ce crezi că înseamnă?

— Vrei să zici că nu arăt altfel?

— Ce, eu arăt altfel? întreabă el, înclinând capul şi zâmbindu-mi şiret.

Nu sunt sigură, dar cred că e beat sau, dacă nu e, nici mult nu mai are.

— Crezi că e o idee bună să bei atâta tequila în momentul ăsta?

— Sub nicio formă, recunoaşte el, cerându-i barmanului încă un pahar.

— Atunci, ce faci?

— Mor, murmură el atât de încet, că nu sunt sigură că am auzit bine.

— Poftim?

Se întoarce brusc spre mine, fixându-mă cu ochi sticloşi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Mags.

— Ce întrebare?

În iritarea mea, am uitat deja ce m-a întrebat.

— Arăt diferit?

Întinde braţele în lateral, ostentativ.

Nu pot să recunosc cu glas tare, dar arată şi mai bine. Faţa îi e ca sculptată în bronz strălucitor, iar ochii s-au făcut de un argintiu nelumesc, la care greu te poţi uita. Linia maxilarului e mai puternică, mai elegantă şi radiază un soi de charismă, o atracţie imposibilă, mai presus de orice avea până acum. E aproape supranatural. Nu, nu aproape. *Este* supranatural.

— Mie îmi pari la fel, îl mint.

El dă din cap înţelegător, cu cerceii sclipind în lumină, parcă ar şti exact ce văd şi la ce mă gândesc şi că nu-i mărturisesc adevărul. Îşi lasă paharul gol pe bar.

— Vezi, Ucigaşo? Toţi suntem nişte mincinoşi.

Nu am nici cea mai vagă ideea ce să-i răspund.

— Ce se întâmplă, Kai? îl întreb. Ce-ai păţit?

Kai clatină din cap, aproape trist.

— Hai s-o găsim pe Mósí asta şi să ne cărăm de aici, îmi zice, scuturat de un fior. Locul ăsta îmi face creierii terci.

Nu pot să nu fiu de acord cu el.

Kai se îndreaptă de spate.

— Mă duc să explorez puţin locul. Să văd ce pot afla.

— Ar trebui să rămânem împreună, protestez eu, gândindu-mă la privirile alea lacome.

— Nu. E... E mai bine să mă duc singur, îmi răspunde, apoi râde şi îi simt respiraţia cu iz de

alcool. N-o să stea nimeni de vorbă cu mine dacă tu eşti în preajmă, gata să înfigi un cuţit în careva. Lasă-mă să mă duc singur. Mă întorc îndată.

— Nu cred că...

— Pot să-mi port singur de grijă, ai uitat?

Nu sunt mulţumită, dar îl las în pace. E om în toată firea şi n-am de gând să mă cert cu el.

— De acord, îi zic.

Se apleacă spre mine, atingându-mi uşor obrazul cu buzele. Mă crispez din cauza amestecului de lemn de cedru şi alcool care mi-a pătruns în nări.

— La stânga ta, îmi şopteşte, iar respiraţia lui caldă îmi mângâie urechea, apoi se îndepărtează.

Nu se uită în urmă şi nu durează mult până dispare în mulţime, atâta cât poate să dispară cineva care arată ca el. Aştept câteva secunde înainte să mă uit în stânga. Văd imediat ce-a vrut să-mi arate. Un tip solid ca un jucător de fotbal american, cu o claie de păr roşcat. Ce caută aici?

Clive, bântuind la marginea mulţimii şi zâmbind sfios. E îmbrăcat într-un costum în stil western, cu cravată texană, însă costumul e prea strâmt pentru trupul lui mare şi muşchii puternici şi într-o nuanţă de maro care nu-l avantajează deloc. Dar cumva întregul ansamblu funcţionează, fiind un soi de amestec între Rambo şi Howdy Doody[3].

— Cred că mă aşteptam la ceva mai mult, având în vedere ce-ai încropit pentru mine, îi zic

3 Numele unei păpuşi roşcate şi cu pistrui dintr-un celebru program de televiziune pentru copii, difuzat în SUA în perioada 1947-1960 (n. red.).

amuzată, apropiindu-mă şi arătând spre ţinuta lui.

El ridică din umeri şi îşi îndreaptă cravata-şnur.

— Nu prea găsesc nimic pe mărimea mea în afară de salopete.

— Nu m-ar deranja să facem schimb. Pun pariu că ai arăta mişto în bluză mulată cu bretele, adaug, apoi pun întrebarea evidentă. Ce cauţi aici? Ai venit să-mi verifici părul?

El râde şi scutură din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta. Deşi…

Îşi linge un deget şi se apleacă spre mine ca şi cum ar vrea să mă atingă. Mă dau înapoi şi duc mâna automat spre cuţit.

Se albeşte la faţă.

— Voiam doar să-ţi şterg unsoarea aia argintie de la ochi. E un pic prea disco, chiar şi pentru mine.

Roşesc jenată şi-mi relaxez mâna.

— Îmi pare rău, îi zic, frecându-mi braţele goale. Nu e nimic personal. Doar că nu-mi place să fiu atinsă, încerc să-i explic, dar fără convingere.

— Nu-i nicio problemă, zice el. Oricum eram convins că o să-mi pierd un rinichi mai devreme din cauză că ţi-am făcut breton.

Mă încrunt.

— Ha-ha!

— Te respect pentru ce ştii să faci, dar ai o reputaţie, fată dragă, continuă el, lăsându-se pe spate, lipit de bar şi luând o gură de bere. Nu te preface că nu ştii.

— De psihopată?

— E un pic cam mult spus. Hai să mergem pe

varianta violentă şi antisocială.

Zâmbeşte când o spune, dar tot mă doare.

— De parcă e cine ştie ce surpriză, comentează Clive, văzându-mi expresia feţei.

Îşi plimbă privirea prin mulţime.

— Dar cineva a trebuit să te atingă suficient de mult ca să te dea cu chestia aia la ochi. Cine e norocosul?

— Tu cine crezi?

Nu-i zic că nu e pusă acolo de paradă, ci că foloseşte unui scop mult mai practic. Kai a vrut să ascundă alifia de Coiot. Poate că nici Clive nu trebuie să ştie.

— Şi unde e bărbatul ăla superb al tău? întreabă Clive, făcând ochii roată prin încăpere.

— Nu sunt sigură, mă văd nevoită să recunosc. A plecat fără mine. A zis că are ceva de făcut.

Clive clipeşte iute de câteva ori din genele lui roşcate.

— Mie nu-mi sună bine.

Ridic din umeri.

— E om în toată firea.

— Da, este, răspunde Clive admirativ şi râde când îmi observă privirea uimită. Nu-ţi face griji. N-o să-ţi fur bărbatul. Dar, ca să fie toate cărţile pe masă, să ştii că a dansat cu mine azi-noapte.

— Ai dansat cu Kai?

— Nu doar o dată. Şi nu e rău deloc. Deşi încă nu pot să cred că e vraci.

— Cum adică?

— Păi, ce vreau io să zic e că ar trebui să existe nişte reguli care să-i interzică unui vraci să

arate atât de sexy, nu crezi?

Sunt de acord cu el.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că încă nu şi-a terminat ucenicia.

— Tu ai văzut aceleaşi lucruri ca şi mine în Rock Springs, zice el, brusc serios.

Purtarea lui simplă şi ghiduşă a dispărut complet. Ia o înghiţitură de bere înainte să continue.

— Oricum, aţi avut ceva noroc cu indiciu' dat de Coiot?

— Nu încă, recunosc eu, mulţumită că putem schimba subiectul.

— Pot să te ajut cu ceva?

Îl privesc printre gene, bănuitoare dintr-odată.

— Clive, tot nu mi-ai spus ce cauţi aici.

— Ah, unii dintre muşteriii tavernei susţineau că o să fie o luptă aici, în seara asta. Un soi de meci de revanşă. M-am gândit că ar merita să vin să arunc o privire. Şi cum voi eraţi aici, mi-am zis că aş putea să vă dau o mână de ajutor.

— La Shalimar se organizează lupte?

— Din când în când. De obicei, e un show destul de bun.

Mă uit în jur, prin încăpere, dar nu-mi dau seama unde ar putea fi arena. Poate în spatele uneia dintre uşile bidimensionale, într-o vizuină de iepure fără fund, printr-un dulap, cine ştie.

— Ce e locul ăsta?

— Bună întrebare, zice Clive. Nimeni nu ştie pe bune. Apare şi dispare după un program propriu. Câteodată e aici, altă dată…

Face un gest cu mâinile, care te duce cu gândul la o explozie.

— Bănuiesc că asta se întâmplă când localul e condus de o mâţă.

— Kai ştie? Despre lupte.

— Habar n-am. Dar poţi să-l întrebi, răspunde el şi arată către mulţime.

Îl văd pe Kai venind spre noi.

— Am aflat că e o luptă programată pentru azi în Shalimar, zice Kai.

Se poartă iar destul de normal, nu dă semne de beţie. Nu m-am gândit la asta până acum, dar puterile lui de vindecare probabil că anihilează efectele pe care le-ar avea alcoolul asupra lui. Orice ar vrea Kai să înece, chestia respectivă nu rămâne înecată multă vreme.

— Pentru început, o să fie un soi de turneu, zice el, dar, pentru lupta finală, adversarii sunt un mister. Se vorbeşte de o revanşă legendară.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru, intervine Clive. Dacă reuşim să plasăm un pariu, sunt mulţi bani la mijloc.

Luptele sunt interesante, dar nu mă dau în vânt după pariuri. Ăsta e domeniul lui Ma’ii, cu mizele lui imposibile şi cu şanse mari de tras pe sfoară. Şi-mi aduc aminte ce-a zis portarul despre baştanii care intră aici.

— Clive, există vreo casă de pariuri la Shalimar? Sau cineva care controlează toate pariurile? Care organizează luptele?

— Îhî.

— Nu cumva numele ei este Mósí?

— Este exact mâţa despre care vorbeam, zice el şi mă priveşte printre gene. Parcă ziceai că n-ai mai fost aici niciodată.

— Ea trebuie să fie.

— La ce te gândeşti, Mags? mă întreabă Kai, precaut.

— Mă pricep la lupte.

Şi e adevărat. Nu am niciun fel de aptitudini pentru artele marţiale, dar Neizghání n-a omis să mă înveţe lupta corp la corp. Tehnica mea e mai simplă şi murdară – atacă rapid, loveşte tare şi şterge-o. Dacă adaug capacitatea mea de luptă la puterile mele de clan, nu am nicio îndoială că pot să mă descurc câteva runde bune. Asta ar trebui să fie destul ca să atrag atenţia casei de pariuri din Shalimar.

Kai îşi masează rădăcina nasului, strângând din pleoape.

— Dacă te duci să te înscrii în luptă, chiar crezi că o să reuşim să ne apropiem de ea?

— Altfel, nici nu reuşim să ne apropiem de arenă, intervine Clive. Tipul de la uşă a zis că se luptă cu casa închisă. Din ce-am auzit, n-o să fie acolo decât participanţii şi echipele lor.

— O fac, să ştii, îi zic. Avem nevoie de sfredel şi dacă trebuie să sparg câteva capete-seci ca să-l obţin, atunci aşa să fie.

Kai se uită fix la mine.

— Nu trebuie să lupţi, rosteşte el într-un târziu, arătându-ne trei bucăţi de hârtie.

— Ce-s astea?

— Biletele noastre de intrare.

Îi smulg biletele din mână.

— Cum le-ai obţinut? întreabă Clive, luându-mi-le. Frăţioare, astea sunt bilete în primul rând.

Kai scutură din cap.

— Le vreţi sau nu?

Îi zâmbesc.

— Păi, cum dracu’ altfel?

29

În ciuda statutului de VIP-uri pe care îl promiteau biletele, ne blocăm la o coadă haotică, formată din spectatori care aşteaptă să intre, la fel ca toată lumea. Înaintăm încet pentru că doi indivizi musculoşi din Clanul Urşilor verifică dacă avem arme asupra noastră.

— Eu nu renunţ la arme, mă lamentez lui Clive, când ne apropiem de punctul de control.

— Se pare că n-o să ai încotro.

Clive are dreptate. La câţiva oameni distanţă de mine, văd un tip care a scos din cizmă un pumnal cu lama de vreo douăzeci de centimetri şi l-a pus într-o cutie de metal. Unul dintre indivizii din Clanul Urşilor încuie cutia cu o cheiţă, o împinge pe un raft unde sunt o duzină de astfel de cutii şi-i dă tipului ceea ce pare a fi singura cheie, prinsă de o bucată de sfoară. Tipul îşi atârnă cheia la gât, evident obişnuit cu toată procedura, şi trece mai departe.

— Arată destul de sigur, comentează Kai. Se pare că numai eu o să am cheia de la lucrurile

mele, presupunând că nimeni nu va fura cutiile. Vreau să cred că, măcar în arena de luptă, furtul nu e tolerat. Şi că e pedepsit cu duritate. Ca să fie clienţii fericiţi şi să curgă banii. Ăsta pare a fi mottoul Shalimarului.

Când ajungem în dreptul mesei, unul dintre bodyguarzi doar îmi aruncă o privire şi se strâmbă dezaprobator. Mormăie ceva, bagă mâna sub masă şi extrage o cutie mare din metal. Îmi face semn să mă apuc de treabă. Întâi scot cartuşiera, apoi harnaşamentul de pe spate, cu puşcă cu tot. Golesc Glockul pentru mai multă siguranţă şi pun pistolul în cutie. Apoi cuţitele, toate trei. Închid cutia şi primesc cheia, după care eu şi Clive ne aşezăm la rând, Kai rămânând câţiva paşi mai în spate. Trecem de detectoarele de metale şi ne apropiem de mulţime şi de evenimentul principal.

— Ai mai fost la aşa ceva până acum, Clive? îl întreb, după ce ne strecurăm în arenă. Cum funcţionează?

Arena nu e foarte mare, dar nici mică. N-a trebuit să trecem nici prin vizuini de iepure, nici prin dulapuri, ci printr-o uşă parcă desprinsă dintr-o pictură cu OK Corral. Probabil că aici încap aproximativ două sute de persoane sau chiar mai mult, ceea ce, având în vedere că ne aflăm în subteran, e impresionant. Mă gândesc iar, pentru a nu ştiu câta oară, cine a construit locul ăsta sau ce e. Luptele se desfăşoară într-un spaţiu cu pământ bătătorit, aflat cam la circa trei metri adâncime. De jur-împrejur sunt tribune în trepte, care par salvate din vreo sală de sport de liceu, permiţând astfel

spectatorilor să vadă nestingheriţi acţiunea din centrul ringului.

Şi în ringul ăsta a fost deja ceva acţiune. Am pierdut luptele din deschidere, dar petele de sânge, încă destul de proaspete, colorează podeaua în roşu. În aer se simte pulsând violenţa, ceea ce-mi face inima să bată cu putere, aprinzându-mi simţurile în aşteptarea luptei. Trebuie să recunosc că sunt surescitată. Tribunele sunt pline ochi, iar atmosfera în jurul gropii e electrizantă.

— Prima parte a nopţii e dedicată luptelor din turneu. Astea tocmai s-au terminat, îl aud pe Clive explicându-mi, în timp ce ne croim drum prin mulţime.

Ne uităm amândoi spre ringul de luptă pătat de sânge.

— După fiecare rundă, câştigătorul merge mai departe, iar învinsul iese din competiţie. A doua jumătate a nopţii e pentru luptele programate. Câteodată, câştigătorii din turneu se pot califica pentru luptele astea. Acolo sunt banii, de fapt.

Dau din cap că pricep cum stă treaba.

— Deci, dacă vreunul dintre ei supravieţuieşte turneului, poate avea dreptul să intre în luptele pe care se pariază. Problema e că ăştia habar n-au cu cine vor lupta. Şi, până ajung acolo, o încasează de la o şleahtă de amatori şi nu se simt tocmai bine. Un avantaj clar pentru oricine e deja înscris.

— Păi, când o zici aşa, pare că luptele sunt deja aranjate.

— Poate. Da’, dacă faci suficient de mult tam-

tam cu luptele câştigate în turneu şi ajungi la pariuri, îţi garantez că poţi să creşti miza. Apoi câştigi lupta şi te cari acasă cu marfă serioasă.

— Dacă supravieţuieşti suficient de mult ca să ajungi să-ţi numeri câştigurile.

— Bun, deci lupţi ca să treci de etapa turneelor, corect? Şi apoi? Arme albe în luptele pe care se pariază?

Clive ridică o sprânceană şi se uită la mine.

— Tu ai mai făcut chestia asta?

— Niciodată cu public. Dar, pe vremea când eram cu fostul meu mentor, îmi plăcea chestia asta. Nu pariurile, ci lupta în sine. Ştiu cum funcţionează.

— Ai dreptate. Trebuie să treci de rundele de turneu ca să te califici pentru luptele programate, iar luptele sunt cu arme albe şi se termină când dă sângele.

— E permis aşa ceva?

— Se învârt o grămadă de bani în încăperea asta. Forţele de ordine mai închid ochii.

— Pe bune?

— Nu i-ai văzut pe indivizii care verificau armele la intrare? Paza e formată din Ogarii Legii.

Mă aplec spre el să-l mai întreb ceva, când simt o mână pe umăr. E Kai.

— Uită-te în dreapta ta, dincolo de tipii cu tricouri negre, de la pază, îmi şopteşte la ureche.

Mă străduiesc să văd ce-mi arată. Într-un soi de cuşcă din sticlă, construită la vreo trei metri deasupra celei mai înalte tribune, de unde se vede întreaga arenă aglomerată, stă Mósí, căci numai ea

poate fi.

Nu eram sigură ce anume căutam, de vreme ce Ma’ii a fost foarte misterios, cum îi e obiceiul, şi nu ne-a dat alte informaţii, în afară de nume şi de sex. Ştiind că Mósí e denumirea în navajo pentru „pisică”, am presupus că trebuie să semene cu o felină, într-un fel sau altul. Dar nu eram sigură dacă seamănă cu o felină în felul în care Ma’ii are înfăţişare canină sau dacă nu cumva doar îşi zice „pisica”. Dar acum sunt sigură.

E mică de statură, nu mai mult de un metru patruzeci. Cu toate înfăţişările nebuneşti ale diverselor clanuri care s-au perindat pe aici, ea ar putea să fie doar o altă formă pe care o ia rasa diné, dar eu ştiu că e mai mult de atât. Instinctul care mă anunţă când sunt monştri prin preajmă mă ajută să disting în ea mai mult decât o formă umană. E una dintre Nemuritori. Dintre Ceilalţi.

Are ochi imenşi, mult prea mari pentru faţa mică, în formă de inimă, cu bărbie delicată şi ascuţită. Urechile triunghiulare, de pisică, ies la iveală din tunsoarea bob, cu breton, iar între gura cu colţurile în jos şi nasul teşit, se văd mustăţi ţepoase albe şi cenuşii. E îmbrăcată într-o rochie de seară verde strălucitor sau, mă rog, genul de rochie care ar fi fost populară la petrecerile din serialele TV de prin anii ’50, cu croială largă şi falduri şi cu mâneci bufante. Are un cozoroc transparent pe cap şi un creion după ureche. Sunt decorative, evident, pentru că bate cu gheruţele în tastatura din faţa ei cu asemenea viteză, că n-o poţi urmări. În jur, în picioare, chiar lângă cuşca din

sticlă, stau patru femei îmbrăcate la fel de cuminte ca şi stăpâna lor, în rochii asortate, în culori complementare, ţipând şi luând pariuri, ca nişte brokeri de pe vremuri. Măcar ele arată uman, cu excepţia obrajilor roşii, însemnul clanului lor.

— Mósí, zic eu. Şi cum mama dracului ajungem la ea?

— Se pare că nu va fi nevoie.

Doi Urşi de la pază vin spre noi. Imenşi, cu umeri largi şi păr zburlit, asemenea animalelor după care şi-au numit clanul. Pe unul îl recunosc ca fiind tipul care m-a lăsat fără arme. Deja am intrat în alertă maximă. Clive a spus că sunt Ogari în afara serviciului. Sunt şanse să nu ne recunoască, dar există şi posibilitatea s-o facă.

— Nu, zice Kai, anticipându-mi îngrijorarea. Priveşte!

Arată spre Mósí, care, din cuşca ei de sticlă, se uită direct la noi, ochii ei ignorând tot haosul înconjurător ca să se oprească ferm asupra mea.

— Şefa vrea să te cunoască, aud vocea tunătoare a unuia dintre bodyguarzi.

Pune o mână grea pe umărul meu.

— Suntem foarte onoraţi de invitaţie, răspunde Kai pe un ton plăcut.

Bodyguardul râde.

— Tu nu. Ni s-a spus s-o aducem pe fătuca lui Neizghání. Atât.

— Fătuca lui Neizghání?

Nu-mi dau seama dacă e o insultă sau un compliment.

— Nu merge nicăieri fără noi, protestează Kai.

— Eu am primit ordine numai pentru ea, se burzuluieşte bodyguardul.

— Eu ştiu că astea sunt ordinele, dar hai să fim rezonabili. N-o lăsăm să plece singură cu tine, aşa că ar trebui să ne permiţi s-o însoţim, zice Kai.

Se holbează la bodyguard, ochii strălucindu-i argintii prin unsoarea pe care şi eu o am încă pe pleoape.

Bodyguardul mormăie şi aruncă o privire spre partenerul lui. Acesta ridică din umeri şi ochii celuilalt Urs lucesc când priveşte peste umărul meu. Mă întorc şi-o văd pe Mósí făcând un semn din cap în direcţia noastră.

— Bine, adu-ţi menajeria cu tine. În ring, ăştia n-au cum să te ajute.

Ne întoarce spatele şi se îndreaptă spre cuşcă, cu noi pe urmele lui.

Mă uit la Clive, lat în spate şi musculos, dar având o mutră nevinovată, cu părul lui cârlionţat şi pistrui. Apoi mă uit la Kai, care mă analizează de parcă aş fi cel mai important lucru din lume.

— Cred că sunteţi nebuni amândoi, le zic, şi probabil că, dacă o mai ţineţi mult aşa, cu rahaturi din astea, o să crăpaţi de mâna voastră. Dar apreciez gestul.

— Nu e un gest, Maggie, zice Kai. Suntem de partea ta şi te apărăm la nevoie.

— Clive? întreb eu.

Expresia roşcovanului e solemnă.

— Mi-ai salvat viaţa – şi pe a surorii mele. Nici măcar nu trebuie să-mi ceri.

Mai bine de atât n-are cum să fie, iar ei sunt

capabili să decidă singuri ce vor. Dacă vor să mă urmeze în întuneric, cine sunt eu să-i opresc?

— Bine, le zic şi duc mâinile spre arme înainte să-mi amintesc că nu le mai am. Hai s-o cunoaştem pe Mósí.

Vizuina lui Mósí, căci nu se poate numi altfel, e săpată în pământ, adânc în fundăturile cavernoase ale Shalimarului. Bodyguarzii ne-au condus pe nişte scări în spirală mult sub nivelul clubului, apoi printr-un pasaj ce pare săpat direct în lutul roşu din Dinétah. Tunelul boltit e făcut din piatră brută şi lipit cu pământ peste tot, atât dedesubt, cât şi deasupra. Mergem prin întuneric ca nişte cârtiţe. Vederea mea de noapte e excelentă, dar tot trebuie să mă bazez pe lămpile cu gaz ale paznicilor noştri din Clanul Urşilor care luminează calea. Aud deasupra tropăitul şi uralele mulţimii binedispuse. Suntem exact sub arenă, iar deasupra curg fuioare de praf şi bucăţi de tavan desprinse cu fiecare bocănit de sus, căci lupta continuă în toată violenţa ei.

Ajungem în sfârşit la o deschizătură, punct din care tunelul se lărgeşte, transformându-se într-o peşteră subterană suficient de mare cât să încăpem toţi, în picioare, unul lângă celălalt, şi să mai rămână loc pentru încă vreo zece inşi. Peştera e rotundă, iar în partea opusă se vede o platformă înălţată şi un coridor care coteşte la stânga. Podelele sunt acoperite de blănuri, iar deasupra platformei, mici rozătoare moarte atârnă de tavan, prinse de cozi, ca un soi de candelabre. Observ

printre ele şoareci de deşert şi cei mai mari şobolani din Tse Bonito. Ba chiar şi câteva veveriţe cenuşii. Toate se uită prin încăpere cu ochi mici, negri şi morţi. Mă cutremur fără să vreau. Ciudăţenia tocmai a trecut graniţa spre macabru.

Kai e suficient de aproape ca umerii să ni se atingă.

— Ce e locul ăsta? îmi şopteşte.

— Mósí e o pisică! îi răspund.

Ridică privirea spre tavan.

— Mda, măcar aşa se explică animalele moarte.

Încerc să-mi aduc aminte tot ce ştiu despre pisici, ceea ce nu e foarte mult. N-am avut niciodată o mâţă, iar felinele sălbatice din munţi, lincşii şi pumele, stau ascunse când sunt eu prin preajmă. Pisica lui Grace părea să mă placă, dar cine poate şti cu adevărat? Şi nu sunt sigură că, dacă aş fi ştiut tot ce e de ştiut, asta m-ar fi ajutat s-o înţeleg pe Mósí, deşi cunoştinţele de bază despre comportamentul coiotului m-au ajutat să ţin pasul cu Ma'ii şi nu o dată.

Gazda noastră coboară de pe platformă pe nişte scări în spirală, iar rochia verde de seară se înfoaie pe lângă ea. Bănuiesc că în vârful scărilor e o cuşcă de sticlă, care se înalţă deasupra arenei. Nu e o cale ideală de ieşire, pentru că nu ştiu cum să sparg sticla, dar pare a fi singura cale de acces în peşteră, în afară de cea prin care am venit. Dar, dacă se ajunge la asta, găsesc eu o modalitate să o sparg.

Mósí se opreşte o clipă la poalele scărilor ca să

se uite bine la noi. E mai în vârstă decât mă aşteptam. De la distanţă, părea tânără, dar acum văd şuviţele albe din părul negru şi câteva riduri fine în jurul ochilor şi al gurii. Dar, în fond, ce înseamnă vârsta pentru o creatură nemuritoare? Întrebarea e de ce a ales Mósí masca asta. Cărui scop îi serveşte şi ce speră să câştige arătând mai curând ca o matroană decât ca orice altceva? Dacă urmăreşte să mă convingă că nu mai poate de grija mea, atunci nu i-a ieşit schema.

Privirea ei trece peste mine şi Clive şi se opreşte scurt asupra lui Kai. Îi zâmbeşte de parcă l-ar fi recunoscut. E ciudat, dar am observat că lumea reacţionează bizar faţă de Kai, mai ales *bik'e'áyée'ii*. Iar ea nu face excepţie.

În cele din urmă, ochii ei poposesc asupra mea. Îmi face semn să mă apropii de marginea platformei. Acolo are o mulţime de blănuri de iepure puse claie peste grămadă. Când ajung la ea, simt cum mocasinii mi se afundă în ele.

— Bine ai venit, copila mea, zice ea, iar vocea îi e un tors iscoditor. Dă-mi voie să mă uit la tine.

Stau nemişcată în lumina slabă din caverna ei şi-o las să mă privească.

— Am crezut că pisicile pot vedea în întuneric, îi zic ca s-o provoc.

— Putem, copilă. Şi putem să-ţi auzim şi bătăile inimii. Şi să-ţi simţim în nări excitaţia, printre alte lucruri.

Adulmecă, cu nările fremătând. Nu-i deloc înfricoşător. Aştept în timp ce ea îmi dă roată, suficient de aproape ca să-i simt mustăţile pe

braţele goale.

— Deci tu eşti arma lui Neizghání. Copilul lui pregătit de luptă.

Iar Neizghání! Poate că nu doar reputaţia mea e de vină. Poate că Ma'ii i-a vorbit lui Mósí despre fostul meu mentor.

— Ce ţi-a zis Coiotul?

— Oh, nu Ma'ii mi-a zis despre tine. Ci mama.

— Mama lui Neizghání? Femeia Schimbătoare?

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că mama lui Neizghání ar putea şti cine sunt, darămite să mai şi vorbească despre mine.

— Hmm… chiar aşa. E bună cu noi. Cu Pisica, cu Bizonul, cu Căprioara. Chiar şi cu Coiotul. Noi suntem cei care îi ţinem de urât în Casa din Vest, nu voi, cei cu cinci degete, cu problemele şi răzvrătirile voastre.

Presupun că ar trebui să mă simt jignită, dar ideea de a-mi petrece timpul alături de Femeia Schimbătoare mă cutremură până în străfunduri. Nu pentru că e una dintre Divini, cu o putere dincolo de orice cunosc pe lumea asta, ci pentru că Neizghání e fiul ei.

Mósí vede că mă albesc la faţă şi zâmbeşte.

— Oh, nu te nelinişti. Am vorbit doar despre lucruri deja ştiute.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus, îmi răspunde, atingându-şi nasul cu un deget şi arătând apoi spre inima mea şi spre vintre. Exact ce am spus.

Înfricoşător până în măduva oaselor! Simt deja cum răbdarea, şi aşa puţină, începe să-mi dispară

încet-încet. Nu am niciun chef să mă joc de-a ghicitul cu o mâţă. Am venit aici pentru un motiv anume şi nu să-mi analizez relaţia cu Neizghání cu încă o *bik'e'áyée'ii* băgăcioasă şi bârfitoare. N-am nici cea mai vagă idee de ce e toată lumea aşa de interesată, dar nu e ăsta momentul potrivit.

— Ţi-a zis Ma'ii de ce am vrut să vorbim cu tine?

Ea înclină capul, continuând să se învârtă în jurul meu. Îmi vine s-o înşfac şi s-o pun într-un loc. Abia îmi stăpânesc mâinile.

— Ne-a zis că ai ceva, continui eu. Ceva care creează monştri.

— Ai fost printre spectatori mai devreme? Ţi-au plăcut luptele noastre?

Mă holbez la ea, derutată de rapiditatea cu care a schimbat subiectul.

— Am venit târziu, aşa că n-am văzut nicio luptă, recunosc eu. Dar vorbeam de un obiect. Ma'ii i-a zis sfredel de foc…

— Pisicile sunt vânători, evident. Nu luptători în adevăratul sens al cuvântului. Adică da, luptăm când suntem încolţite, dar preferăm să ne vânăm prada. Noi iubim vânătoarea.

Mă uit rapid la Kai. El e cel care se pricepe la vorbe, iar Mósí pare interesată de el altfel decât de noi. Poate că el o va opri să mai bată câmpii.

Kai îmi surprinde privirea. Îşi drege vocea şi face un pas în faţă.

— Şi asta e prada ta? întreabă el, arătând spre rozătoarele atârnate de tavan.

Mósí se opreşte brusc şi se uită la Kai. Pentru

un clipă, am senzaţia că o să se repeadă la el, însă ea izbucneşte în râs. Un chicotit aspru, ca un scârţâit, care durează atât de mult, încât Kai se uită la mine nedumerit. Să fiu a naibii dacă ştiu ce-a apucat-o să râdă isteric, aşa că doar ridic din umeri.

— Nu, copil prostuţ ce eşti, răspunde Mósí când râsul i se mai potoleşte şi îşi trage sufletul. Acestea sunt daruri de la favoritele mele, continuă ea, arătând spre numeroasele pisici domestice care se plimbă libere prin vizuină.

— Le atârn din respect pentru ele.

— Ca un soi de mamă ciudată care pune picturile copiilor pe uşa frigiderului? o întreb.

Ea zâmbeşte, o imagine neplăcută, fiindcă i se văd dinţii ascuţiţi şi lungi.

— Îmi cer iertare, Mósí, zice Kai relaxat, intervenind rapid. Ar fi trebuit să ştiu că un mare vânător ca tine are prăzi mult mai valoroase.

— Mmmm, toarce Mósí, aprobator.

Întoarce ochii spre mine o clipă, apoi se uită iar la Kai, ascultând.

— Am venit la tine deoarece Coiotul ne-a spus că ai ceva care ne-ar putea ajuta să aflăm cine îi creează pe monştrii care terorizează Dinétah.

Kai se apropie de noi. Se întinde spre ea, o ia de mână şi o trage uşor în jos, pe grămada de piei de rozătoare. Mă îndeamnă şi pe mine să mă aşez şi, fără nicio tragere de inimă, mă afund în blănuri, să-mi odihnesc picioarele. Cu mâna liberă, Kai îi face semn lui Clive să ia loc şi el.

— Hmmmm… eşti un tânăr minunat, şopteşte

Mósí, cu privirea lipită încă de Kai.

Îl mângâie pe braţ, de sus în jos, peste cămaşa fină, de catifea, apoi îşi împleteşte degetele cu ale lui.

— Da, un tânăr minunat. O să fii un vraci bun, puternic, pentru oameni. Da, o să fii. Dacă supravieţuieşti.

Se uită la mine şi chicoteşte, ca şi cum supravieţuirea lui Kai ar fi o glumă bună.

Kai păleşte, dar îşi păstrează zâmbetul. Strânge mâna Pisicii nebune, ca şi cum ar avea o conversaţie normală.

— Ai auzit de monştrii ăştia? o întreabă el.

— Am auzit.

— Sunt malefici, fără minte. Au ucis copii. Mame şi taţi. Fraţi şi surori.

— Şi tu vrei să-l omori pe cel care i-a creat?

— Da, îi răspund eu.

Mósí întoarce privirea spre mine.

— Chiar aşa, copil al războiului. Tu eşti un vânător, ca mine. Tânjeşti după sângele duşmanilor tăi, după sunetul pe care îl fac gâtlejurile lor când se frâng între fălcile tale.

Kai tuşeşte la auzul descrierii ei atât de vii şi trebuie să recunosc că, deşi nu e chiar descrierea pe care aş fi făcut-o eu, e pe-aproape.

— O să ne ajuţi?

Ea îşi ţuguie buzele, într-o expresie perfectă a consternării.

— Nu e atât de uşor. Vezi tu, mai e cineva care solicită obiectul pe care îl doriţi voi.

— Cine? întreabă Kai.

— Tipul de care vă povestesc a venit la Mósí, mai întâi cu ameninţări. Dar i-am zis că nu vreau, că e al meu de drept, că mi-a fost dat cadou. Cum să iei un cadou de la cineva căruia i-a fost dăruit de bunăvoie? Mama nu ar permite aşa ceva. Aşa că individul promite nenumărate bogăţii de tot felul, dar ce înseamnă bogăţiile pentru o pisică?

Îmi muşc buza ca să nu spun ceea ce este evident. Pisica din faţa noastră deţine o casă de pariuri.

— I-am zis şi lui acelaşi lucru pe care vi-l zic şi vouă.

— Adică? o întreb.

— Trebuie să luptaţi pentru el. În arenă.

— Atâta tot?

Oricum, exact asta plănuiam să fac înainte să apară Kai cu biletele.

— Maggie, aşteaptă, intervine Kai. Nu ştim ce…

— De acord, anunţ eu.

Kai se ridică şi mă trage după el, departe de Pisică. Ea îmi aruncă un zâmbet de prădător.

— Nu cred că e o idee bună, şopteşte Kai cu nelinişte. Am o presimţire rea.

— Ma’ii susţine că numai aşa îl putem găsi pe vrăjitor.

— Şi tu ai încredere în ce zice el?

— Nu, dar nu de asta suntem aici?

— Cred că e o idee foarte proastă să intri în arenă.

— Pot să mă descurc într-o luptă, Kai. Dintre toate lucrurile pentru care ne-am putea face griji,

ăsta e cel din urmă.

— Urmează ultimul meci al serii, zice Mósí.

Din punctul meu de vedere, nu contează ce meci e. Şi o părticică din mine şi-a dorit să intre în arena aia din secunda în care am văzut-o. Violenţa pentru mine e familiară, simplă. Ceva ce înţeleg. Mă îndepărtez de Kai şi mă apropii de Mósí.

— O să lupt.

— Da, toarce Mósí, cu ochii strălucitori.

Ridică vocea chemându-şi bodyguarzii.

— Fiţi martori, rosteşte ea. Copilul războiului al lui Neizghání a promis că va intra în arenă. Este un legământ pe care nu-l poate rupe, căci riscă astfel ca mânia stăpânei Divinilor să se reverse asupra ei.

— Suntem martori, intonează ceremonios bodyguarzii într-un glas.

Zâmbetul lui Mósí denotă atâta satisfacţie, că mă aştept să văd pene zburându-i din gură. Ceva nu e în regulă.

— Ce mi-a scăpat? îl întreb pe Kai.

El clatină din cap, la fel de confuz ca mine.

— Maggie, aud vocea lui Clive venind de undeva din spatele nostru.

Mă uit într-acolo şi-l văd stând lângă uşa de la intrare. E galben la faţă, buzele i s-au albit.

— N-am pomenit de asta mai devreme, dar lupta finală nu se termină la prima picătură de sânge. E o luptă până la moarte.

30

— Orice ar fi, nu merită să mori.

Kai se foieşte de colo până colo, mai agitat decât l-am văzut vreodată. Îşi învârte inelele pe degete, scoţându-le şi împingându-le înapoi cu forţă pe mâna dreaptă. Încălţările din piele de căprioară ridică norişori de praf de fiecare dată când se răsuceşte pe călcâie. Ochii îi strălucesc argintii, parcă aprinşi de o lumină din interior.

Eu stau pe pământ, privindu-l, uşor amuzată. Suntem într-o celulă îngustă cu două intrări. Uşa din partea opusă dă într-un coridor circular care înconjoară arena de lupte. Cealaltă duce spre un gard metalic care se deschide şi dă direct în arena propriu-zisă. După ce am fost de acord să lupt, bodyguarzii lui Mósí ne-au scos din vizuina ei malefică şi ne-au adus aici. Kai a insistat să vină cu mine şi, înclinându-şi capul de felină într-un fel care n-a avut darul să-mi alunge bănuielile, Mósí i-a permis să mă însoţească. Dar pe Clive l-a dat afară, trimiţându-l înapoi în rândul lui din faţă, cu vedere bună asupra carnajului iminent.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, îi zic sec lui Kai, în timp ce el răsuceşte neliniştit inelul imens, cu turcoaz, de pe degetul mijlociu.

Se opreşte din neastâmpărul lui cât să-mi arunce o privire piezişă plină de dezgust.

— Nu asta am vrut să zic. Am vrut doar să arăt că pentru aşa ceva nu merită să moară nimeni.

— N-ai de unde să ştii.

Stau cu picioarele încrucişate, cu spatele la perete, incredibil de calmă. Zgomotul arenei pătrunde prin gardul metalic şi auzim urletul

belicos al mulţimii, pariurile făcute şi îndemnul general la vărsare de sânge.

— Ba ştiu, mă contrazice Kai.

Învârte alt inel. Face câţiva paşi înainte de a se întoarce brusc spre mine.

— Adică ştiu că asta ar putea fi cheia de a-l descoperi pe vrăjitor, dar trebuie să existe altă cale.

— Kai, las-o baltă! Am bătut deja palma. N-o să păţesc nimic.

— N-ai de unde să ştii.

Ridic o sprânceană.

— Pe bune? Îţi închipui că nu pot să câştig? Cred că mă simt jignită.

— Fii serioasă o clipă.

— Clive mi-a zis că Ogarii închid ochii de vreme ce toată lumea vine aici de bunăvoie, iar ei primesc o parte generoasă din banii de pariuri.

— Nu de copoi mi-e mie.

— Atunci, de ce eşti atât de îngrijorat?

Kai se holbează la mine, perplex.

— Cum poţi să fii atât de calmă înaintea unei lupte pe viaţă şi pe moarte? Chiar dacă supravieţuieşti, va trebui să ucizi pentru asta.

— N-ar fi prima dată.

— N-ar fi…! pufneşte el, scârbit.

— N-ar fi nici măcar prima dată săptămâna asta.

— Nu e o glumă!

Oftez adânc.

— Am crezut că te-ai împăcat cu „natura mea criminală”. Mi-ai zis că Săgeata Vie nu e ceva care

să te deranjeze. Că eşti fericit să ai o ucigaşă drept partener.

Se uită la mine, şocat.

— Şi e vina mea, nu? Eu te-am făcut să-l împuşti pe Longarm. Dumnezeule, eu te-am făcut să-l ucizi! Dacă n-aş fi fost atât de iresponsabil…

Întregul trup i se încovoaie, învins. Vine spre mine şi se lipeşte de perete, lăsându-se să alunece pe suprafaţa lui până ajunge în dreptul meu, cu picioarele încrucişate. Scutură din cap, povara morţii Ogarului lovindu-l pentru prima dată cu toată forţa. Umerii ne sunt suficient de aproape încât să ne atingem, dar n-o facem.

— A ucide e puterea mea de clan, aşa cum e pentru tine a vindeca, îi zic, ridicând din umeri şi desfăcând braţele. Asta sunt eu. Am crezut că ai înţeles.

— Da, monştri. Ucizi monştri. Vânezi vrăjitori. Ajuţi oameni nevinovaţi.

— Şi eu am crezut cândva că totul e doar alb şi negru, dar acum… nu ştiu. E diferit, înţelegi? De când a plecat Neizghání. Am sentimentul că nu mai pot face diferenţa dintre monştri şi oamenii buni, aşa că mai bine apăs pe trăgaci şi las pe altcineva să se descurce cu urmările.

— Nu crezi ce spui.

— Ba poate că da. Poate că nu fac parte din categoria celor buni, îi zic, gândindu-mă la Platoul Negru. Poate că de multă vreme n-am mai fost un om bun.

— Ba tu eşti unul dintre oamenii buni de pe lumea asta. Am văzut ce-ai făcut în Rock Springs.

Ai salvat nişte vieţi omeneşti acolo.

— Din cauza mea, Rissa aproape a murit.

— I-ai salvat viaţa.

— Nu, n-am salvat pe nimeni. *Tu* i-ai salvat. Kai, eu îţi tot repet că nu sunt vreo eroină.

— Nu trebuie să fii perfectă ca să fii eroină. Trebuie doar să faci ce este necesar, să faci ce poţi ca oamenii la care ţii să ajungă acasă în siguranţă. Erai pregătită să te sacrifici ca să reuşeşti. Nu-mi pasă ce-mi spui ca să mă convingi de altceva – am fost acolo. Am văzut cu ochii mei.

Rămâne tăcut, cu privirea aţintită spre peretele opus. Mă las spre el, astfel încât umerii să ni se atingă. Încerc să-i zic „mulţumesc” pentru încrederea pe care o are în mine. N-o merit şi nu ştiu ce să fac cu ea, dar o apreciez. Mă aştept să se îndepărteze de mine. Dar n-o face. Doar priveşte spre punctul în care trupurile noastre se ating.

Stăm aşa o vreme, singurul sunet ce răzbate până la noi fiind urletele mulţumii de deasupra, ovaţionând doi adversari care încearcă în momentul de faţă să-şi verse reciproc sângele.

Când îmi vorbeşte în cele din urmă, vocea îi e distantă şi domoală.

— Cine te-a hrănit cu toate rahaturile astea ieftine?

Mă depărtez brusc de el.

— Poftim?

Se întoarce spre mine. Vocea îi e calmă, dar ochii sunt ca nişte furtuni ce clocotesc sub suprafaţa mării. Mă trec fiori pe şira spinării, dar

încerc să mă concentrez, însă intensitatea cu care mă priveşte mă destabilizează complet.

— Cine te-a convins că nu eşti altceva decât o ucigaşă?

Glasul îi e din ce în ce mai puternic.

— Că Săgeata Vie e un soi de blestem? Că trecutul tău te face un fel de monstru?

— Păi… eu…

Mă chinui în zadar să mă apăr.

— Răul e o boală, încerc să-i spun.

— Aşa că te crezi rea?

— Nu. Dar dacă boala te atinge…

— Dacă „te atinge”? Maggie, tu auzi ce zici? Poate că ceea ce ţi s-a întâmplat a fost ceva malefic, dar tu nu eşti malefică. Şi în urma nenorocirii ăsteia, ai fost binecuvântată, nu blestemată.

— Nu cred că…

— Dar ai crezut cândva, nu-i aşa?

Îmi aduc aminte de o vreme când duceam la păscut oile bunicii, când purtam pijamale roz cu inimioare pe spate. Îmi aduc aminte cum ne uitam la westernuri şi râdeam. Dar apoi îmi aduc aminte şi de alte lucruri.

— Nu mai cred de multă vreme.

— Ştii că Tah considera că nu e nimeni pe lume ca tine? Mi te lăuda întruna, încercând să mă convingă că tu ne vei salva neamul. Credea că eşti un erou în toată puterea cuvântului.

— Tah a fost întotdeauna…

— Din cauza lui Longarm crezi toate balivernele astea? Îmi amintesc ce ţi-a zis. Ai

înghiţit porcăriile otrăvite pe care ţi le-a vândut cretinul ăla pe post de adevăr?

— Evident că nu.

— Atunci cine? Neizghání? Mentorul despre care eviţi să vorbeşti de fiecare dată când cineva îi pronunţă numele? El ţi-a zis că eşti otrăvită, că eşti născută să fii criminală? El te-a convins că nu poţi avea prieteni? Că nu poţi fi iubită de nimeni?

— Kai, opreşte-te! Nu e aşa. Nu înţelegi.

Din arenă se aude un vacarm puternic, anunţând că lupta s-a încheiat. Ne întoarcem amândoi şi ne aplecăm, încercând să-l zărim pe câştigător. Şi pe învins.

— Atunci fă-mă să înţeleg, îmi şopteşte el cu intensitate şi se întoarce cu faţa spre mine, insistent. Te voi asculta. Fă-mă să înţeleg.

Ce să-i zic? Că asta e singura viaţă pe care o ştiu? Că e singurul lucru la care mă pricep? Că a ucide e singurul lucru care mă face să valorez ceva pentru Neizghání? Şi că Neizghání a fost tot ce-am avut pe lume care să mă facă să valorez ceva?

— Nu… nu pot, mă bâlbâi. Nu ştii cum a fost pentru mine. Tu ai prieteni. Oameni care te iubesc. Ai constatat şi tu cum reacţionează lumea când mă vede.

— Oamenilor le place să-mi spargă faţa, zice el crispat. Familia Urioste, Ogarii. La asta te referi?

Râd fără să vreau.

— Oh, Doamne, şi asta e adevărat, nu?

El oftează. Îmi face semn că da, apoi trage adânc aer în piept şi se uită la mine, cu o mină serioasă.

— Una dintre primele lecţii pe care le-am primit de la bunicul. Puterile de clan sunt un dar, nu un blestem. Poate că nu le înţelegem, poate nu ne e clar de ce unii le au şi alţii nu, care e dimensiunea lor reală, dar el era convins că sunt un instrument împotriva vremurilor grele, împotriva monştrilor care se vor naşte. Şi, ca orice alt instrument, pot fi folosite în slujba binelui sau a răului. Un om bun poate folosi un ciocan să construiască o casă. Unul rău îl poate folosi ca să-şi omoare aproapele. Ciocanul e acelaşi.

— Eu sunt mai degrabă un pistol decât un ciocan. Sunt o armă. Menită să ucidă şi atât.

— Un pistol, atunci, Maggie. Dar unul care poate fi folosit atât pentru a proteja, cât şi pentru a nimici. Sau în niciun fel. Dacă topeşti un pistol, dacă îl reduci la esenţă, nu ai decât metalul care poate fi transformat în orice vrei. Nimeni nu zice că tu nu poţi face acelaşi lucru.

— Ştiu ce încerci să-mi spui, dar nu mă cunoşti. Nu până la capăt. Nu ştii prin ce-am trecut. Nici lucrurile pe care le-am făcut.

Ochii cenuşii care îşi pierd lumina când lama mea retează un gât. Sângele de pe cuţit, şters pe haina unui mort. Longarm, cu faţa ca nişte carne tocată. O fetiţă, al cărei cap se rostogoleşte pe panta unui munte.

Şi mult mai mult de atât. Infinit mai mult.

— Nu vreau să ştiu, zice Kai. Tot ce-ai făcut, tot trecutul tău nu e decât o poveste pe care ţi-o repeţi mereu. Unele lucruri pot fi adevărate, dar unele sunt minciuni.

Îmi mângâie uşor obrazul cu degetele.

Mă încrunt şi mă feresc.

— Crezi că mint?

Vocea îi e aproape insuportabil de blândă.

— Doar pe tine însăţi.

Aceleaşi cuvinte pe care le-a folosit şi Ma'ii, dar nu am timp să reflectez la coincidenţă. Poarta mai îndepărtată s-a deschis cu o pocnitură. Ne întoarcem amândoi spre ea. E unul din bodyguarzii din Clanul Urşilor. Ne ridicăm când îl vedem intrând şi îl privim cum traversează celula cu paşi mari ca să deschidă cu cheia poarta metalică. Kai mă apucă de mână şi mă ţine strâns. Îl las. Poate chiar îl strâng şi eu puţin.

— Două minute, urlă paznicul, înmânându-mi un cuţit.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e Bökerul meu. Lamă de oţel de cinşpe centimetri, uşor curbată, mai grea în capăt, ca să ofere echilibru unei lovituri de sus în jos. Au deschis cutia cu arme.

Gardianul rânjeşte.

— Fii recunoscătoare că primeşti şi atât. Mósí s-a gândit că ai lupta mai bine cu armele tale şi ea vrea o luptă pe cinste.

Bag cuţitul în teaca goală de la centură.

— O să-ţi strige numele curând. Să ieşi. Nu strică să faci un pic de paradă. Creşte miza. Eşti fată, aşa că probabil pariurile sunt împotriva ta şi ce să zic…

Chicoteşte răutăcios, înfundat.

— Ei, ce să zici? îl întreb eu.

— Cine o să parieze împotriva lui?

— A lui? Cine e „el”?

Bărbatul râânjeşte, buzele subţiri întinzându-i-se într-o expresie diavolească.

— Încă n-ai ghicit cu cine te vei lupta?

— Nu.

— Toată lumea aşteaptă de mult să vadă meciul ăsta.

Mă încrunt, nedumerită.

— Eu am fost de acord să lupt acum câteva minute. Cum se poate să aştepte cineva de mult să mă vadă luptând?

El râde.

— Mósí a ştiut că vei veni. A dat sfară-n ţară despre lupta asta de când Coiotul i-a adus chestia pentru care vă luptaţi amândoi.

— Cum? Ma’ii i-a adus sfredelul de foc?

— N-a fost foarte sigură în privinţa adversarului tău, explică bodyguardul. Coiotul i-a promis, dar noi n-am crezut că o să apară până la urmă. Dar Coiotul a prevestit că aşa se va întâmpla.

— Ma’ii. Tu vorbeşti despre Ma’ii.

— De ce i-a adus Ma’ii sfredelul, în loc să ni-l dea nouă de la bun început? întreabă Kai, la fel de nedumerit ca mine.

Îi arunc o privire îngrijorată. Ce-a pus farsorul la cale?

— Şi a zis că negreşit o să vii, continuă Ursul. Că n-o să poţi să stai departe. Ştie exact pe ce butoane să apese, fetiţo.

Ignor ultima parte.

— Deci Ma’ii a pus la cale toată tărăşenia?

Ursul ridică din umerii lui masivi.

— Nu ştiu ce-a aranjat cu Mósí. Ştiu doar că o să fie o luptă dată dracu'. Sau…

Mă studiază, încercând fără îndoială să se decidă dacă să mizeze pe victoria sau pe înfrângerea mea.

— … dacă poveştile pe care le-am auzit despre tine nu valorează nici cât o ceapă degerată, va fi o baie de sânge.

— O baie de sânge? repet şi simt o greutate în stomac. Cu cine dracu' mă lupt?

Dar nu are timp să-mi răspundă. Îmi aud strigat numele.

31

Intru în arenă.

Urletele îmi biciuiesc simţurile. Sângele îmi pompează prin vene cu forţă, lovind în timpane, transformând totul într-un vuiet înfundat. Mă uit prin mulţimea îngrămădită până la refuz şi zbierând cu spume la gură, înnebunită, dar luminile mă orbesc şi nu văd mare lucru. Mósí e doar o umbră în cuşca ei de sticlă şi tot în umbră e şi locul în care ar trebui să fie Clive. Kai e pierdut undeva în semiîntunericul care se întinde pretutindeni, aşteptând în celula din care tocmai am ieşit, pregătit cu punga lui de vraci şi cu toate rugăciunile pe care le ştie, în caz că am nevoie de ele.

Apoi privirea îmi cade pe ceva strălucitor. Ma'ii. E încă în costumul lui albastru-azur şi portocaliu.

Învârte între ghearele lungi un soi de baston înnegrit de funingine şi rânjeşte. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce e.

Atinge vârful pălăriei cu sfredelul, în semn de salut. Sau de adio.

Şi ştiu. Ştiu cine mă aşteaptă în partea cealaltă a ringului cu o fracţiune de secundă înainte să i se anunţe numele.

— Naayéé' Neizghání!

Neizghání iese din tunelul din partea opusă, iar mulţimea cade în adoraţie mută. E magnific, aşa cum mi-l amintesc. Frumos, da, dar şi sălbatic şi absolut nepământean. Părul negru ca pana corbului, lung până la brâu, i se leagănă liber pe spate. Ochi întunecaţi precum orele dinaintea zorilor. Chip tăiat în marmură de mâna unui maestru. Pomeţi ascuţiţi, nas acvilin şi sprâncene groase. Azi nu are armura de luptător, pieptul gol e tot numai muşchi, iar deasupra inimii are un tatuaj stilizat, în formă de fulger. Picioarele puternice sunt înfăşurate în piele moale şi poartă tradiţionalii mocasini de vânătoare. Este un erou de legendă până în măduva oaselor, păşind direct din cărţile de poveşti în arena de luptă să mă înfrunte pe mine.

Tăcerea învăluie totul în clipa în care înaintează în arenă, graţios şi letal. Îl cunosc, m-am antrenat cu el ani în şir şi am jurat să-l ucid până la sfârşitul serii, iar acum stau cu gura căscată, şocată de prezenţa lui, incapabilă să mă mişc. El ridică mâna şi văd în ea un pumnal, o versiune mai mică a sabiei lui legendare.

Zâmbeşte. Haosul erupe ca un vulcan, mulţimea îi scandează numele.

El mă priveşte, sfredelindu-mă cu ochii lui teribili, iar zâmbetul i se lăţeşte, strălucitor şi cald ca lumina soarelui în răsărit.

— *Yá'át'ééh*, Chíníbaá, zice el, iar vocea îi reverberează peste mulţime, rostogolindu-se asupra mea ca un tunet. Nu mă aşteptam să te văd azi.

Mă chinui să gândesc. Abia reuşesc să scot două cuvinte horcăite.

— De ce?

Îmi simt vocea tensionată ca o coardă. Tremur şi transpiraţia mi se prelinge pe spate, mâinile îmi sunt atât de alunecoase că mi-e greu să ţin cuţitul în mână. Mósí spune ceva despre luptă, anunţând tot felul de mize sau de reguli ori alte chestii la fel de irelevante. Singurul lucru la care mă pot gândi e bărbatul din faţa mea. Un milion de întrebări mi se perindă prin minte. Vreau să alerg spre el, să-l strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Vreau să-mi înfig cuţitul în inima lui şi să-l fac să sufere cum n-a mai suferit niciodată. Dar, mai mult decât orice, vreau să ştiu *de ce*. De ce m-a părăsit? De ce nu s-a mai întors? De ce acum? De ce aici? Pur şi simplu… de ce?

Râsul lui e un tunet.

— Dar unde în altă parte ar trebui să fiu? Am venit să iau ceea ce ne aparţine, mie şi neamului meu, iar dacă asta presupune vărsare de sânge, atunci, aşa să fie. Întrebarea ar fi, mai degrabă, de ce eşti *tu* aici? Fiinţele cu cinci degete înfruntă

toate moartea atunci când le vine ceasul. Eşti sigură că ăsta e ceasul tău?

Încerc să vorbesc, dar vocea m-a părăsit. Inima îmi bate cu forţa unui baros.

El ridică ambele mâini, liniştind mulţimea. Lumina se răsfrânge de pe vârful pumnalului său.

— Să nu se spună că sunt lipsit de milă! urlă el şi se întoarce spre mine. Pleacă acum, Chíníbaá.

— Nu! se aude un strigăt din cuşca de sticlă.

Mósí.

— Ţi-ai luat un angajament, la fel şi ea. Nu poţi să renunţi la luptă acum, fără să-i mânii pe *diyin dine'é*.

Neizghání ridică bărbia şi strigă la Pisică.

— Ce importanţă are pentru mine mânia zeilor? Crezi că mama îşi va întoarce faţa de la mine? Crezi că tata mă va trăsni? Nu-mi este teamă.

Apoi mă priveşte, dar face jocul mulţimii.

— Iar tu, Chíníbaá, spune cu un zâmbet complice, tu nu te temi?

Înghit în sec. Îmi trec limba peste buzele uscate şi-mi aduc aminte de ce sunt aici.

— Ma'ii ne-a manipulat pe amândoi. El are sfredelul.

Neizghání se uită la mine surprins.

— Evident că el are sfredelul Zeului Negru. L-a furat din Casa de Vest a mamei. A promis că mi-l înapoiază de îndată ce terminăm aici.

— Dar... mă bâlbâi, cu mintea căutând disperată să analizeze noua informaţie.

Neizghání ştie? Asta înseamnă că am dreptate

şi că el e parte din toată povestea? Sau înseamnă că n-are nicio legătură cu monştrii? Dar atunci, cum…?

Mulţimea e prea zgomotoasă. Urlă să fie vărsare de sânge. Nu pot să gândesc.

Neizghání mă priveşte de sus, cu un soi de milă.

— Renunţă la luptă, Chíníbaá. Du-te acasă!

— Nu!

Ştiu că sunt iraţională. Că nu trebuie să mă lupt cu Neizghání. Puţina logică de care mai sunt capabilă în momentul ăsta îmi zice că Ma'ii e cel care a plănuit totul, că promisiunea de a pune mâna pe sfredel n-a fost decât o manevră pentru a mă aduce în ring cu Neizghání. Mi s-a înscenat chestia asta şi singura modalitate de a scăpa din mrejele farsorului e să plec. Dar nu pot. Mândria, teama şi furia care clocoteşte în mine nu mă lasă să plec.

Gardianul din Clanul Urşilor avea dreptate. Ma'ii ştie exact pe ce butoane să apese.

Mă îndrept de spate. Îmi plimb privirea prin mulţime. Mă străduiesc din răsputeri să trec peste frică şi şoc, mă cufund adânc în mine, suficient de mult ca să reuşesc următoarea mişcare: îmi împing şoldurile în faţă, ridic Bökerul şi, cu un soi de încredere dezinvoltă, de care Kai ar fi mândru, încep să-mi curăţ unghiile. Încet, relaxată. Cu o lamă ascuţită, de cinşpe centimetri.

— Poate că tu ar trebui să renunţi, îi zic. Să nu se spună că eu, Chíníbaá, sunt lipsită de milă!

E cea mai ridicolă formă de lăudăroşenie, dar

funcţionează. Mulţimea behăie exaltată. Şi acum îmi scandează numele. Chíníbaá! Chíníbaá! Nu la fel de tare ca pe-al lui, dar e mai bine decât înainte.

Încruntătura lui se adânceşte.

— Ce fel de joc e ăsta? mă întreabă cu glas scăzut ca să-l aud numai eu.

— M-ai părăsit, şuier spre el. Am crezut că nu te mai întorci.

Şi mă loveşte un gând.

— Voiai să te mai întorci? Vreodată?

Nici măcar nu are decenţa să arate că îi pare rău. Doar se holbează la mine, de sus. Ticălos nenorocit! Şi-mi dau seama că nu-mi mai e frică. Nu mai simt decât furie.

— La luptă! îi strig, ridicând braţele.

Mulţimea mă imită, înteţind scandarea numelui meu, ajungând până la un soi de paroxism.

El clatină din cap, dezgustat.

— Eşti atât de încăpăţânată! mormăie el.

Nu-i place deloc.

— Tu ar trebui să ştii cel mai bine, i-o întorc eu.

E o copilărie, dar nu-mi pasă.

— Să nu uiţi că tu ai căutat-o, îmi zice, plesnind sonor din palme. Fără milă, atunci! La luptă!

Şi răsună gongul.

Lovesc.

El îmi blochează atacul, mă împinge, mişcându-se cu uşurinţă. Dar şi eu mă mişc asemenea.

Ne dăm roată, tatonând terenul. Lovim, parăm, lovim din nou. E atât de familiar dansul ăsta al

violenţei. L-am dansat de atâtea ori în trecut, în timpul antrenamentelor.

Are alonja de două ori mai mare decât a mea. Îmi crestează fără greutate braţul dezgolit. Lama rece ca gheaţa îmi arde pielea, apoi simt pe biceps o căldură pătrunzătoare şi sângele care începe să curgă din rană. E primul care a vărsat sângele adversarului. Uşor. Aşa, pur şi simplu.

Nu stau să aştept. Îmi chem puterile de clan în ajutor. Foc lichid începe să-mi curgă prin vene, ca nişte limbi vii de foc pe care le-am băut dintr-odată, iar timpul începe să încetinească în timp ce viteza mea creşte. Muşchii mi se încordează, cresc. Puterea de clan îmi dă aripi, mă propulsează cu viteză. Iar acum puterile noastre sunt aproape egale. Dar pentru mine, ceasul ticăie. Iar el s-a pus deja în mişcare.

Se aruncă asupra mea, încercând să mă doboare la pământ. Aştept până în ultima clipă, apoi mă dau la o parte din calea lui, secerându-l cu piciorul, lăsând gravitaţia să-şi facă treaba. Cade la pământ cu un geamăt, surprins. Mă reped spre şalele lui, cu cuţitul pregătit, dar el se rostogoleşte şi eu lovesc aerul.

E iar în picioare, cu ochii mari de uimire.

— Chiar încerci să mă omori?

— Păi, cam asta e ideea.

Ştiu că nu m-a mai văzut atât de rapidă decât atunci, prima dată, şi că nu mai sunt fetiţa disperată care am fost cândva. A avut el grijă de asta.

Acum e într-un loc şi în secunda următoare e

grămadă pe pe mine. De data asta, mi-a anticipat viteza. Mă cuprinde în braţele lui imense, trăgându-mă în jos. Mă lupt, lovindu-l şi împingându-l, scăpând din prinsoarea lui. El urlă, cu muşchii încordaţi la maximum. Apoi mă saltă de jos şi dă cu mine de pământ. Plămânii mi se golesc de aer şi mă chinui să-mi recapăt răsuflarea.

Mulţimea explodează într-un vacarm infernal, iar el începe să râdă, înalţă braţele teatral. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte. Nici măcar nu gâfâie.

— Mi-a fost dor de chestia asta, zice el. Mi-a fost dor de tine. Întoarce-te la mine.

Zac, incapabilă să respir, încercând să-i înţeleg motivele, următoarea mişcare.

— *Tu* m-ai părăsit pe mine.

Expresia de pe chip îi e neprihănită, vocea însă e batjocoritoare.

— Aveam nevoie de timp.

— Un an întreg?

— Aşa de mult a trecut? Nu pari să fi suferit prea tare, zice el şi îşi plimbă ochii pe pieptul meu, expus de bluza decoltată. Ba chiar se pare că ai dus-o foarte bine, continuă şi-şi aruncă părul peste umăr. Poate ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Du-te dracului! îi scuip.

Mă rostogolesc şi învârt cuţitul, implântându-i-l adânc în picior.

Toată buna dispoziţie i se şterge de pe faţă şi îşi încleştează dinţii ca să nu urle de durere. Mă apucă de antebraţ şi mă ridică de la pământ. Pentru o clipă, atârn în mâna lui ca un peşte în

undiţă. Apoi mă aruncă.

În cădere, braţele mi se rotesc în aer, dar reuşesc să aterizez pe coate, în loc să pic direct pe spate. Capul mi se smuceşte dureros, dar reuşesc să-mi păstrez arma în mână.

Pumnalul lui coboară brutal asupra mea şi simt cum mi se sfarmă încheietura.

Urlu şi dau drumul cuţitului într-un spasm de agonie. Cu o lovitură de picior, îmi trimite Bökerul în partea cealaltă a arenei, unde nu mai pot ajunge la el. Îmi trag mâna inutilă aproape de piept şi încerc să mă rostogolesc iar. El mă ţintuieşte la podea, mă încalecă, se aşază pe stomacul meu şi mă ţine pe spate.

Îmi ridic bazinul şi-i înconjor pieptul cu picioarele, prinzându-i braţele. Încearcă să se elibereze, dar nu slăbesc strânsoarea. Îmi rotesc şoldurile, dezechilibrându-l, dar mişcarea mă ridică pe mine. Pentru o clipă stăm aşa, strâns uniţi, faţa în faţă.

Avantajul e al meu, dar mâna mi-e inutilă. Fac singurul lucru care îmi vine în minte. Îi trag un cap în nas. Sângele ţâşneşte, iar el urlă şi îşi eliberează braţele. Mă aruncă în capătul celălalt al arenei de parcă aş fi un fulg.

Mă izbesc de pământ, umărul mi se zdrobeşte la impact, capul îmi saltă de podea. Rămân aşa, împietrită. Se joacă acum cu mine. Evident că se joacă. Nu-i sunt egală, nici măcar cu puterile de clan. Pentru el e doar o distracţie. Dar acum l-am înfuriat şi simt că distracţia s-a cam terminat.

Trebuie să mă mişc.

Dar nu sunt în stare. Ceva în trupul meu s-a rupt şi nu-l pot face să răspundă la comenzi.

Inima îmi bubuie şi e singurul lucru pe care îl pot auzi. Zgomotul mulţimii s-a pierdut în vacarmul difuz al unei furtuni îndepărtate. Clipesc, dar o fac cu încetinitorul. Puterile de clan s-au epuizat, stoarse din cauza tensiunii provocate de luptă, aşa că nu mă pot mişca. Şocată, lipsită de ajutor şi rănită, nu pot decât să mă uit cum se apropie de mine.

Mă chinui să nu-mi pierd cunoştinţa. Întunericul îmi dă târcoale şi începe deja să mi se înceţoşeze privirea.

Cred că îl văd pe Kai zbătându-se să treacă de paznicii din Clanul Urşilor. Strigă nişte cuvinte pe care nu le aud. Dar ceva nu e în regulă. E prea departe. Şi străluceşte, o siluetă imposibil de argintie, înconjurată de un nimb întunecat de umbre. N-are cum să fie real.

Neizghání mă apucă de umărul teafăr şi mă întoarce pe spate. Urlu când durerea îmi străbate şira spinării ca un fulger. Stă deasupra mea, cu bărbia şi pieptul pline de sânge. I-am făcut nasul praf.

Se lasă în genunchi şi mă încalecă. De data asta, nu mai am puterea să mă opun. Îşi lasă întreaga greutate pe bazinul meu. Mă cuprinde panica şi mă smucesc, deşi fără forţă, să mă eliberez. El strânge şi mai tare din coapse, imobilizându-mă.

Încep să tremur. E consecinţa dozei imense de adrenalină de care au nevoie puterile mele de clan.

Sau poate tremur din cauza şocului. Frica mă inundă, venind asupra mea ca un val înăbuşitor.

Se apleacă şi părul lui lung, mătăsos, îmi mângâie pielea. Îmi cuprinde ceafa în mâna sa mare şi-mi ridică faţa spre a lui. Aştept să-mi strivească traheea, însă el îşi plimbă cu delicateţe degetul mare pe gâtul meu. Mă uit în ochii lui, abisuri întunecate, insondabile.

— Aş putea să-ţi frâng gâtul cu o mişcare din încheietură, îmi spune direct. Asta vrei?

Se întunecă la faţă. Mâna i se încleştează pe gâtul meu.

Nu pot vorbi, nu i-aş putea răspunde nici dacă aş vrea. Mă înec în propriul sânge şi-n lacrimi.

Ochii i se îmblânzesc privind cum mă zvârcolesc.

— Ah, Chíníbaá, eşti atât de neînfricată, atât de frumoasă, şopteşte el, cu mirare în voce. Dar nu ştii când să te opreşti. N-ai ştiut niciodată.

Apoi buzele lui însângerate se lipesc de ale mele şi mă sărută, deschizându-mi gura cu limba. E dur, brutal şi posesiv. Simt gust de fier şi de sare. În timp ce mă ţine de gât, cu gura încă lipită de a mea, apucă mânerul pumnalului cu cealaltă mână şi împlântă lama de foc direct sub coastele mele.

Căutându-mi inima.

32

Ard. Într-un iad cuprins de limbi de foc. Pielea mi se dezlipeşte de oase, sângele îmi fierbe în vene şi se evaporă. Urlu în timp ce flăcările

răbufnesc din mine.

Apoi apă. Mare ca râurile de munte, umflate primăvara de zăpezile topite, coborând furtunos, aprige şi reci, răspândindu-se prin mine ca să stingă furtuna de foc.

Un tsunami de sunete mă năpădeşte deodată. Un zgomot atât de puternic, că mă doare. O învălmăşeală de sunete. Scârțâitoare, oribile. Două sute de oameni ţipând la unison.

Şi durere. Atât de multă durere. O agonie a nervilor care urlă în mine, a muşchilor care se întind şi a oaselor care se sfarmă. Dumnezeule, câtă durere! Încerc să mă scufund în mine.

Ecoul unui sunet, un strigăt imperios care mă cheamă înapoi.

Orice-ai face, grăbeşte-te. Se întoarce!

Dar e departe. Prea departe.

Nu, Mags, rămâi cu mine! Te pot salva, dar trebuie să lupţi! Vreau să lupţi!

Vocea asta. O ştiu. E blândă. Şi când îmi vorbeşte, mă face să vreau să lupt. Vreau să lupt. Mă chinui.

Dar nu pot să fac ce-mi cere vocea. Am fost atât de încăpăţânată. Am luptat deja. Şi am pierdut.

Şi acum inima mea refuză să mai bată.

Pentru că e sfâşiată.

33

Mă trezesc în întuneric. Şi cu durere. Dar mai puţină durere ca înainte. E durerea unei răni, dar

nu arsura înnebunitoare a unei plăgi deschise, nu agonia unor oase sparte. Îmi rotesc uşor încheietura mâinii, cea pe care el a sfărmat-o cu atâta indiferenţă. Îmi duc mâna sub coaste, unde cuţitul s-a implântat căutându-mi inima şi încep să devin conştientă de cearşafurile şi păturile de pe mine. Sunt într-un pat care nu e al meu. Într-o încăpere pe care n-o recunosc.

Mă panichez pe moment, până simt miros de lemn de cedru şi de tutun pe pielea mea şi în păr. Aproape că aud ecoul unei rugăciuni în urechi. *Kai*? Încerc să văd în întuneric, dar nu reuşesc să disting nimic.

Epuizată şi confuză, adorm la loc.

Data următoare când mă trezesc, o fac la insistenţele lui blânde. A venit cu mâncare, mă îndeamnă să înghit ceva. Aşa că mă ridic în capul oaselor, îmi înfăşor cearşaful în jurul umerilor şi mănânc. Apoi îmi aduc aminte că inima mi-a fost smulsă din piept de o lamă de foc şi mă apucă plânsul. El lasă mâncarea deoparte şi se urcă în pat lângă mine, mă cuprinde în braţe şi mă lasă să dorm.

Când mă trezesc iar, soarele e deja sus pe cer. Draperiile încă acoperă geamurile, dar văd lumina strălucitoare, aurie, a soarelui de amiază strecurându-se pe la colţurile ferestrelor. Sunt tentată să rămân în pat, cu braţele lui Kai strânse în jurul meu, dar ştiu că e cazul să mă ridic. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, cum de sunt încă vie. Şi sunt şi lucruri de rezolvat.

Mă strecor jos din patul cald, atentă să nu-l

trezesc. Mă împiedic din greşeală de ceva moale şi pufos care scoate un ţipăt iritat şi sare ca ars, tulind-o pe uşa întredeschisă. Pisica lui Grace. Sunt acasă la Grace. Doar că într-o încăpere pe care n-o ştiu. Nu, acum, că mă uit prin jur, recunosc camera. E aceeaşi în care a stat Rissa în noaptea în care a fost spintecată de monstru. Trebuie să fie camera pentru bolnavi. Când privirea începe să mi se limpezească, văd că am dreptate. Descopăr o masă cu ligheane şi bandaje, un evantai cu pene şi o bobină de aţă de dinţi, diverse amestecuri şi unguente.

Bâjbâi prin încăperea prost luminată după hainele mele, dar cred că sunt distruse, fie îmbibate cu prea mult sânge ca să mai poată fi salvate, fie aruncate direct după luptă. Nu mă deranjează că am pierdut bluza ridicolă de la Clive, cu bretelele ei cu tot, dar sper că mocasinii au fost cruţaţi. Şi toate armele mele. Am nevoie de ele. Dacă aş şti unde sunt, mi-aş pune pe mine în momentul ăsta fiecare cuţit şi fiecare pistol pe care îl deţin. Aş dormi cu ele. Nu le-aş mai da jos niciodată.

În cele din urmă, găsesc la capătul patului un halat de baie. E gros, lânos şi într-o nuanţă oribilă de levănţică, dar cum nu am altceva, e bun şi ăsta. Îl pun pe mine, legând cu grijă cordonul pe talie, conştientă în fiecare fibră a corpului de rana de sub coaste. Deschid uşa şi un cor de şoapte mă întâmpină din capătul coridorului. Înainte să ies din dormitor, mă uit înapoi spre Kai.

E tras la faţă şi obosit, iar sub ochi are pete

vinete. Părul îi e umed şi încâlcit, iar pielea transpirată are o strălucire vagă, difuză, ca şi cum ar avea febră. Întregul lui trup pare prăbuşit în sine, ca şi cum ar fi pierdut mult în greutate într-un timp foarte scurt şi n-a avut de la bun început de unde să dea jos. Ştiu că trebuie să se fi folosit de rugăciunile învăţate de la Tah ca să mă salveze, dar şi mai mult de atât, ştiu că şi-a tras seva din puterile sale de clan şi că trupul lui plăteşte acum preţul.

— Mare Vraci, şoptesc eu.

Închid încet uşa după mine.

Clive mă vede primul. Se ridică în picioare, cu un zâmbet imens.

— Ucigaşa de Monştri!

Mă crispez.

— Nu-mi spune aşa. Nu azi.

El îşi revine rapid.

— Bine, atunci, Maggie.

Mă uit în jur, la feţele necunoscute. Fac un pas înapoi, ca să fiu cu spatele la perete.

— Ce se întâmplă? îi întreb încordată.

— Am dat sfară în ţară, răspunde Grace. Fiecare mi-e dator într-un fel sau altu'. Acu' fiecare ţi-e dator ţie.

Se aşază lângă Clive pe canapea. Rissa ocupă şi ea un scaun. Îl aud pe Pistruiat în bucătărie, fredonând şi zăngănind oalele. Dar eu vreau să ştiu ce caută ceilalţi în încăpere.

— Hoskie, zice Hastiin, tărăgănat.

Îl salut pe Însetat. Arată la fel ca acum câteva zile, la punctul de control. Păr tuns scurt, barbă

zburlită. Pantaloni albaştri de uniformă şi o eşarfă cu cap de mort. Stă rezemat de peretele îndepărtat, chiar lângă uşă. Alţi trei Băieţi Însetaţi, în pantaloni de uniformă şi geci de piele, aşezaţi pe podea, pe nişte pernuţe ca levănţica, ridică privirea spre mine. Arată atât de ridicol că, dacă n-aş fi atât de şocată să-i văd pe toţi acolo, aş râde cu poftă.

Ceva cade în bucătărie şi tresărim cu toţii, încordaţi ca nişte mâţe, o încăpere plină ochi de ucigaşi care stau ca pe pioneze.

Grace oftează şi se ridică greoi.

— Mă duc să-l ajut. Oricum, cel mai probabil o să verse cafeaua aia peste tot.

— Avem cafea?

Grace îmi zâmbeşte.

— Neagră, te rog, îi zic, în timp ce ea se îndreaptă spre bucătărie, să-l ajute pe junior la treburile casnice.

— Ce cauţi aici, Hastiin? îl întreb.

El ridică din umeri.

— Ai auzit ce-a zis doamna. Băieţii Însetaţi îi sunt datori. Ea îţi transferă datoria ţie. În plus, doar n-o să te las să vânezi monştri de una singură şi să-ţi asumi toată gloria.

Ridic din sprâncene.

— Ai venit să mă ajuţi?

— Aşa s-ar părea.

— Dar mă urăşti.

Obrazul îi zvâcneşte.

— Îmi datorezi bani. Nu e acelaşi lucru.

Vreau să mă contrazic cu el, dar ce sens ar

avea? E aici şi asta-i tot ce contează. Şi, sincer, mă simt atât de uşurată că primesc întăriri, încât l-aş îmbrăţişa pe ticălos dacă n-aş şti că ar fugi mâncând pământul.

— Îţi mulţumesc, îi zic.

Se holbează la mine un minut, apoi mormăie ceva.

— Asta nu înseamnă că nu-mi mai eşti datoare.

— Cum te simţi? mă întreabă Clive.

— Ca dracu', sunt nevoită să recunosc.

Închid ochii şi mă sprijin de perete.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aduci aminte?

Îmi aduc aminte în linii mari. Arena, sărutul brutal, cuţitul în inimă.

— La final a fost haos, îmi explică el cu blândeţe. Cuşca de sticlă a lu' Mósí a fost lovită de fulger. Tribunele au luat foc. Mulţimea s-a panicat şi s-a îngrămădit să iasă. Kai încerca din răsputeri să te vindece, dar trebuia să te luăm de acolo. Am reuşit să-ţi salvez chestia asta, zice el şi caută la capătul canapelei, de unde scoate o cutie de metal, îndoită şi puţin arsă, dar altfel, întreagă.

Mi se taie respiraţia.

— E ce cred eu?

— M-am gândit că o să ai nevoie de ea.

— Îţi mulţumesc, îi zic şi răsuflu uşurată.

Cumva, deşi nu era posibil, a reuşit să-mi salveze armele.

— Însă n-am putut găsit Bökerul. Doar cutia.

— E în regulă, îl asigur eu. E mai mult decât suficient.

Grace se întoarce cu cafea şi un ibric de ceai care miroase a mentă şi fiecare ia o cană din otrava preferată. Mierea e dată din mână în mână şi unul dintre Băieţii Însetaţi îşi pune o linguriţă întreagă în ceai, scoţând exclamaţii de vădită încântare.

— Şi acum ce urmează? întreabă Rissa.

În încăpere se lasă brusc tăcerea şi toate privirile se întorc spre mine.

Ţin cana cu ambele mâini, bucurându-mă de căldura ei.

— Cum a zis Hastiin, încă există monştri printre noi. Mai avem de ucis un vrăjitor. Ştiu că am fost pe moarte, dar nu am murit. Mă simt bine.

O minciună, dar una necesară.

— Cred că ştim cu toţii ce avem de făcut, se aude o voce obosită dinspre coridor.

Toată lumea se întoarce să-l vadă pe Kai păşind uşor în cameră. Se strecoară în locul de lângă mine şi-mi ia mâna într-a lui fără niciun fel de ezitare. Roşesc, jenată de felul său simplu, fără ocolişuri, de a-şi exprima afecţiunea, iar primul impuls e să mă feresc. Dar îmi place senzaţia pielii lui, starea de bine pe care mi-o dă apropierea. Şi m-am obişnuit cu braţele sale în jurul meu cât timp am dormit. Aşa că-mi las mâna unde e.

— Kai are dreptate, zice eu şi trag adânc aer în piept. Trebuie să mergem după Neizghání.

Toţi încep să şuşotească, mai ales Rissa şi Băieţii Însetaţi. Din fericire, Hastiin îşi ţine gura. Kai mă strânge de mână încrezător.

— Eşti sigură, Hoskie? mă întreabă Hastiin.

Ştiu la ce se gândeşte. Neizghání e un erou. Nu-i vânăm pe cei buni, decât dacă noi suntem de partea răului.

— Nu, recunosc eu. Dar nu ştiu alt mod în care să aflăm.

— Se pare că ar exista un alt mod, mai bun, intervine Rissa.

— A încercat s-o omoare, sare Kai, furios. De ce-ar fi făcut asta, dacă n-ar fi căutat să ne oprească?

Rissa pufneşte dispreţuitoare.

— Ei doi au o întreagă poveste în spate, ca să…

— Ştia despre monştri. Şi despre sfredel, o contrazice Kai. Dacă e aşa de nevinovat, atunci de ce i-a lăsat pe toţi oamenii ăia să moară?

— Asta nu înseamnă că…

— Da' de ce? întreabă Clive, aplecându-se în faţă. Dacă el e vinovatu' şi se pare că este, atunci de ce?

— E nemuritor, intervine Grace. Cine ştie de ce fac ei ce fac? Aşa e voia zeilor şi tot restul. Ăsta nu-i momentu' să căutăm să-l înţelegem pe el. Trebuie să ne rezumăm la fapte. La ceea ce ştim.

Dau aprobator din cap, recunoscătoare pentru vorbele ei.

— Şi ştiu unde îl găsim.

Toată lumea din încăpere se uită spre mine, aşteptând.

— Platoul Negru.

Urmează o tăcere scurtă.

— Vrei să mergem pe Platoul Negru?

— E ultimul loc în care am fost împreună. La mina veche. Acolo o să mă aştepte.

Hastiin se foieşte în scaun.

— Sper că nu e vreo revanşă pe care o coci în mintea ta, Hoskie. Pentru că eu am venit aici să crăpăm nişte ţeste de monştri, nu să-mi risc pielea, şi pe a băieţilor, ca să-ţi rezolvi tu neînţelegerile amoroase.

— Şi eu l-am auzit, sare Kai. Am auzit ce i-a zis lui Maggie. Despre monştri. Despre Platoul Negru. Va fi acolo şi tot acolo îi vom găsi şi pe monştri.

Minte. Kai nu avea cum să audă ce mi-a zis Neizghání în arenă. Şi Neizghání n-a pomenit de Platoul Negru. Kai nu se uită la mine. Ochii îi rămân calmi şi fixaţi asupra lui Hastiin, ca şi cum ar încerca să-l convingă numai din priviri.

Hastiin amuţeşte şi, pentru o clipă, am senzaţia că o să mă lase baltă. Apoi răsuflă zgomotos şi se plesneşte peste picior.

— Bine, conchide el. Se pare că pornim cu toţii într-o scurtă călătorie spre Platoul Negru.

În timp ce mâncăm câte un bol cu tocăniţă de elan şi tortilla pufoase pregătite de Grace şi de Pistruiat, ne facem planul de bătaie. Apoi, Rissa şi Clive fac inventarul arsenalului deţinut de Grace, punând deoparte armele de care avem nevoie şi vorbind cu Băieţii Însetaţi despre modificările necesare ca să transforme puştile în aruncătoare de flăcări. E o discuţie tensionată, marcată în parte de exaltare şi în parte de groază. Stau cu ei cât pot de mult, căutând să-mi aduc aminte orice despre

topografia Platoului Negru şi despre posibilele tactici de luptă ale lui Neizghání. Ştiu că ne aşteaptă, fără doar şi poate. Dar nu asta mă îngrijorează. M-a lăsat să trăiesc şi nu ştiu de ce. De ce mi-a cruţat viaţa, când îi era la îndemână să mă omoare? De ce m-a sărutat în felul ăla. Şi de ce mă ademenea să mă întorc la el?

Le cer iertare că nu mai pot participa la discuţiile despre planurile de luptă, pretinzând că am nevoie să mă odihnesc, dar mă trezesc că mă duc, de fapt, în camera de oaspeţi a lui Grace. Peretele din capăt e încărcat cu rafturi de cărţi şi mă uit peste titlurile de romane, încercând să-mi distrag atenţia.

— Ai găsit ceva bun? aud vocea lui Kai în spatele meu.

Mă întorc şi-l văd stând rezemat de uşă, zâmbindu-mi. Poartă pantalonii de uniformă militară şi tricoul cu AC/DC. Deja pare mai înzdrăvenit, dar ridurile din jurul gurii şi vânătăile de sub ochi persistă, făcându-l să arate mai în vârstă şi ceva mai sever. Nu ca un prinţ semeţ, precum în Shalimar. Ci ca un prinţ decăzut sau, cel puţin, unul sub asediu.

— Mda, sper să găsesc manualul „Cum să ucizi un războinic nemuritor care tocmai a dat cu tine de pământ şi să învingi o armată de monştri mâncători de oameni”, dar nu e aici, îi răspund, indicând un spaţiu liber dintre cărţi. Cred că a rătăcit-o Grace.

— Ah, zice Kai, intrând în cameră. E foarte popular. Sunt sigur că l-a împrumutat cineva şi a

uitat să-l pună la loc.

— Nişte ticăloşi!

El râde, vine mai aproape. Scoate de pe raft o carte la întâmplare.

— Ce zici de asta?

Pe copertă e un indian cu o mutră tipică, cu pieptul gol, musculos, cu păr lung, sărutând cu patimă o femeie albă ale cărei plete roşcate flutură în adierea preriei. Trenuri şi bizoni străbat planul îndepărtat.

— Mmm… un roman de dragoste. N-aş fi zis că e stilul tău.

El pune cartea înapoi pe raft.

— Atunci nu mă cunoşti prea bine.

— Oh, te cunosc destul de bine, îi răspund, gândindu-mă la ultimele zile şi nopţi, amintindu-mi braţele lui în jurul meu, trupul lipit de al meu.

Înclină uşor capul şi se uită pieziş la mine, închizând un ochi, ca şi cum ar încerca să-şi dea seama dacă flirtez cu el. Şi chiar flirtez sau măcar încerc. Adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee ce fac. Dar Kai se îndură de mine şi schiţează un zâmbet.

— Aia a fost strict din motive de sănătate.

— Serios? Nu-mi aduc aminte ca Tah să mă fi ţinut în braţe ca să mă vindec.

— Apropo de vindecat, cum te simţi?

Oftez şi mă reazem de bibliotecă, frivolitatea momentului dispărând în mare măsură.

— Ca un cal deşelat dus în grajd asudat, recunosc eu.

Se uită la mine pierdut.

— Habar n-am ce vrea să însemne asta.

— Fiindcă eşti orăşean.

— Pledez vinovat.

Ezit, gândindu-mă la ce-ar trebui să zic. Dar după ce-a făcut pentru mine, merită să fiu cinstită cu el.

— Mă doare, recunosc. Şi pe dinăuntru, şi pe afară. Ştiu că trupul o să mi se vindece, dar restul…

Ridic din umeri.

— L-am iubit, Kai.

Rămâne tăcut o vreme, cu privirea în pământ.

— Era cât pe ce să te pierdem, mărturiseşte el. Încheietura mâinii ţi se vindeca, la fel şi spatele. Dar spiritul… Refuza să se întoarcă.

Încearcă să-mi spună că am murit? Mă trec fiori, căci nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta. Dacă aş fi murit, aş fi ştiut, nu-i aşa? Nici măcar Kai nu poate învia morţii.

— Ştii că cineva care te iubeşte nu te poate răni în halul ăla, zice el, uitându-se fix la mine. Dragostea n-ar trebui să te omoare.

Nu ştiu ce să-i răspund. Ştiu că are dreptate. Că orice ar fi existat între mine şi Neizghání nu mai există, asta presupunând că a existat vreodată ceva. Dar sentimentele nu mor peste noapte. Nu pot să nu simt ceea ce simt.

Dar pot să las unele lucruri să se destrame, să încep să fac loc pentru altceva în viaţa mea, pentru altcineva.

— Acum suntem chit, nu? îl întreb cu prefăcută îndrăzneală, străduindu-mă să aduc înapoi

momentul luminos de mai devreme.

El se încruntă, nesigur de manevra mea.

— Ce vrei să zici?

Fac un pas spre el, micşorând distanţa dintre noi.

— Eu ţi-am salvat ţie viaţa, tu ai salvat-o pe-a mea. Chit, corect?

Suntem faţă în faţă, atât de aproape că-i simt respiraţia pe piele, mirosul de lemn de cedru din păr.

Zâmbeşte uşor arogant.

— Bine, tehnic vorbind, eu ţi-am salvat viaţa de două ori. Ai uitat de Rock Springs.

— Mă descurcam foarte bine în Rock Springs, îi şoptesc cu buzele atingându-i uşor urechea. Doar te-ai dat mare.

Mă prinde de talie.

— Eu nu aşa îmi amintesc momentul, murmură el.

Ezită o clipă deasupra buzelor mele, cerând permisiunea, pe chip cu aceeaşi expresie de blândeţe, de forţă necunoscută mie, dar tandră, care mi-a salvat viaţa, aceeaşi loialitate care l-a făcut să mă susţină în faţa lui Hastiin. Şi chiar dacă pe undeva mă simt parcă în prezenţa celui mai terifiant monstru cu care a trebuit să mă lupt vreodată, mă întind şi-mi lipesc buzele de ale lui. Gura îi e surprinzător de moale. Ridică mâinile pe spatele meu, îşi strecoară degetele în părul meu şi mă trage mai aproape.

Sărutul e cât se poate de diferit de arsura sadică a lui Neizghání. Dacă al lui Neizghání era o

flacără pârjolitoare, sărutul lui Kai e ca un izvor de munte, răcoros şi perfect, curgând prin trupul meu, calmându-mi anxietatea, având puterea de a-mi atenua senzaţia de singurătate şi durerea cu o simplă atingere.

Clanul celor care vindecă – gândul îmi trece prin minte. Până şi sărutul lui Kai este vindecător.

Se lipeşte de mine, apăsându-mă cu şoldurile. Îşi strecoară un picior între genunchii mei. Şi mă las în voia lui.

Mă îmbrăţişează pătimaş. Geme şi un fior de dorinţă îmi trece prin tot trupul când îl aud. Mă agăţ de el, îi zgârii uşor braţele goale, îl sărut şi mai profund. Mâinile îi alunecă pe spatele meu, palmele lui îmi cuprind fesele.

Şi sunt iar pe coasta muntelui, în casa bunicii, într-o baltă de vomă, a mea. Sunt iar pe Platoul Negru, tremurând în umbra unei mine de cărbune, cu sângele morţilor sub unghii. Sunt iar în munţii din Lukachukai, tăind capul unui copil.

Deşi tot ce vreau în secunda asta e să fiu aici, în trupul meu, cu Kai.

Dorinţa mi se stinge ca un nenorocit de bec.

Simte imediat că e ceva în neregulă şi se retrage, privindu-mă îngrijorat.

— Eşti bine? mă întreabă, cu respiraţia întretăiată, cu vocea scăzută şi încărcată de dorinţă.

E atât de flatant, că mă umflă râsul, o izbucnire scurtă de bucurie.

— Da, sunt bine, îl mint. Doar că trebuie s-o iau mai încet.

El zâmbeşte uşurat. Se apleacă şi-şi lipeşte fruntea de a mea.

— Putem s-o luăm cât de încet vrei tu, Mags.

Îşi plimbă mâinile pe trupul meu, atingând uşor rana de sub coaste. Mă crispez. Ridic cu atenţie tricoul ca să mă uit la locul în care m-a înjunghiat Neizghání. Cicatricea are cam zece centimetri. Rana trebuie să fi fost curată, mai degrabă adâncă decât lată, lama a acţionat mai mult ca un fier înroşit care mi-a pătruns în carne, cauterizând-o. O cicatrice în relief, în formă de fulger, care n-o să dispară în veci. Kai o atinge cu vârful degetelor, apăsând uşor. E ceva acolo, sub piele. Simt cum se mişcă sub degetele lui. Ţesut cicatrizat? Nu contează. Îmi dau seama într-o clipă ce înseamnă. Neizghání m-a însemnat drept proprietatea lui.

Simt brusc că mă sufoc, cuprinsă de un val de greaţă şi am senzaţia că pereţii vin peste mine, iar camera începe să se învârtă. Kai mă prinde în braţe, scoţând sunete liniştitoare. Ceva în mine se prăbuşeşte. Vreau să fiu atrăgătoare, vreau să fiu dorită de bărbatul ăsta superb şi blând. Şi, în schimb, sunt nebună de legat.

Fac un pas înapoi, mă îndepărtez de el. Îmi controlez respiraţia. Pun mâinile în şold şi stau aşa până sunt iar în stare să vorbesc.

— De ce-ai minţit pentru mine adineauri? îl întreb domol.

Nu vreau să sune ca o acuzaţie, dar el ridică brusc privirea, uimit.

— Poftim?

— De ce i-ai zis lui Hastiin că l-ai auzit pe

Neizghání zicând lucrurile alea?

El ezită, coboară privirea, apoi mă priveşte iar direct în ochi.

— Ştii că sunt de partea ta, nu? Că, orice s-ar întâmpla, întotdeauna voi fi de partea ta.

— Şi dacă greşesc, Kai?

— Contează? Oricum ar fi, Maggie, va trebui să-l înfrunţi.

— Păi, nu asta am făcut? Şi n-a fost tocmai un final fericit.

— Nu în prezenţa spectatorilor, zice el, şi nu când eşti luată prin surprindere. Trebuie să-l înfrunţi pe terenul tău, după regulile tale. Când eşti pregătită. Şi când ai un plan.

— Şi dacă nu-l pot omorî?

— Trebuie. E singurul mod prin care vei putea să te eliberezi de el.

Mângâie uşor cicatricea şi ştiu că are dreptate.

— Grace are baterii şi, cât ai dormit tu, am reuşit să ascult CD-urile.

Am uitat complet de CD-uri.

— Ceva nou?

— Îţi aduci aminte de inelele lui Ma’ii?

— Inelele direcţionale?

— Cred că ştiu cum se folosesc. Şi cred că ştiu cum să-l omorâm pe Neizghání.

Închid ochii, brusc epuizată. O parte din mine s-a temut mult prea tare ca să-şi îngăduie vreodată speranţa eliberării totale de Neizghání, iar altă parte se teme de ce-aş putea face, de ce-aş putea deveni fără el. Dar am trăit fără el luni în şir, cel puţin fizic. Şi atunci, de ce mă tem, de fapt?

— Nu-ţi face griji, zice Kai, trăgându-mă lângă el. O să fiu acolo, cu tine. Nu vei fi singură. Şi, de data asta, o să-l învingem.

Vreau să-l cred, iar minciuna e atât de dulce, că o las să ne ofere acest moment de pace dinaintea furtunii.

— Bun, povesteşte-mi despre inele.

34

Plecăm din Taverna Americană în orele întunecate dinaintea zorilor. Conduc o mică armată. Clive şi Rissa sunt în faţă, pe motociclete, echipa noastră de recunoaştere, agilă şi rapidă, gata de orice. Ei vor ajunge primii, vor cerceta zona şi vor transmite detaliile prin staţiile radio puse la dispoziţie de Grace. Eu şi Kai mergem în urma lor, în camioneta mea, iar spatele e asigurat de Hastiin şi treizeci de Băieţi Însetaţi.

Cerul dinspre apus e întunecat ca o cerneală vărsată peste deşert. Perdeaua de nori se dovedeşte o binecuvântare, ascunzând lumina stelelor, iar luna e doar o aşchie strălucitoare. Cea mai rapidă rută ne-ar duce prin Tse Bonito, dar cădem toţi de acord că e mai sănătos să ocolim oraşul pe la sud, chiar dacă asta înseamnă să pierdem timp.

— O să trecem pe lângă zona sudică a Zidului, sugerează Hastiin. Slabe şanse ca Ogarii să ajungă aşa de departe în sud. Nu au atâţia oameni.

— Să privim partea plină a paharului, zice Clive.

— Care ar fi…? îl întreb.

— O să vezi zona sudică a Zidului.

Hastiin dă aprobator din cap.

— Poţi să fii sigur de asta. Trei sute şi ceva de kilometri de turcoaz solid, de vreo cinşpe metri înălţime. O veritabilă minune a celei de A Şasea Lumi.

Şi este exact cum a zis Hastiin. La început, pare doar o strălucire albastră în lumina dimineţii, semănând mai degrabă cu un ocean îndepărtat. Dar, pe măsură ce ne apropiem, îl văd drept ceea ce este. Opera nemuritorilor *diyin dine'é*.

Hastiin ridică mâna şi ne oprim, dornici cu toţii să stăm şi să admirăm minunea.

— De partea cealaltă a Zidului, e un adevărat coşmar lăsat în urmă de Apa Mare, îi zice unul dintre Însetaţi prietenului său, destul de tare ca să-l auzim prin geamurile coborâte ale camionetei. Te face să te simţi norocos că te-ai născut diné, nu?

— Nu, rosteşte Kai încet ca să-l aud numai eu. Te face să te simţi mic.

Eu prefer să tac, dar Kai e aproape de adevăr. Zidul aminteşte de puterile pe care le vom înfrunta peste câteva ore. Pentru că, dacă *diyin dine'é* pot să facă astfel de lucruri, ce şanse avem noi împotriva lui Neizghání?

— Să mergem, îi zic lui Kai.

Bag iar camioneta în viteză şi pornesc prima. Însetaţii şi fraţii Goodacre intră şi ei în formaţie în spatele nostru şi înaintăm spre vest, cu Zidul în stânga noastră încă vreo sută de kilometri, până când Hastiin ne face semn s-o luăm spre nord.

Timpul trece repede, bucuria de a fi văzut Zidul de aproape şi anxietatea generală menţinându-ne în alertă, treji, gata de luptă. O vreme schimbăm glume prin staţiile radio. Gemenii semnalează fiecare şanţ în care am putea intra cu camioneta. În cele din urmă, o lasă mai moale cu transmisiile. Vântul pătrunde prin geamul lăsat, iar încremenirea rece a zorilor se insinuează în habitaclu. Eu şi Kai suntem tăcuţi, fiecare cufundat în gândurile lui. Liniştea e apăsătoare, surprinzător de tensionată.

— Ai dormit bine? îl întreb îngrijorată.

Sunt conştientă de câtă energie a folosit ca să mă vindece şi urmează să-i cer şi mai mult de atât.

Se uită o clipă la mine, şocat, ca o căprioară prinsă în bătaia farurilor. Apoi pare să-şi revină.

— Da, doar că am avut iar coşmaruri. Nu pot să scap de ele.

Îi fac semn că înţeleg. Sunt convinsă că toată lumea a visat urât azi-noapte.

Două ore mai târziu, ajungem la cotitura spre Rough Rock, lăsând în urmă orice şosea, orice urmă de civilizaţie. Mă întorc să arunc o privire înapoi, dar oraşul dispare imediat în întuneric.

— Nu mai e mult, îi zic lui Kai. Oamenii Răi pe care i-am eliminat data trecută îşi aveau cuibul în mină. E abandonată de ceva vreme, dar vechile maşinării şi unelte mai pot fi utilizate încă pentru schimburi în natură. În plus, Oamenii Răi se folosesc de cărbune pentru ritualurile lor…

Îmi dau seama că vorbesc aiurea. Stresul e de vină. Şi Kai nici măcar nu mă ascultă. Se uită prin

parbriz la cer. Îi urmăresc privirea.

— Uită-te la cer, zice el. Ţi se pare că arată normal?

Cerul ar trebui să fie luminos deja, colorat în albastrul imposibil al unei dimineţi de toamnă. Însă pare oarecum verde. În depărtare, se aude tunetul.

— Exact ca în visul meu, şoptesc.

Kai se întoarce brusc spre mine, cu ochii mari, îngrijoraţi.

— Am avut un vis. Când ne-am cunoscut. Nişte prostii incredibil de ciudate. Neizghání îmbrăcat în ţoale de vrăjitor. Tu, cu un fel de aripi. Oricum, în vis, deasupra Platoului Negru era fix aşa.

— Eu cred în vise, zice Kai cu voce spartă. Crezi că visul tău înseamnă ceva?

Mă încrunt.

— Sper că nu. Fiindcă nu s-a terminat bine. Sigur te simţi bine? Pari…

Transmiţătorul începe să cârâie.

— Iepuraşule! Rissa, aici. Eşti acolo? Terminat.

Kai ia transmiţătorul.

— Aici Iepuraşul. Ce vezi? Terminat.

— Încă o mai laşi să-ţi spună Iepuraş? îl întreb.

— Nu cred c-o pot opri, mormăie el.

— Noi nu vedem nimic, răspunde Rissa.

— N-ai putea să vorbeşti un pic mai clar? Terminat.

— Adică nu e nimic aici, la intrarea în mină, unde ne-a zis Maggie să ne uităm.

— Eşti sigură? o întreb, smulgând transmiţătorul din mâna lui Kai.

Adaug cu întârziere un „terminat”.

— Sunt sigură. Ai zis să mergem pe drumul spre mină, nu? Ei bine, aici sunt, numai că…

Transmisia se pierde în electricitate statică şi prin boxă se aude un bubuit ce trimite ecouri peste tot în jurul nostru. Un fulger străbate cerul de deasupra turnului vechi al minei părăsite.

— Ăsta e semnul nostru, îi zic lui Kai, pe un ton strident, nervoasă.

Opresc camioneta, simţind deja cum tot trupul îmi zvâcneşte de nelinişte. Deschid portiera şi cobor. El trece în locul meu la volan.

— Eşti convinsă că vrei să faci asta? mă întreabă.

— Tu respectă planul, da?

Îmi face semn că a înţeles.

— Maggie…

Ridic privirea spre el, deja încordată la maximum, cu adrenalina forţându-mi limitele. Mintea deja calculează ce urmează.

— Să nu uiţi că suntem prieteni, îmi zice el. Şi că… că sunt de partea ta.

Îi zâmbesc.

— Suntem mai mult decât prieteni. Parteneri, asta suntem. Acum, du-te! Nu-i lăsa pe ceilalţi să te aştepte, îi răspund, trântind portiera.

Mă uit după camionetă, care se pierde în întuneric. Scutur mâinile, stresată. Îngrijorată din cauza planului nebunesc pe care l-am pus la cale. În ciuda asigurărilor lui Kai, e posibil ca, de data asta, să nu scap cu viaţă.

Aştept până dispare şi dâra de praf din urma camionetei şi-mi pipăi rapid armele. Am puşca pe

spate, cartuşele la brâu. Îmi lipseşte Bökerul, dar am cuţitele de aruncat, Glockul şi noul săculeţ de piele de la brâu, cu *naayéé' ats'os* primite de la Ma'ii. Inelele sunt aproape calde pe şoldul meu, ca şi cum ar fi nişte fiinţe vii. Rotesc umerii şi trag adânc aer în piept de câteva ori.

Pornesc încet la drum, întâi în alergare uşoară, tatonând terenul uscat şi crăpat. Pământul aici e sterp, nu seamănă deloc cu vegetaţia aproape luxuriantă a munţilor sau a micuţei mele văi. Urâţenia tristă a Platoului Negru se întinde în jur. În lumina din ce în ce mai puternică a dimineţii, sub cerul verde, totul începe să semene atât de tare cu visul meu, că simt cum mi se face pielea de găină.

După vreun kilometru, încep să-mi găsesc ritmul. Alerg din ce în ce mai repede, până când ating un ritm constant, susţinut. Turnul continuă să crească, imens sub cerul de culoarea vomei. Alerg cât de silenţios şi de repede pot, ţinând capul aplecat. Ajung la prima clădire din perimetrul exterior şi încep să urc scara de metal care duce spre vârful turnului. Trec rapid de primele etaje, dar, pe la jumătatea urcuşului, metalul devine foarte rece în mâinile mele şi se zgâlţâie atât de tare, de parcă ar vrea să se desprindă şi să mă arunce la pământ. Prea mult zgomot, mă gândesc, deşi ştiu că e imposibil ca el să nu mă fi văzut apropiindu-mă. Mă opresc să-mi încălzesc mâinile, cercetând terenul de dedesubt. Văd motocicletele rulând cu viteză pe platou, dar încă niciun monstru la orizont. Pipăi din nou inelele şi-mi aduc aminte de planul lui Kai.

„Hai, Maggie, eşti în stare s-o faci”, îmi zic în sinea mea. Odată ajunsă pe acoperiş, voi putea vedea întregul peisaj de jur-împrejur. E un punct de observaţie perfect, iar fulgerul ăla îmi spune că şi Neizghání e de acord cu mine.

Numai că, în momentul în care ajung pe acoperiş, nu Neizghání e cel care mă aşteaptă.

— *Yá’át’ééh*, Magdalena, rosteşte Coiotul. E absolut minunat. Ai venit să priveşti carnajul?

35

— Ma’ii.

— Da, *aşa* mă cheamă.

— Oare de ce nu mă surprinde că eşti aici? îi zic, păşind spre el.

E îmbrăcat în alt costum de gentleman de western, în tonuri de gri şi negru, la gât cu o cascadă de volănaşe crem, cu un singur trandafir roşu la rever. Pe vârful capului are o pălărie neagră, de cowboy.

— Unde în altă parte, din tot Dinétah-ul, aş putea fi?

— Unde e? îl întreb, uitându-mă după Neizghání.

Dar suntem singuri, doar eu şi farsorul.

— Ştiu că sunteţi amândoi părtaşi la asta.

Se încruntă.

— Adică tu crezi că eu aş colabora cu nătărăul ăla? Sper că glumeşti.

— Trebuie să pleci.

— Nu, Magdalena, zice el, oarecum

încrâncenat. Cred că o să rămân exact unde sunt.

Înjur, iritată. Eram convinsă că Neizghání va fi aici. A mai admirat şi altă dată punctul ăsta de observaţie, zicând că e un loc bun din care să privească luptele de dedesubt. Şi fulgerele. Dar poate că l-am înţeles greşit. Simt privirea Coiotului fixată asupra mea.

— Ascultă, nu-mi pasă ce rol ai în toate astea. Cu tine o să mă răfuiesc mai târziu. Dar, în momentul ăsta, eu…

Le auzim în acelaşi timp. Vuietul unei duzini de motociclete accelerând concomitent şi strigătul scos de o sută de creaturi însetate de sânge. Ma'ii înclină capul, ascultând.

— Ah… iată! Chemarea la luptă. Şi noi suntem departe!

Mă grăbesc să ajung lângă el, pe marginea acoperişului. O masă de trupuri palide se mişcă spre est, curgând spre buza canionului. Vin tăvălug, ca un val de larve. Zeci de creaturi, din câte văd, se îndreaptă spre lanul de crizanteme sălbatice.

Îi văd pe Băieţii Însetaţi pe motocicletele lor, băgând viteză să-i ajungă. Au aruncătoarele de flăcări în spate. Camioneta e parcată în depărtare şi o siluetă singuratică, ce nu poate fi decât Kai, stă pe platforma din spate, cu faţa spre monştrii care vin în viteză.

Băieţii virează la unison, împrăştiindu-se pe o distanţă mare, ca să flancheze monştrii. Îşi aprind armele şi-i acoperă pe *tsé naayéé'* cu o pătură de flăcări. Ecoul zbieretelor scoase de creaturile

arzând reverberează pe întregul platou.

— Foarte inteligent, observă Ma’ii.

— Aşteaptă. N-au terminat.

Kai se urcă pe acoperişul camionetei. Îşi fixează bine picioarele şi întinde mâinile. Aproape că îl aud îngânând incantaţia. Îl văd pe Clive în apropierea lui trimiţând o pală de foc în aer.

Şi vântul începe să bată. Exact ca în Rock Springs, flăcările se înteţesc. Devine o tornadă infernală care înghite creaturile ca o bestie hămesită.

— Fascinant, zice Ma’ii, cu ochii la Kai, cu un soi de respect amestecat cu invidie. O întorsătură neaşteptată.

Îşi scoate ceasul din buzunar şi-l verifică.

Din punctul meu de observaţie, văd că i-am decimat. N-au mai rămas decât vreo zece monştri. Clive şi Rissa se alătură băieţilor şi împreună îi lovesc, retezându-le capetele şi înecându-i în flăcări. Rânjesc, cu un oftat de uşurare. Planul nostru a funcţionat.

Apoi, cu coada ochiului, văd venind ceva dinspre sud. Dând roată şi venind peste colină.

— Ah! zice Coiotul, de-a dreptul amuzat. Cavaleria.

Mă uit cu oroare cum o puzderie de monştri, şi mai mulţi decât înainte, se revarsă pe platou şi înaintează spre spatele camionetei. Kai se întoarce spre ei, cu mâinile ridicate. Îmi ţin răsuflarea când îl văd cum ezită. Ştiu că este epuizat după ce m-a salvat pe mine şi a fost nevoit să-şi folosească din nou puterile atât de curând. Urlu inutil spre Hastiin,

spre Clive, spre oricine să se ducă să-l ajute, dar ei nu mă pot auzi, iar monştrii se apropie. Kai nu va primi ajutor la timp.

Fulgerul loveşte platoul.

Orbitor de intens. Când strălucirea se mai atenuează şi reuşesc să văd ceva, el e deja acolo. La cinci metri în faţa lui Kai, între el şi monştri. E magnific, cu părul negru curgându-i în valuri pe spate, ca o perdea de umbre, cu armura sclipind. Are în mâini sabia de foc.

Şi oriunde o îndreaptă, urmează dezastrul.

— Punctual! comentează Coiotul, închizând ceasul cu un pocnet. Acum să înceapă distracţia.

Mă uit cu gura căscată cum Neizghání măturǎ totul în calea lui. Monştrii cad seceraţi. Parcă iau foc la comanda lui sau se desfac pur şi simplu în bucăţi. Învârte braţul şi capetele cad de pe umeri dintr-o lovitură. Alergând, ferindu-se de gurile lor flămânde, e violenţa întrupată. E frumos mai presus de fire.

— Trebuie să ajung acolo, şoptesc eu, privindu-l cum decimează singur o armată întreagă.

Coiotul îşi aranjează cu ghearele faldurile moi ale cămăşii.

— Mai zăboveşte o clipă, Magdalena. Să-ţi spun mai întâi o poveste.

— Poftim? îl întreb, captivată de Neizghání care străpunge cu sabia un *tsé naayéé'* imens.

E o forţă a naturii, dar ei sunt atât de mulţi, iar el, unul singur. Şi monştrii par a curge fără oprire. Sute.

— Despre un coiot singuratic, acuzat pe

nedrept, şi o fată în măsură să-l ajute să se răzbune.

Cu asta reuşeşte într-un târziu să-mi capteze atenţia.

— Despre ce vorbeşti, Ma'ii?

— Chiar nu m-ai văzut? Acolo, pe munte, după ce-ai omorât primul monstru?

Un ţipăt îmi atrage privirea spre câmpul de luptă exact la timp ca să-l văd pe unul din Băieţii Însetaţi căzând răpus de o masă de trupuri albe. Chiar şi cu sprijinul lui Neizghání, băieţii lui Hastiin mor pe capete.

— Opreşte-te, Ma'ii! Ştiu că *tsé naayéé'* sunt ai tăi. De ce faci asta?

Coiotul înclină capul.

— *Tsé naayéé'*?

— Să nu negi. Ştiu că tu ai sfredelul. Ştiu că tu i-ai făcut.

— Oh, nu neg asta. Dar m-ai înţeles greşit. Nu i-am făcut doar pe *tsé naayéé'*. Eu i-am făcut pe toţi. Toţi sunt monştrii mei, Magdalena. De la începutul începuturilor.

— Da, ştiu. Lukachukai, şi Crownpoint, şi Rock…

El mă întrerupe brutal, dezaprobator.

— Nu, nu, nu. De mai înainte, de pe coama muntelui, îngână el, melodios, mângâindu-şi volănaşele. Deasupra Fortului Defiance.

Îmi îngheaţă sângele în vine.

— A fost atât de simplu, continuă el domol. Ştiam că Neizghání îi vânează deja pe vrăjitor şi pe creaturile lui. Tot ce trebuia să fac era să pun la

cale o întâlnire. O fetiţă disperată. O misiune inevitabilă de salvare. Un erou care nu mai poate de grija altora. Cum să nu te ia sub aripa lui?

Se înfioară teatral.

— Neplăcută chestia cu bunica ta. Canibali, ce să-i faci? Ce oroare!

Nu pot să respir. Nu se poate să aud toate astea. Pur şi simplu nu se poate. Nu poate fi adevărat.

— E un moment regretabil. Sincer. Un părinte nu poate să-şi controleze odraslele. Dar uită-te la ultima mea creaţie, spune el şi întinde braţele spre câmpul de luptă de la poalele turnului. Ştiam că îmi trebuie ceva suficient de monstruos ca să te scot din lâncezeala ta. Şi ce-ar fi fost mai potrivit decât ceea ce l-a atras pe Neizghání la tine de la bun început? O fetiţă chinuită de monştrii mâncători de oameni. Deşi, adaugă el, căzând puţin pe gânduri, dacă e să fiu cinstit, şi sunt întotdeauna cinstit, creaturile astea m-au cam dezamăgit. Prea sunt interesate de un singur lucru, înţelegi tu? Şi aşa de nepricepute la conversaţie, absolut dezamăgitor. Ştiai că nici măcar nu sunt în stare să vorbească? Doar mormăie. Gem. Dar n-am auzit niciodată o propoziţie inteligibilă, de la niciuna. Bănuiesc că de asta tot caută să devoreze coardele vocale, dar cine poate şti cu adevărat? În niciun caz ele, din păcate.

Chicoteşte la propria glumă, apoi oftează melancolic înainte de a continua.

— Se pare că sfredelul poate să aprindă scânteia vieţii în ele, dar nu poate să le dea şi

suflet.

Reuşesc într-un târziu să deschid gura.

— Ce-ai făcut?

Ma'ii rânjeşte cu gura până la urechi.

— Păi, am făcut din tine o făptură extraordinară, evident!

— Ce-ai zis? mă răstesc, abia crezându-mi urechilor.

— Nu mă aştept să-mi fii recunoscătoare acum, ci cu timpul, îmi răspunde, plescăind.

Mă holbez la el, oripilată.

— Puterile de clan, evident, îmi explică iritat de parcă intenţionat nu vreau să pricep. Cum altfel să le trezesc în tine? În plus, trebuia să fii antrenată de cel mai mare războinic pe care l-au avut diné vreodată.

Se apleacă spre mine, privindu-mă fix, cu ochii scânteietori.

— Aveam nevoie să fii rănită, Magdalena. Aveam nevoie să fii furioasă şi aveam nevoie ca furia ta să se îndrepte împotriva unui singur om.

— Deci toată viaţa mea e un soi de joc între tine şi Neizghání?

— Nu e niciun joc, te asigur. Sau e cel mai delicios joc din câte există. N-aş putea spune, mărturiseşte el, îndreptându-şi manşetele cămăşii care nu aveau nevoie să fie îndreptate. Eşti superbă, Magdalena. O armă mai rafinată decât oricare alta. Nu cred că-ţi dai seama cu adevărat. Iar ăla – arată spre bătălia de dedesubt – îşi dă seama mai mult decât vrea el să recunoască. A existat întotdeauna riscul ca el să te omoare din

secunda în care a înţeles că ai un mare potenţial. Că eşti mult mai bună decât el. Dar eram destul de convins că o să-ţi cruţe viaţa. Pentru că aici e partea interesantă, Magdalena. Te iubeşte. Mă rog, atât cât poate iubi o creatură ca el, adaugă repede Coiotul.

Încep să mi se înmoaie genunchii.

— Dar ai spus că…

— Ţi-am spus ce trebuia ca să crezi ce voiam eu. Aveam nevoie de ura ta. Nu de mila ta. Şi te-am încurajat să ţi-l urci pe Kai Arviso în pat, pufneşte el. Cineva care să te consoleze după moartea lui Neizghání. N-am vrut niciodată să suferi. Nu sunt un monstru, în definitiv.

Un geamăt înfundat îmi scapă de pe buze.

— Şi plănuieşti să-l omori, nu-i aşa? mă întrebă nerăbdător. Cum ai putea să n-o faci? După ce te-a umilit în halul ăla? Exact asta şi merită.

— N-ar fi trebuit s-o faci, Ma’ii, rostesc încet şi calm.

Scot pistolul din tocul de la şold.

— N-ar fi trebuit să-mi faci una ca asta. Să-i faci aşa ceva lui *nalí*.

Vocea începe să-mi tremure.

— Lui Tah.

Pentru că acum ştiu că focul care a mistuit coliba lui Tah a fost cauzat de fulgerul lui Ma’ii. Fie ca să mă izoleze pe mine şi mai mult, fie ca să-l împingă pe Kai în braţele mele, fie din cine ştie ce alt motiv bolnav. În momentul de faţă, nici măcar nu mai contează.

El oftează.

— Nu eşti cam melodramatică?

— Nu poţi să-ţi baţi joc de oameni în halul ăsta. Sau de mine.

Ridic arma. O îndrept spre capul lui Ma’ii.

— Văd că nu-mi apreciezi geniul, mormăie el.

Ochii i se îndreaptă spre mine, apoi spre armă, dar de mişcat, nu se mişcă.

— Dar ştiu bine că azi Neizghání va muri de mâna ucenicei lui. Şi tu vrei asta. Kai Arviso vrea asta. E o răzbunare cu sânge-rece pe care n-o regret.

Nu mai spun nimic. Ţin doar pistolul îndreptat spre el.

Văd un crâmpei din urechea lui de lup, căci iluzia începe să se destrame.

— Zău aşa, Magdalena! Oare violenţa să fie întotdeauna răsp…

Un glonţ în frunte.

Se dă înapoi şi cade la pământ.

Mă apropii de trupul care zace întins. Mă uit o clipă la ochii lui ficşi, la gura căscată. Mă aplec şi-i tai gâtul de la o ureche la cealaltă. O perdea de sânge începe să curgă pe pielea palidă. Tai în continuare, până când capul se desprinde de trup şi rămân cu el în mână. Îl arunc peste marginea turnului. *K’aahanáanii* urlă sălbatic, animalic.

Mă uit o vreme cum sângele se scurge şiroaie prin crăpăturile acoperişului. Până când crăpăturile se umplu, iar sângele se revarsă şi se adună în băltoace în jurul trupului decapitat. Absorbite de mânecile frumosului costum de gentleman din Vest.

36

Alerg de-a curmezişul platoului mâncând pământul, simţind că picioarele îmi iau foc. Nu mă ajută puterile de clan, ci doar groaza, panica şi durerea care mă cuprind la gândul că s-ar putea să ajung prea târziu. Mintea continuă să reia confesiunea crudă a lui Ma'ii, dar nu am timp să analizez ce mi-a zis. Să-mi dau seama ce-ar trebui să simt. Parte din mine ştie că s-ar putea să fiu în stare de şoc şi mă folosesc de puţinele momente de raţiune de care mai sunt în stare ca să ignor ororile pe care mi le-a făcut Ma'ii de-a lungul timpului şi care îmi urlă acum în creier, să le las pentru altă zi. Acum trebuie să-l ajut pe Kai.

„Rămânem la planul iniţial", îmi spun în şoaptă. „Nu s-a schimbat nimic. Rămânem la planul iniţial." Aceste *naayéé' ats'os* sunt un licăr de speranţă în mijlocul a ceea ce pare a fi un vis urât.

Alerg direct în miezul coşmarului.

Pământul e presărat cu cadavre. Corpuri de monştri, arse şi înnegrite, arătând atât de uman în formele lor carbonizate. Apoi oamenii, câteva uniforme albastre contrastând cu rămăşiţele arse ale creaturilor. Băieţii Însetaţi. Merg mai departe, mă apropii de buza canionului, unde e camioneta. Îi văd acum pe câţiva dintre aliaţii mei încă în picioare. La început, simt uşurare, căci sunt vii. Apoi, groază.

Clive e în genunchi în faţa lui Neizghání, cu

vârful sabiei de foc la gâtul lui. Tânărul Goodacre stă ca trăsnit, iar sângele îi curge nestăvilit dintr-o rană deschisă, imensă, la cap. Rissa încearcă disperată să-şi tragă fratele din calea lui Neizghání. Kai e lângă gemeni. Irisurile îi sunt acum un ecran mat de mercur, culoarea maronie a dispărut complet. Are mâinile întinse înainte, cu degetele răsfirate, ca şi cum ar încerca să oprească un val invizibil. Aerul din preajma lui zumzăie, încărcat de magie. De pericol.

Un cuvânt greşit, o mişcare greşită, şi murim toţi.

— Neizghání!

Ochii i se îndreaptă brusc spre mine, două abisuri întunecate. Băieţii Însetaţi adunaţi în jurul nostru ţin strâns armele, cu degetele pe trăgaci.

Păşesc rapid în mijlocul lor, cu mâinile ridicate.

— Vorbeşte cu mine, îi zic lui Neizghání.

Simt presiunea de a fi intrat în bătaia puştilor, a puterilor lui Kai care se înteţesc, dar mă uit doar la Neizghání.

— Roşcatul m-a atacat, îmi zice. Nu i-aş fi făcut niciun rău. Am venit doar când am simţit duhoarea monştrilor.

— Atunci, pleacă. Monştrii sunt morţi. Lasă-i pe oamenii ăştia în pace.

Îmi zâmbeşte şi, chiar şi într-un asemenea moment, zâmbetul lui e ca primele raze ale unei dimineţi îngheţate de iarnă.

— Ah, uite, nu mai pot face asta acum.

Unul dintre băieţi tuşeşte brusc şi tresărim cu toţii, aşteptând o rafală de gloanţe care, din

fericire, nu vine.

Respir adânc, încercând să menţin sub control *k'aahanáanii'* care urlă în mine că sunt în pericol şi că trebuie să ucid. Pe cineva. Nu contează pe cine. Pe toată lumea.

Mă chinui să-mi păstrez vocea calmă.

— Ştiai că Ma'ii era cel care crea monştrii? îl întreb destul de tare ca să mă audă toată lumea. Ştiu că tu n-ai avut niciun amestec.

El se încruntă, parcă norii ar întuneca o clipă soarele.

— Evident că n-am avut niciun amestec.

— Eu n-am ştiut. Ma'ii a lăsat urme peste tot. Urme de trăsnet. A făcut în aşa fel încât să pară că tu eşti de vină.

Încruntătura i se adânceşte.

— Farsorul a creat multă suferinţă cu nesocotinţa lui, recunoaşte el. Îi vin eu de hac.

— L-am rezolvat eu.

Mă priveşte surprins, apoi zâmbetul i se lăţeşte.

— Chíníbaá.

— Acum ştii că oamenii ăştia nu-ţi sunt duşmani, Neizghání. Lasă-i să plece.

El tace, ca şi cum s-ar gândi o clipă.

— Nu şi pe acela.

Arată cu sabia spre Kai. Simt cum îmi fuge pământul sub picioare, mai am puţin şi mă lasă genunchii. Ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să-mi dau seama că Neizghání va vedea în Kai o ameninţare. Dar sub nicio formă n-o să-l abandonez la cheremul Vânătorului de Monştri.

— Nu-l poţi avea, îi zic.

El râde, un sunet la fel de melodios ca tunetul unei furtuni de primăvară.

— Şi cine o să mă oprească?

— Eu.

Mă priveşte din cap până în picioare, apoi ochii i se opresc asupra părţii stângi a trupului meu.

— Cum se simte darul pe care ţi l-am făcut?

Duc involuntar mâna spre semnul fulgerului de sub coaste, dar o las imediat să cadă, căci nu-i pot suferi zâmbetul atoateştiutor.

— Ca să nu mă uiţi niciodată, îmi spune. Şi ca să te pot găsi întotdeauna.

Face doi paşi înainte. Mă lupt cu mine să nu mă retrag şi reuşesc să-mi menţin poziţia. Dacă expir, trupurile noastre se vor atinge. Îmi ţin respiraţia. El se apleacă spre mine, complice, cu părul curgând în valuri, mângâindu-mi pielea.

— Văd că te-a corupt deja.

Mă dau înapoi, împiedicându-mă, parcă m-ar fi lovit cuvintele lui. Ştie despre nopţile pe care le-am petrecut împreună în patul lui Grace, despre sărutul nostru de la care n-a trecut decât o zi?

Îşi ţuguie buzele, privindu-mi expresia feţei, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce gândeşte.

— E foarte viclean, Chíníbaá, şi n-o să-ţi reproşez naivitatea. Dar trebuie să ştii că el…

Scutur din cap. Fac încă un pas în spate. Nu pot să mai accept încă o dezvăluire, încă o trădare. O să mă distrugă complet.

— Să nu îndrăzneşti…

Se opreşte, continuând să mă privească.

— Atunci, întreabă-l. Întreabă-l tu. Întreabă-l de ce e aici. De ce a devenit *partenerul* tău.

Pronunţă cuvântul cu dispreţ.

— Nu pot să…

— Întreabă-l!

Mă întorc spre Kai. Puterea pe care o manevra s-a epuizat, dar aerul în jurul lui încă e greu şi încărcat, ochii încă au culoarea mercurului. E palid, transpirat, cu părul lui perfect dat pe spate, să nu-i acopere chipul perfect.

— Nu e aşa cum zice el, Maggie.

Înghit, brusc îngrozită. De tremurul din vocea lui, de privirea lui panicată.

Neizghání spune adevărul.

— Ce nu e aşa, Kai?

Vocea îmi e atât de slabă, atât de speriată, că abia mă recunosc.

Neizghání râde.

— Spune-i. Pisica te-a recunoscut de cum a pus ochii pe tine, a văzut exact ce eşti. Te-a auzit vorbind, ţi-a auzit cuvintele vrăjite. Spune-i care e puterea clanului tău.

— Despre ce vorbeşte, Kai? Despre tămăduitori?

Îmi dau seama că nu mi-a spus niciodată care sunt celelalte puteri de clan ale sale. Am presupus că au legătură cu Ştiinţa Vremii. Dar acum nu mai ştiu. Nu ştiu.

— Poate că la început mi-am urmărit doar propriul interes, începe Kai, precaut.

Îmi vorbeşte la fel ca atunci când eram lângă casa lui Tah şi îl înfruntam pe Longarm. Ca şi cum

aş reprezenta un pericol pentru el.

— Dar timpul pe care l-am petrecut împreună… continuă el. N-a fost nimic fals în asta, Mags. Suntem prieteni. Prieteni adevăraţi. Aş face orice… N-am avut intenţia să…

— N-ai avut intenţia? Intenţia să *ce*?

Ezită.

— Zi-mi!

Ridic glasul.

— Zi-mi!

— Mags…

— Nu-mi spune aşa, mă răstesc la el.

Tremur, simţind cum groaza îmi pătrunde în oase şi ameninţă să mă rupă în bucăţi. Pentru că încep să-mi dau seama. Chipul lui. Şarmul. Toate atât de supranaturale sub luminile din Shalimar, când aveam alifia aia la ochi. A fost în faţa mea tot timpul şi eu n-am putut vedea. Dar trebuie s-o aud din gura lui. Am nevoie să-l aud mărturisind.

— Care e cealaltă putere de clan a ta, Kai? Nu tămăduirea. Nici Ştiinţa Vremii. Pentru ce eşti „născut”?

Nu mai încearcă să mă mintă.

— *Bit’ąą’nii*. Vorbe ascunse.

— Şi ce înseamnă asta?

— Pot să-i conving pe oameni să nu-mi facă rău. Îţi aduci aminte de băieţii Urioste?

Bătaia pe care a încasat-o în Burque pentru că s-a culcat cu fata baronilor locali.

— Îmi aduc aminte.

Expiră adânc. Închide ochii o clipă, ca şi cum s-ar pregăti să dea piept cu o furtună.

— Şi pot să-i conving pe oameni… să mă ajute.

Mă lupt împotriva unui val de greaţă care mă face să mă îndoi de durere. Totul începe să capete sens. Felul în care a reuşit să-l convingă pe Longarm să-l lase să plece în ziua aia. La fel cum a făcut şi cu Hastiin. Şi cu Grace.

Şi cu mine.

— Limbă aurită, şoptesc, gândindu-mă la vorbele lui Grace.

— Mă pricep să mânuiesc cuvintele, mă corectează el blând. Atâta tot.

Privesc peste platou, la lumea de dincolo de el. Dar nu am unde să mă duc. Nu am cum să scap de adevăr.

— Ţi-ai folosit puterile şi asupra mea?

— Maggie, zice el şi e atâta regret în vocea lui că mi se opreşte inima. Trebuie să înţelegi. Visele mele. La început nu reuşeam să pricep ce înseamnă. Să fiu vânat de Ucigaşul de Monştri. Cum ar fi putut… ce-ar fi avut Ucigaşul de Monştri cu mine?

Ochii îi fug o clipă spre Neizghání, care e încă în spatele meu.

— Dar visele nu mint. Ştiam că Ucigaşul va veni după mine.

Mă aşteptam să-mi mărturisească cum m-a manipulat să-l sărut. Să-l las să stea cu mine. Dar asta… Apoi îmi aduc aminte de visele lui Kai. Cum îşi făcea griji, cerându-mi să-l trezesc dacă începe să vorbească. Cum a încercat, şi nu o dată, să bea ca să le uite, ca să nu le mai aibă. Şi faţa lui azi, când l-am întrebat cum a dormit.

— Ce-mi spui, de fapt?

— Pur şi simplu n-am ştiut dacă Ucigaşul de Monştri care va veni după mine va fi el. Sau… tu. Apoi ai apărut la uşa bunicului şi, din clipa în care am înţeles cine eşti… N-avea cum să fie o coincidenţă, cum putea să fie? Trebuia să mă asigur că mă placi.

Noaptea aia în rulota mea. Oferta lui de a se culca cu mine.

— Aşa că…

— Parteneri. Prieteni.

Începe să mi se facă silă.

— A fost ideea lui Tah?

— Nu! Bunicul n-a ştiut nimic. Nu i-am povestit visele mele. N-ar fi făcut decât să se îngrijoreze. Nici măcar n-am ştiut cine e Ucigaşul de Monştri până când Tah nu te-a adus în discuţie într-o zi, apoi ai apărut la uşă cu o căpăţână de monstru şi mi-a picat fisa. Şi mi-a fost clar ce aveam de făcut.

— Câteodată îţi învingi duşmanii transformându-i în prieteni.

Cuvintele pe care mi le-a spus atunci, explicându-mi de ce a fost atât de amabil cu Coiotul în acea primă noapte. Dar nu vorbea doar despre Coiot. Vorbea despre mine. A stat acolo şi mi-a zis ce urma să facă şi mie mi-a luat timp până acum ca să înţeleg. Mişto. L-am avertizat în legătură cu Coiotul, i-am zis că trebuie să-l vadă pe farsor aşa cum e, dar Kai îmi spunea că *el* e la fel de rău, la fel de manipulator, însă eu am fost prea oarbă ca să văd.

— Trebuie să ştiu ceva, Kai. Am nevoie să aflu

adevărul.

— Ştiu. O să-ţi spun. Încerc.

— În prima noapte, în rulota mea, când ai încercat să te culci cu mine. Era un mijloc de a-ţi atinge ţelul? Îi spuneai unei fete singure, distruse psihic, ce voia să audă? O poveste precum cea pe care i-ai zis-o lui Longarm? Pentru ca, atunci când Neizghání ar fi venit să te omoare, tu să mă fi sedus deja? Ca să fiu dispusă să mă lupt cu Neizghání pentru tine?

Se încruntă, ca şi cum, de data asta, el ar fi cel rănit.

— Nu, Mags, n-a fost aşa, îmi răspunde, apoi şovăie. Bine, poate la început a fost. Dar nu şi mai târziu. După ce m-ai salvat de Longarm. După ce-am văzut cât eşti de curajoasă. Cât de mult l-ai iubit pe bunicul. Şi când credeai cu atâta convingere că eşti un soi de maşinărie de ucis şi asta te sfâşie pe dinăuntru. Iar eu am văzut că eşti mult mai mult de atât. Un lider. Un erou.

Neizghání scoate un sunet dezaprobator lângă mine, dar îl ignor.

— Şi sărutul ăla, Kai? Ce-a fost cu el?

Roşeşte şi se uită drept în ochii mei.

— Sărutul a fost real.

Clipesc iute de câteva ori, încercând să alung lacrimile nedorite. Mă doare stomacul şi-mi încrucişez braţele în dreptul lui, ca să-mi ţin măruntaiele la locul lor.

— Ar fi fost mai bine dacă era o minciună.

— Maggie, nu! Nu face asta!

Vocea îi e caldă, blândă. Aceeaşi voce care mă

chema înapoi când muream în arenă. Mă agăţ de gândul ăsta. Kai a luptat pentru mine. M-a vindecat. Asta a fost real. A fost *real*. Sărutul nostru a fost real.

Dar la fel de reală a fost şi înşelătoria lui.

— M-ai vindecat ca să mă salvezi? Sau ca să supravieţuiesc şi să pot să lupt împotriva lui Neizghání?

— Te-am vindecat pentru că… nu te puteam pierde.

Mă întorc cu spatele la el, nesigură pe picioare. Mă sprijin cu mâinile pe genunchi, încercând să respir normal. Îmi spun că, dacă cineva m-a păcălit şi-a profitat de mine, ei bine, atunci e numai vina mea. Nu asta am zis şi despre Ma'ii? Kai a fost mai bun, atâta tot.

Trag adânc aer în piept. Mă întorc iar spre Kai şi, Dumnezeule mare, cât de tare doare. Tot ce vreau e să dau timpul înapoi, să ne întoarcem iar în biblioteca lui Grace. Dar momentul a trecut şi n-o să-l mai retrăim niciodată.

— De ce-mi spui toate astea? De ce nu te foloseşti şi acum de *bit'ąą'nii*, când ai mai multă nevoie de ea? Nu mă poţi convinge să mă lupt cu Neizghání pentru tine?

El dă din cap încet, precaut.

— Aş putea. Dar nu vreau să te mint. Nu vreau să te păcălesc.

Aud hohote de râs în spatele meu.

— Cine minte o dată minte mereu. Chíníbaá, el singur recunoaşte că nu poate fi de încredere. Te-a folosit, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să te

întărâte împotriva mea. Omoară-l pentru trădarea lui şi să terminăm cu povestea asta.

— Pleacă!

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine că ai fost folosită. Tu eşti o fiinţă cu cinci degete şi seminţia ta nu poate să…

— Am spus să pleci!

Îl simt pe Neizghání încordându-se, aşa că adaug un „te rog”. Mă întorc spre el. Se uită la mine cu ochi iscoditori.

— Am… nevoie de timp să mă gândesc.

La început, am impresia că o să refuze, dar după un moment se îndepărtează.

Mă ghemuiesc, sprijinindu-mă de pământ, ca să-mi revin. Am nevoie de un plan. De un plan mai bun. Nu de planul lui Ma’ii, de al lui Neizghání, nici măcar de al lui Kai… Apoi un gând prinde contur. Îngrozitor. Monstruos. Dar perfect. Mă ridic. Kai se îndreaptă de spate, ca un om în faţa plutonului de execuţie.

— Ce se întâmplă în visele tale, Kai? îl întreb. Când vine Ucigaşul după tine?

Se crispează.

— Mor.

— Şi apoi?

Scutură din cap, neştiind la ce mă refer.

— Şi apoi? repet.

Pentru că am o idee. O idee ridicol de dureroasă. Dar dacă funcţionează…

Privesc cum chipul i se luminează, căci în sfârşit înţelege.

După care îl cuprinde groaza.

Înghite în sec, tendoanele gâtului i se încordează şi văd cum mintea îi lucrează febril, căutând o altă cale de ieşire. Orice altă cale de ieşire.

Coboară pleoapele, ca şi cum ar fi ajuns la aceeaşi concluzie ca mine. Când deschide iar ochii şi mă priveşte, irisurile sunt de un căprui solemn, argintiul a dispărut aproape complet.

Şi ştiu ce am de făcut.

Scot Glockul din toc. Mă uit în spate la Neizghání. El mă priveşte curios. Dar nu intervine şi e destul de departe ca să nu mă audă când îi vorbesc lui Kai aplecându-mă spre el.

— Aveai dreptate în privinţa mea, Kai, îi şoptesc apăsat. Despre faptul că sunt mai mult decât o simplă ucigaşă. Şi cred… cred că vreau să încerc.

Privirea mi se îndreaptă spre semnul de lângă inima mea.

— El n-o să mă lase niciodată în pace, adaug. Nici pe tine n-o să te lase.

— Dacă supravieţuiesc, dar te pierd în favoarea lui, sunt mort oricum.

Bat cu palma inelele din săculeţul de la brâu, ca să-i aduc aminte de planul nostru.

— Îţi închipui că nu pot să câştig? Cred că mă simt jignită.

Zâmbesc, dar nu există nici pic de veselie în vocea mea.

— Ai puţină încredere.

Kai e alb la faţă şi încordat. În cele din urmă, îşi lasă mâinile moi pe lângă trup, într-un gest de

supunere.

— Am încredere.

Fac trei paşi în spate. Ridic arma. *K'aahanáanii* e mut, lăsându-mă singură, fără niciun fel de ajutor ca să-mi uşureze sarcina. Şi nu e deloc uşoară chestia asta. Dar mâna mi-e sigură şi ţinta, bine stabilită.

— A venit momentul să mori, Iepuraşule, îi şoptesc.

Şi simplu, fără ezitări, îi trag un glonţ în inimă.

37

Kai se prăbuşeşte. Loveşte pământul cu un zgomot surd.

Clive se chinuie să se ridice în picioare şi se năpusteşte asupra mea cu un urlet agonizant, în mână cu un cuţit de vânătoare pe care nu l-am observat până acum. Mă feresc, dându-mă înapoi rapid şi mă ratează la mare distanţă. Apoi Neizghání răsare lângă mine şi loveşte cu mânerul sabiei în ţeasta şi aşa rănită a lui Clive. Roşcatul cade lat, cu picioarele şi mâinile răşchirate, drept lângă trupul lui Kai.

Tăcerea ne înconjoară. Pământul se cutremură. Tunetul mugeşte undeva în depărtare.

Hastiin şi restul trupei se holbează. Nu ştiu cât de mult au auzit. Cât de mult au înţeles.

Neizghání începe să râdă. Puternic, fericit, un sunet menit să trezească spiritul zeului soare.

— N-ai încetat niciodată să mă uimeşti, zice el gânditor, împingând trupul lui Kai cu vârful

mocasinului. Am uitat cât de puternică e nevoia ta de a vărsa sânge. Dar mai bine că e mort. Lucrurile pe care mi le-a zis Pisica despre puterile lui prevesteau haosul.

— Mda… zic eu, încercând ca glasul să nu-mi sune ca şi cum inima mi-e ruptă în două, ca şi cum sunt pe cale să-mi vărs maţele văzându-l pe Kai zăcând în noroi cu o gaură în inimă, cu sângele scurgându-i-se din trup, exact ca în coşmarurile mele.

Nu pot să rămân aici. Trebuie să mă pun în mişcare. O iau din loc, dar fără să ştiu încotro. Vreau doar să… fiu departe. Neizghání mă urmează. Îmi atinge braţul când mă opresc într-un târziu. Senzaţia de déjà-vu mă loveşte ca un nenorocit de baros. Suntem iar pe Platoul Negru, cel dinainte, cu morţii la picioarele mele. Cu sângele altor oameni pe mâini.

— Vrei să ştii de ce te-am sărutat, Chíníbaá? îmi vorbeşte el. Atunci, în arenă. Nici măcar nu m-ai întrebat.

Mă întorc. E prea aproape de mine. Ochii lui ascund secretele lumii ăsteia. Buzele lui sunt aproape lipite de ale mele. Înghit valul brusc de lichid din gură, mă lupt împotriva stării de leşin care ameninţă să mă cuprindă. Mâinile îmi tremură. De dorinţă sau de groază, nu sunt sigură.

— Eu… eu… mă bâlbâi inutil.

Miroase a fulger, a căldură şi a ozon. A putere. Mă agăţ de amintirea lui Kai. De apele reci de munte şi de calmul vindecător. Dar totul e întinat acum. Suficient de fisurat încât Neizghání să aibă

pe unde pătrunde în mintea mea.

Vocea îi e o şoaptă feroce.

— Pentru că în momentul acela erai magnifică şi eu te-am văzut aşa cum erai. Te-am văzut *pe tine*. N-o să uit niciodată, Chíníbaá. Fata care iese învingătoare în luptă.

Îmi cuprinde obrazul în mână, palma lui fierbinte se lipeşte de pielea mea.

Îmi aduc aminte de sărutul din arenă. Felul brutal în care mi-a strivit buzele, gustul de aramă al sângelui, de metal fierbinte.

— Gura ta avea gustul morţii, îi şoptesc.

El rânjeşte, sălbatic şi dureros de frumos.

— Ca şi a ta, Chíníbaá. E ceea ce împărtăşim noi doi, acest gust al morţii. Nu mă voi mai îndoi niciodată de asta.

Îmi atinge cicatricea de sub inimă, locul în care m-a însemnat.

— Îmi aparţii.

Face un pas înapoi şi-mi întinde mâna.

Şi-mi dau seama în clipa asta că nu e prea târziu. Că aş putea să-l iau de mână şi să lupt iar alături de el. Să-l uit pe Kai. Să uit planul meu nebun. Aş putea să mă ascund iar în siguranţă sub aripa lui Neizghání şi să rămân ucenica lui favorită. Să-i simt iar buzele pe buzele mele. Promisiunea unui viitor împreună e încă vie, tentantă. Gândul mă atrage cu atâta forţă, că mă ia ameţeala.

Dar e ceva ce vreau mai mult decât pe Neizghání. Chiar mai mult decât pe Kai.

Nu-l prind de mână. Îi fac semn s-o ia înainte.

Cum se întoarce cu spatele la mine, scot de la

brâu săculeţul cu *naayéé' ats'os*. Rup şireturile ca să-l deschid şi scot inelele. Sunt exact aşa cum mi le amintesc. Nici grele, nici uşoare, cu pene şi uşor calde la atingere. Acum, că le văd, ideea mea îmi pare şi mai nebunească, dar e singura şansă pe care o am. Desfac cercul în culorile curcubeului suficient ca să se potrivească.

Neizghání încă e cu spatele la mine. Mă mişc înainte să apuc să mă răzgândesc. Mă întind spre el şi-i trec cercul peste cap. Îi ajunge în jurul gâtului. Privesc fascinată cum cercul se strânge fulgerător.

Mă dau înapoi, cu Glockul pregătit. Privesc în continuare, cu degetul pe trăgaci. Ştiu că, de la distanţa asta, glonţul n-o să-l omoare, dar s-ar putea să-l încetinească. Ceea ce e ridicol. Chiar dacă reuşesc să-l încetinesc, asta nu face decât să-mi întârzie moartea, pentru că, după trădarea asta, o să mă omoare cu siguranţă. Nu, trebuie să reuşesc. Altfel s-a zis cu mine.

El se împiedică, apoi se întoarce spre mine, scapă sabia când duce mâna la inelul care îl gâtuie. Picioarele îi alunecă şi trebuie să dea din cealaltă mână ca să-şi păstreze echilibrul. Se încruntă nedumerit.

Mă mişc rapid în jurul lui, descriind un cerc larg, plasând inelele în punctele cardinale. Est, nord, vest şi sud. Când aşez ultimul inel, trupul i se cutremură ca scuturat de un fior puternic şi pică în genunchi, ţintuit de sfori invizibile. Încearcă să mă înhaţe, întinzând degetele după mine spasmodic, dar mă feresc cu uşurinţă. Capul îi cade în piept, ca

şi cum nu l-ar mai putea ţine ridicat.

— Ce e asta? scuipă el şi tuşeşte, în timp ce părul negru ca pana corbului îi alunecă pe lângă obraji.

— Îmi pare rău…

Abia reuşesc să rostesc cuvintele.

— Ce mi-ai făcut?

Stă acolo, neputincios, în timp ce eu culeg sabia de foc de jos. Lama e uşoară ca libertatea şi grea ca durerea, dar palma mea se înfăşoară în jurul mânerului, de parcă ar fi fost făcut pentru mine. Pun pistolul în toc, preferând sabia, pentru eventualitatea în care Kai a calculat greşit şi o să fiu nevoită să-i retez capul lui Neizghání.

— Chíníbaá, se bâlbâie el.

Ochii de onix se îndreaptă o clipă spre sabie, apoi se fixează asupra mea.

— Mă trădezi? întreabă cu uimire. Dar l-ai ucis pentru mine. Ce faci?

— Nu sunt sigură, îi şoptesc, dar ai avut dreptate. Când te-am sărutat, tot ce-am simţit a fost moarte. Şi cred că vreau mai mult de atât, Neizghání. Cred că vreau şi viaţă. Şi dragoste. O dragoste care nu încearcă să mă ucidă.

Sprâncenele stufoase i se unesc într-o încruntătură, de parcă ce spun eu nu are sens şi poate că nici nu are.

— Nu poţi să mă ţii legat aşa pe vecie. O să mă eliberez şi atunci va trebui să răspunzi pentru ce-ai făcut.

Începe să se zvârcolească. Se chinuie să se lupte cu forţa care îl ţine legat, dar cu şi mai puţin

succes ca înainte, căci *naayéé' ats'os* îl storc de putere.

— Adu-ţi aminte tot ce-am făcut pentru tine, şuieră în direcţia mea, pe un ton încărcat de cruzimea disperării. Eu te-am făcut ceea ce eşti.

— Ştiu. Cu bune şi rele, ştiu că tu m-ai făcut, îi zic, apoi îmi vin în minte cuvintele lui Ma'ii. Dar există o fetiţă pe care trebuie s-o salvez.

— Ce fetiţă? scuipă el. Alegi o creatură cu cinci degete în locul meu?

Duc mâna la semnul de sub coaste, cu gândul la fetiţa de pe marginea prăpastiei, deasupra Fortului Defiance, care şi-a pierdut bunica şi care a fost şi ea pierdută de atunci.

— Da, se pare că da.

Urletele lui Neizghání mă izbesc ca ultimele suflări ale unui uragan ce şi-a pierdut tăria, când el începe să se scufunde. Privesc cum pământul de sub tălpile sale se deschide şi-l primeşte. Se scufundă întâi până la glezne, până la genunchi, apoi până la piept, pământul curgând în jurul lui ca nisipurile mişcătoare.

Mă întorc cu spatele. Nu mai pot răbda să mă uit.

Aştept până când singurul sunet pe care îl mai aud e vântul suflând peste platou. Îmi spun că aşa e cel mai bine, dar, în clipa asta, nu simt că e mai bine. Simt doar durere.

Sunetul unei piedici eliberate îmi atrage atenţia. Mă răsucesc pe călcâie.

Rissa stă cu puşca ei AG-15 aţintită asupra mea.

— Ar trebui să pleci, îmi zice ea, cu voce dogită.

— Ce?

Are chipul întunecat, pantalonii de uniformă, pătaţi de sânge şi sfâşiaţi, iar ochii, roşii. Se uită la mine, apoi în stânga ei, la trupul nemişcat al fratelui ei, la Kai.

— Nu mai eşti bine-venită aici, Ucigaşo de Monştri.

O privesc şocată.

— Dar l-am oprit. V-ar fi omorât pe toţi.

— Nu ştiu ce-ar fi făcut Neizghání. Ştiu doar ce-ai făcut tu.

— Ce-am făcut? Am…

Apoi îmi pică fisa. Ea crede că l-am împuşcat pe Kai cu sânge-rece. Îi simt furia şi dezgustul emanând din trupul ei ca un abur.

Honágháahnii se trezeşte în mine, umplându-mi venele cu foc viu. *Honágháahnii* îngână cântecul de moarte al Rissei. Dar nu vreau s-o ucid pe fiica lui Grace. Ea nu înţelege, atâta tot.

— Kai ţi-a salvat viaţa, zice Rissa, cu glas plin de ură. Am văzut când te-au adus înapoi din arena de luptă. Am văzut ce-a făcut. Cât s-a sacrificat. Şi în ce mod de rahat l-ai răsplătit.

— Dar nu l-am…

Încerc să-mi domolesc indignarea, frustrarea şi să-mi aduc aminte că toate astea sunt doar temporare. Că trebuie să am încredere în Kai că se va trezi şi că, atunci când va reveni, mă va găsi. Şi Rissa o să-mi fie datoare cu nişte scuze cum nici nu-şi imaginează.

— Du-te! urlă ea, cu mâinile tremurând pe trăgaci.

Transpiraţia îi curge pe faţă. Ştiu că a simţit *honágháahnii*, chiar dacă nu înţelege exact ce este.

— Te las să pleci, adaugă ea, pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar, dacă te mai văd pe-aici vreodată, te omor.

— De parcă tu chiar ai putea să mă omori pe mine, îi zic, cuvintele ieşindu-mi din gură înainte să gândesc.

Ea dă din cap mohorâtă.

— Ai dreptate. Poate că nu pot să te omor. Da' bănuiesc c-o să aflăm.

Îl văd pe Hastiin în depărtare, uitându-se în direcţia noastră. Dar nu sare să mă ajute. Şi el crede că l-am omorât pe Kai cu sânge-rece.

Învârt sabia lui Neizghání peste umăr şi mă îndrept spre camionetă. Rissa nu mă opreşte. Doar merge în urma mea la o distanţă suficientă ca să mă împuşte la nevoie. Puterile de clan îmi susură în urechi în câte feluri aş putea s-o ucid, dar le strunesc. Mă aşez în scaun, la volan. Pun cu grijă sabia în suportul din camionetă.

Rissa rămâne în picioare, lângă maşină. Îi simt privirea când închid portiera. Răsucesc cheia şi pornesc motorul.

— Să nu-l îngropaţi, da? Nu înţelegi tot ce crezi tu că înţelegi. Oferă-i o şansă.

Ea nu dă niciun semn că m-ar fi auzit, dar ştiu că aşa e.

Arunc o ultimă privire spre locul în care stătea

Neizghání. Nu e nimic care să-l marcheze ca fiind special. Vântul se înteţeşte şi ridică praful.

Plec.

38

Au trecut patru zile.

Apusul celei de-a cincea zile străluceşte în nuanţe minunate de roşu, portocaliu şi purpuriu, iar eu privesc spectacolul de pe marginea unei stânci de unde îmi văd rulota. Stau aici, în dumbrava cu plopi, ascunsă de ochii oricui s-ar uita în direcţia mea. După ce-am plecat de pe Platoul Negru, am umblat aiurea o vreme. Am urcat în munţi, trăind doar cu mâncarea şi apa pe care le-am adus cu mine. În cele din urmă, setea m-a trimis în Valea de Cristal şi acum stau aici, pe stânca asta, de ore în şir şi încă n-am coborât la rulotă.

A trebuit să arunc doar o privire spre casa mea, ca să-mi dau seama că a mai trecut cineva pe aici de când am plecat. Mai devreme, am avut impresia că zăresc o rază de soare reflectându-se pe un nasture de sidef, o mână maronie şi cioturoasă dând perdelele la o parte. Dar, dacă mă înşel şi nu e Tah în rulotă, cred că durerea mă va distruge complet. Iar dacă am dreptate şi el este, cum să-i spun despre Kai? Aşa că stau unde sunt, pe buza stâncii. Ascunsă.

Câinii mei sunt bine. Cea mai mică, singura supravieţuitoare dintre pui, stă covrig la picioarele mele. Ceilalţi s-au împrăştiat. Vânează pe undeva

sau patrulează ori fac ce fac de obicei câinii din rezervaţie. Dar asta mică stă lipită de mine.

Îmi aşez bine sabia de foc în spate. Îmi lipseşte puşca, dar nu le pot purta pe amândouă în acelaşi timp şi, oricum, prefer o armă care poate chema focul din cer. Presimt că voi avea nevoie în curând de ajutor supranatural. Lista mea cu morţi e lungă, dar cea a duşmanilor e şi mai şi. Nu am niciun dubiu că Neizghání va scăpa din închisoarea lui de pe Platoul Negru şi că, într-o bună zi, va veni după mine. Şi ştiu că atunci întâlnirea se va încheia cu unul dintre noi mort. Mă aştept ca, mai devreme sau mai târziu, Ogarii să afle adevărul despre sfârşitul lui Longarm şi moartea să mă prindă din urmă. Sau poate că Rissa va fi cea care-mi va face de petrecanie, ţinându-şi astfel promisiunea.

Vântul se înteţeşte din nou, clătinând crengile în jurul meu. Norii se adună şi ei, grei de ploaie, din ce în ce mai aproape cu fiecare clipă. Sunt de un cenuşiu-întunecat, aproape negri, brăzdaţi din loc în loc de dâre argintii, ca ochii unui vraci anume. Ameninţă să aducă potop peste lume când se vor rupe.

Dedesubt, ceva îmi atrage atenţia. Văd uşa din faţă deschizându-se. Un bătrân iese din rulotă, cu o cană în mână. Observ aburul ridicându-se din cană şi aproape că simt aroma bogată. Stomacul îmi chiorăie nejustificat.

Tah se uită direct la mine.

Înjur în barbă. Nu foarte apăsat. Evident că bătrânul mă vede.

Îmi croiesc drum spre poale, cu căţeluşa după

mine. Se lasă noaptea şi simt pădurea trezindu-se la viaţă. Bâzâitul domol al insectelor, agitaţia rozătoarelor din tufişuri, strigătul nocturn al păsăretului. Pentru prima dată după zile întregi, încep să simt durerea celor petrecute pe Platoul Negru apăsându-mi mai puţin umerii.

Tah îmi întinde cana. O iau din mâna lui şi sorb din cafeaua neagră, amară, o las să-mi frigă limba. Zâmbesc.

— Vino acasă, fiica mea *shí*, îmi zice, ţinând uşa deschisă. O să-l aşteptăm împreună.

Nu-l întreb de unde ştie sau dacă mă urăşte pentru ce-am făcut. Primesc doar blândeţea pe care mi-o oferă. Şi aştept furtuna, o descărcare cum n-a mai fost alta în Dinétah, să se reverse peste mine.

MULŢUMIRI

Mulţumiri femeilor din White Club care mi-au permis să intru în gaşca lor de scriitoare. Am fost cu adevărat o novice, şi totuşi m-aţi primit cu braţele deschise. Mulţumiri lui Hillary Fields, care mi-a cerut să mă gândesc şi la o a treia cale, lui Pam Watts, care mi-a zis că e în regulă să fiu subtilă, şi lui Randi Ya’el Chaikind, care a fost întotdeauna alături de mine la nevoie.

Mulţumesc tuturor celor care m-au finanţat prin programul GoFunded pentru a participa la VONA/Voices 2015, mai ales lui Tami Riddle, care a cumpărat afurisitul ăla de bilet de avion.

Neînfricatelor mele scriitoare beta: Kaia

Alderson, Tiera Greene, Mari Kurisato şi Leslye Penelope. Datorită vouă, cititorii mei nu vor trebui să viziteze Insula Tristeţii şi, în cele din urmă, au primit sărutul acela.

Mulţumesc soţului meu, Michael Roanhorse, care a sacrificat timp, artă şi, câteodată, privilegiile lui masculine ca să mă sprijine. Fiicei mele, care s-a plâns de fiecare dată când mami a trebuit să scrie, dar care a desenat în acelaşi timp imagini cu Maggie omorând monştri, ca să le pun pe peretele biroului meu.

Mulţumiri lui Pernell Begay pentru că mi-a corectat scrierea navajo şi s-a asigurat că rămân pe drumul cel bun. Toate greşelile/ofensele îmi aparţin în totalitate.

Mulţumesc lui Daniel José Older, care mi-a trimis prima scrisoare de respingere, dar apoi s-a revanşat de o sută de ori. Nu era necesar să-mi răspunzi la toate emailurile mele de scriitoare novice, dar ai făcut-o cu graţie. După ce mi-ai zis, cu toată consideraţia, să mă „relaxez”.

Mulţumesc editorului meu, Joe Monti, complicele şi prietenul meu. Ai crezut în mine şi în Maggie şi îţi voi fi veşnic mai recunoscătoare decât pot exprima în cuvinte. Şi să fii sigur că nu te vei mai rătăci niciodată în Rezervaţie, căci vei fi mereu bine-venit în casa noastră, împreună cu familia ta.

Mulţumesc superagentei mele, Sara Megibow, pentru că a fost mereu de partea mea şi pentru că m-a ajutat să pun la cale planul pentru cucerirea lumii. Mai avem mult de lucru, dar avem destule provizii de vin şi am încredere în noi!

Îţi mulţumesc, Tommy Arnold, pentru coperta nemaipomenit de artistică.

Mulţumesc tuturor celor de la Saga Press care au muncit să vadă cartea ieşită în lume. E nevoie de o echipă incredibilă pentru ca asta să se întâmple.

Şi vă mulţumesc vouă care sunteţi parte din lumea asta ciudată şi minunată care e Book Twitter, mulţumesc pentru entuziasmul vostru, pentru sprijin şi pentru spiritul de comunitate pe care mi l-aţi insuflat. Mă simt onorată.

Ku'daa, ahxéhee', vă mulţumesc.

AR
MA

JOIN

Recrutăm vâr
Amazoane și
să călătorim p
Luptători plini
capabile să
orci însetați de s
Minți sclipitoare,
unor crime terifian
cărora să le aduce
science fi

JOIN

Printre ge
Frank Herb
regi ne sunt Steph
iar regine, N.K

În librăriile din to

IMAGINA
POWER

Foto © Stephen Land Photography

Rebecca Roanhorse este o scriitoare americană premiată cu **Nebula**, **Hugo** și **Locus** pentru proză scurtă. Povestirile ei pot fi citite în reviste precum ***New Sun***, ***Apex Magazine***, ***The Mythic Dream*** și în diverse antologii. A publicat articole în ***Uncanny Magazine*** și ***Strange Horizons***.

Calea fulgerului (***Trail of Lightning***) a fost recompensat cu Premiul **Locus** (2019) pentru roman de debut și a fost nominalizat la Premiile **Nebula** (2018), **Hugo** (2019) și **World Fantasy** (2019).

Rebecca Roanhorse trăiește în New Mexico, alături de familia sa.